

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

„ÉNVELEM CSELEKEDTÉTEK MEG” SZOLGÁLNI A SZÜKSÉGBEN LÉVŐKET

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2019. július, augusztus, szeptember

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

evs
editura viață și sănătate
PANTELIMON 2019

© 2019 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Az *Ellen G. White-idézetek a Bibliatanulmányokhoz* a Pacific Press® Publishing Association negyedévi kiadványa.

Ezt az idézetgyűjteményt, valamint egyes részleteit nem fordíthatják, módosíthatják, vehetik át, adhatják ki, másolhatják vagy sokszorosíthatják magánszemélyek vagy intézmények a Pacific Press vagy a Heted-napi Adventisták Generál Konferenciájának írásos engedélye nélkül.

Megjegyzés: Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

A romániai magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra: Czinkota András

Szerkesztő: Zakariás Loránd

Tördelés: Szőcs Erzsébet

Borítóterv: Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

„**Envelem cselekedtétek meg**”: Szolgálni a szükségben lévőket:

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz: Szemelvények a Prófétaság Lelke írásából a naponkénti tanulmányozáshoz / Ellen G. White; fordította: Bartha Sándor. – Pantelimon: Viața și Sănătate, 2019

Bartha Sándor. – Pantelimon: Viața și Sănătate, 2019

ISBN 978-606-911-679-1

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Isten a Teremtő	5
2. Jobb világ készül	14
3. Szombat: a szabadság napja	23
4. Kegyelem és igazság a Zsoltárokbán és a Példabeszédekben	32
5. Próféták kiáltó szava	41
6. Imádjátok a Teremtőt!	50
7. Jézus és a segítségre szorulóknak	59
8. A legkisebbek	68
9. Szolgálat az újszövetségi egyházban	77
10. Az evangélium szerinti élet	86
11. Az advent reményében élni	94
12. Kegyelemmel	103
13. Isten szolgálóinak közössége	112

1. tanulmány

Isten a Teremtő

Június 29., szombat délután

Isten művei az Ő szeretetéről és hatalmáról tesznek bizonyosságot. Ő teremtette a földet és mindazt, ami azon van. Az Úr szereti a szépet. A számunkra teremtett világban nem csupán azt bocsátotta rendelkezésünkre, ami a kényelmünkhöz szükséges, hanem az eget és a földet is betöltötte szépséggel. Szeretetét és gondoskodását láthatjuk ősszel a gazdag termőföldeken, a napsugárban pedig a mosolya tárul elénk. Kezével alkotta a sziklatömböket és a délceg hegycsúcsokat. A magas fák a parancsára növekednek. Bársonyos zöld pászitot terített a földre, majd bokrokat és virágokat ültetett.

Miért öltöztette a földet és a fákat élénkzöld színbe, és miért nem komor, sötétszürkébe? Azért, hogy kellemesebb látványban legyen része? Hát ne teljen meg a szívünk hálával, amikor a teremtés csodáiról olvasva szemünk elé tárulnak bölcsességének és szeretetének bizonyítékai?

Az a teremtő erő, amely létrehozta a világot, továbbra is fenntartja a világegyetemet és a természet működését. Isten karja irányítja a bolygókat és az univerzumot. A föld nem saját erejéből járja be évről évre pályáját a Nap körül, és nem maga szerzi be ajándékait, amiket kapunk. Isten szava őröködik a természet erői fölött. Ő helyez felhőket az égre és küld esőt a földre. Termővé teszi a völgyeket, és „füvet sarjaszt a hegyeken” (Zsolt 147:8). Hatalma által fejlődik a növényzet, zöldellnek a falevelek, és virulnak a virágok. – *Tanácsok szülőknek, tanároknak és tanulóknak*, 185–186. o.

Mind teremtésünkre, mind pedig megváltásunkra nézve az Úr tulajdona vagyunk. Minden tekintetben alárendeltjei vagyunk, és országának illetékessége alá tartozunk. Senki ne ápolja magában azt a hazug-

ságot, hogy a menny és a Föld Ura nem rendelkezik olyan törvénnyel, amely által kormányozza és irányítja alattvalóit. Jólétünk minden fel-tételét Isten biztosítja számunkra. Tőle kapjuk ételünket, ruházatunkat, a levegőt és az élet lehetőségének naponta megújuló ajándékát. Köteles-günk akarata szerint élni és elismerni Őt felséges vezetőnként.

Hálával tartozunk Istennek azért, amiért Krisztusban kinyilatkoz-tatta számunkra szeretetét. Értelmes emberi eszközökként be kell mut-atnunk a világnak azt a fajta jellemet, amely az Isten törvényeinek való teljes engedelmesség útján kiformalódik az emberben. Úgy dicsóíthet-jük és tisztelhetjük Urunkat, ha tökéletesen engedelmeskedünk szent törvényének, és életünkben az iránta tanúsított hódolat, szeretet, vidám-ság és hála nyilatkozik meg. Az ember kizárólag ezen az úton tárhatja a világ elé Istennek a Krisztusban megnyilvánuló szeretetét. Csakis így mutathatja be, hogy a boldogság, a béke, a lelki nyugalom és a kegyelem az Isten törvénye iránti engedelmesség gyümölcse. – *Isten csodálatos ke-gyelme*, 58. o.

Június 30., vasárnap – Isten: pillantás a teremtett világra

A természet szépségei folyamatosan beszélnek hozzánk. A nyitott szí-vet meghatja a teremtett világban megmutakozó isteni szeretet és dicső-ség. A nyitott fül meghallja és megérti a természet által hozzánk intézett isteni üzeneteket. Tanulhatunk a napfénytől és a természet különböző elemeitől, amelyeket Isten élénk tár. A zöld mezők, a sudár fák, a rügyek és a virágok, a rohanó felhők, az eső, a vidáman csörgedező patak, a Nap, a Hold és az ég csillagai mind-mind felkeltik figyelmünket, és elmélke-désre szólítanak, valamint arra, hogy ismerjük meg mindezek Teremtő-jét. – *That I May Know Him*, 144. o.

Az Isten jelleméről elmélkedés, annak tanulmányozása, amit alkotásaiban kijelentett, a gondolatoknak olyan tárházát nyitja meg, mely el fogja vonni az értelmet az alantas, lealjasító, izgató szórakozásoktól. Csakis e földön kezdhetjük el Isten alkotásainak és útjainak megismeré-sét, majd az örökkévalóságon át fogjuk folytatni. Isten olyan dolgokról gondoskodott az ember számára, hogy elgondolkozva rajtuk, igénybe

veszi az értelem egész képességét. A Teremtő Isten jellemét olvashatjuk ki a magas mennyekekből, s alant a földről, hálával töltve meg szívünket. Minden ideg és érzék felelni fog Isten szeretetének csodás alkotásaiban megnyilvánuló szeretetére. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 581. o.

Ha nem fogadod el életedben a Krisztus jellemének alapját képező önzetlen szeretet elvét, akkor lehetetlen ismerned Istent. A gonosztól félrevezetett szív mint kérlelhetetlen kényúrra tekint Istenre; az emberek, sőt az ördög önző jellemvonásait tulajdonítják neki...

Akiknek a szíve viszont a Szentlélek bennük lakozásával megtisztult, azoknak minden megváltozott. Ők meg tudják ismerni Istent. Az Úr a szikla hasadékába rejtette Mózeset, amikor elvonult előtte dicsősége. Mi is akkor szemléljük Isten szeretetét, amikor Krisztusban vagyunk elrejtve...

A Szentlélek feltárja az ember értelme és szíve előtt az Istenről és a hozzánk elküldött Isten Fiáról szóló igazságot. A tiszta szívű ember új és vonzó szépségben látja az Urat mint Megváltóját. Miközben felismeri Isten jellemének tisztaságát és szépségét, maga is vágyakozik visszatükrözni az Üdvözítő jellemét. Olyan apának látja Őt, aki sóvárog magához ölelni megtérő fiát, ezért szíve kimondhatatlan és dicső örömmel telik meg. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 25–26. o.

A fiatalok a természet szépségeit látva hadd emlékezzenek Istenre. Tereljük gondolataikat szeretetének teremtett műveiben meglátszó jeleire, s akkor a gyermekek szeretni fognak a szabadba járni, s az majd nem untatja őket. Nem fenyegeti őket a veszély, hogy azzal kapcsolják össze Isten jellemét, ami rideg, ami szigorú, hanem megtanulják gyöngéd, szerető atyjuknak tekinteni, amint eléjük tárulnak a szépségek, melyeket az Úr az ember boldogságáért teremtett. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 583. o.

Július 1., hétfő – Tökéletes világ

Ó, milyen gyönyörű is volt a föld, amikor kikerült a Teremtő kezéből! Isten egy olyan világot mutatott be az univerzumnak, amelyben

még az Úr mindent látó szeme sem talált hibát vagy kivetnivalót. Alkotásának minden eleme a maga kijelölt helyét foglalta el, és megfelelt rendeltetésének. Béke és szent öröm töltötte be a földet. Nyoma sem volt zavarnak vagy nézeteltérésnek. Nem létezett embert vagy állatot megpróbáló betegség, a növényvilágban pedig nem volt hiba vagy romlás. Isten rátekintett Krisztus befejezett alkotására, és kijelentette, hogy minden „igen jó”. – *The Faith I Live By*, 37. o.

„És látá Isten, hogy minden, amit teremtett vala, ímé igen jó.” (1Móz 1:31)

Isten a természet által beszél hozzánk. Szavát hallhatjuk, amint szemléljük a természet szépségeit és gazdagságát. Csodálatos alkotásaiban az Ő dicsőségét láthatjuk. Műveit közvetlenül, leplezetlenül szemlélhetjük. Isten azért adta mindezt, hogy kezeinek alkotását szemlélve Óróa tanuljunk.

Isten szeretetének kifejezéseként adta értékes ajándékait. Az Úr szereti a szépet, és azért, hogy kedvünket leljük benne és hála ébredjen bennünk, úgy tárta elénk a természet szépségeit, amint egy földi szülő igyekszik szép dolgokkal elhalmozni szeretett gyermekeit. Isten mindenkor boldognak szeretne látni bennünket. – *This Day With God*, 241. o.

Krisztus ajándékeként kapunk minden áldást. Ez az ajándék teszi lehetővé, hogy nap mint nap reánk árad Jahve jóságának kiapadhatatlan árja. A finoman árnyalt illatos virágokban is a Krisztusban kapott Ajándékként gyönyörködhetünk. Ő teremtette a Napot és a Holdat. Az égboltot ékesítő csillagok közt egy sincs, amelyet ne Ő teremtett volna. Minden esőcsepp, amely le hull, minden fénysugár, amely hálátlan világunkra árad, Istennek Krisztusban megmutatkozó szeretetéről tanúskodik. Mindent e kimondhatatlan nagy Ajándék, Isten egyszülött Fia által kapunk. Keresztre feszítették, hogy ez a sok ajándék Isten keze munkájára áradjon. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 424. o.

Isten keze munkája a természetben az nem maga Isten a természetben. A természet és jelenségei Isten jellemének egyik kifejezése. Ezeken át értjük meg szeretetét, hatalmát és dicsőségét. A természetet mégse

tekintsük Istennek. Az ember művészi tehetsége szemet gyönyörködtető, szépséges műalkotásokat hoz létre. Ezek elárulnak valamit a tervező elgondolásából, de a műalkotás mégsem maga az ember. Nem a munkát, a munkást tartják tiszteletre méltónak. Bár a természet Isten gondolatait fejezi ki, mégsem a természetet, hanem a természet Istenét kell magasztalnunk. – *Bizonyágtételek*, 8. köt., 263. o.

Július 2., kedd – A föld sáfárai

„És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt.” (1Móz 2:15)

A létezés egyik elsőrendű szabálya a megfelelő működés. A test minden szervére egy bizonyos tevékenység lett bízva, és a test ereje attól függ, hogy a szervek eleget tesznek-e vagy sem a rendeltetésüknek. Az összes szerv normális működése életet és erőt nyújt; ellenben a tétlenség leépüléshez és halálhoz vezet.

Édenben az emberre lett bízva a kert gondozása, „hogyművelje és őrizze”... Isten úgy rendelkezett, hogy a munka áldás legyen az ember számára, foglalja le az elméjét, erősítse testét, és fejlessze képességeit. A fizikai és értelmi tevékenységben Ádám szent létezésének legmagasztosabb gyönyörűségét lelte. – *The Faith I Live By*, 232. o.

„És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezteté az embert, akit formált vala.” (1Móz 2:8) Minden, amit Isten teremtett, tökéletesen szép volt, és úgy tűnt, hogy semmi sem hiányzik a szent pár boldogságához; de Isten még további jelét adta szeretetének. Egy kertet készített elsősorban otthonukként. Ebben a kertben volt mindenféle fa, közülük sok megrakottan illatos, ízletes gyümölcscsel. Voltak ott szőlőtövek, nagyon kellemesek a szemnek, a legváltozatosabb színű, csábító gyümölcsöktől roskadozó ágaikkal. Ádámnak és Évának kellett a szőlővesszőkből lugast alakítani, így készítve maguknak lakást a gyümölcscsel borított élő lomboszatból. – *Pátriárkák és próféták*, 46. o.

Habár mindaz tökéletes volt, amit Isten teremtett, és semmi sem hiányzott az általa alkotott földön, mégis azzal fejezte ki nagy szeretete-

tét irántuk, hogy külön egy kertet ültetett nekik. Idejük egy részét a kert gondozásával töltötték, egy részét pedig az angyalok látogatásának fogadásával, akiknek tanításait hallgatták. Idejük többi része boldogító elmélkedéssel telt el. Munkájuk nem volt fárasztó, hanem kellemes és felüdítő. Ez a szép kert volt az otthonuk. – *A megváltás története*, 21. o.

Ne csupán mulandó dolgok foglalkoztassanak, látszólagos sikertelenségek ne csüggeszenek, s a késelem se szomorítson. Munkáljuk a talajt jó kedvvel, reménnyel hálásan. Higgyük, hogy a föld gazdagon megjutalmazza a hű munkást, jutalma értékeesebb az aranyból és az ezüstnél. Nem igaz, hogy a föld szűkkeblű. Megfelelő, értelmes műveléssel a föld ontja kincseit az ember javára...

Használjuk fel tehát eszünket, képességeinket, műveljük a földet, higgyünk Isten szavában, Ő teremtette a gyümölcsöt az ember javára.

Földjeink művelése értelmet, tudást igényel. A környékünkön fekvő földek az emberek tudatlanságát, hanyagságát szemléltetik. Reméljük, hogy szunnyadó képességeiket felébresztjük. Reméljük, hogy értelmes farmereket kapunk, akik komoly munkájuk jutalmát élvezik majd. A szívnek és kéznek együtt kell működni. A talaj művelésében új és értelmes terveket kell megvalósítanunk. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 243. o.

Július 3., szerda – Összetört világ

Alázatosan és kimondhatatlan bánattal mondtak búcsút gyönyörű otthonuknak, és kiűzve az Édenből, a bűn átkát hordó földön telepedtek le. Az egykor enyhe levegő és egyenletes hőmérséklet most felűnő változásoknak volt kitéve. Az irgalmas Isten ellátta őket bőrruhával, védelmül a hőség és a nagy hideg ellen.

Amikor Ádám és társa a lankadt virágokban és hulló falevelekben a pusztulás első jeleit látta, jobban gyászolt, mint most az ember halottai miatt. A törekeny, érzékeny virágok halála valóban okot adott a fájdalomra. De amikor a hatalmas fák elhullatták leveleiket, ez a kép élénken emlékeztette őket arra a rideg tényre, hogy minden élő sorsa a halál. – *Pátriárkák és próféták*, 61–62. o.

Ádám élete az Édenből való kiűzetés után tele volt gyötrellemmel. Minden hervadó levél, minden áldozati állat, a gyönyörű természet minden betegsége, az ember tisztaságán ejtett szennyfoltok újra meg újra bűnére emlékeztették. Mérhetetlenül mardosta a bűntudat, amikor látta a sokasodó gonoszságot, és amikor óvó szavára az volt a szemrehányó válasz, hogy ő okozta a bűnt. Csaknem ezer éven át viselte türelmes alázattal vétkének büntetését. Őszintén megbánta bűnét. Bizott a megígért Megváltó érdemeiben, és a feltámadás reménységével halt meg. – *A nagy küzdelem*, 647. o.

Amikor az Úr ősszüleinket az Éden kertjébe helyezte, azt az utasítást kapták, hogy „műveljék” és „őrizzék” azt. Isten befejezte teremtői munkáját, és mindent igen jónak jelentett ki. Minden olyan célt szolgált, amelyre alkotta. Amíg Ádám és Éva Isten iránt engedelmesek voltak, a kertben végzett munkájuk öröm volt. A föld bőséggel megteremte a szükségleteik szerinti javakat. Amikor azonban az ember elhagyta az Isten iránti engedelmisséget, arra ítéltetett, hogy Sátán magvetésével küszködjön, és orcája verejtékével keresse kenyerét. A továbbiakban fáradságos munkával és nehézségekkel együtt kellett élnie és harcolnia azon hatalommal, amelyre akarataival igent mondott.

Isten szándéka a fásasztó munkával és küzdelmekkel az volt, hogy eloszlassa az ember engedetlensége miatt a világba jött gonoszságot. A küzdelmekkel végzett nehéz munka eredménytelenné teszi Sátán kísértéseit, és a gonoszság áradatát képes feltartóztatni. Isten a világnak adta Fiát. Halála a bűnök elfedezését szolgálta, élete pedig arra tanítja az embereket, hogyan lehetséges az ellenség terveit megghiúsítani. Krisztus, aki emberi természetet vett magára, elnyerte testvérei bizalmát és érdeklődését, és fáradhatatlan munkálkodásával arra tanította az embereket, hogyan lehetnek Isten munkatársai országa e világban történő építésének. – *A keresztény nevelés alapjai*, 512–513. o.

Július 4., csütörtök – Családi háló

Ádám élete szomorúság, megalázkodás és állandó bűnbánat volt. Amikor gyermekeit és unokáit tanította az Úrnak félelmére, gyakran

keserű szemrehányásokat tettek neki bűnéért, amely oly sok nyomorúságot hozott utódaira. Amikor elhagyta a szép Édent, iszonyattal töltötte el a gondolat, hogy meg kell halnia. A halált borzalmas szerencsétlenségnek tekintette. Először ismerkedett meg a halál szörnyű valóságával az emberi családban, amikor fia, Kain megölte testvérét, Ábelt. Saját törvényszegésének keserű büntudatával és fiától, Ábeltől megfosztottan tekintett gyilkos fiára. Ismerte az átkot, amelyet Isten kimondott rá. Ádám szíve megtört a bánattól. A legkeserűbb szemrehányással illette magát első nagy törvényszegéséért. Bocsánatért könyörgött Istenhez a megígért áldozat által. Mélyen átérezte Isten haragját a Paradicsomban elkövetett bűnéért. Látta a nagy romlottságot, amely Istent végül arra indította, hogy vízőzön által megsemmisítse a föld lakóit. A halálos ítélet kimondása után először olyan rettenetesnek tűnt fel előtte, de miután még élt néhány száz évet, Isten igazságosnak és irgalmasnak tett szét előtte, hogy véget vessen nyomorult életének. – *Megváltás története*, 55. o.

A zsidók és pogányok közti válaszfalat felépítő lelkület ma is tevékeny. A büszkeség és az előítélet erős válaszfalat épített az emberek különböző osztályai közé. Krisztust és küldetését félreértelmezik, tömegek érzik úgy, hogy gyakorlatilag el vannak zárva az evangélium javaitól. Ám ne érezzék, hogy el vannak zárva Krisztustól! Nincs olyan ember vagy Sátán által emelt korlát, amelyen a hit ne tudna áthatolni...

Korra, rangra, nemzetiségre, vallási előjogra való tekintet nélkül mindannyiunkat magához hív, hogy éljünk... „A gazdag és szegény összetalálkoznak, mindkettőt pedig az Úr szerzi.” (Péld 22:2) – *Jézus élete*, 403. o.

Aki gyakran tekint föl a Golgota keresztségére, tudva, hogy a bűnei juttatták oda az Üdvözítőt, az sohasem próbálja mások bűnével összevetni a saját vétkeit. Már nem kapaszkodik föl a bíró székébe, hogy testvére ellen emeljen vádat. Nem lehet, nem is lesz vádaskodás, sem önhittség azokban, akik a Golgota keresztségének árnyékában járnak...

Ha Krisztus jelleme nyilatkozik meg benned, ez átalakító erővel érinti majd környezetet. Krisztus legyen észlelhető benned naponta,

Ő majd kinyilatkoztatja Igéjének teremtő erejét – azt a gyöngéd, kérlelő, mégis hatalmasan áldásos hatást, hogy Urunk és Istenünk szépséges képmására teremtse újjá mások lelkét. – *Gondolatok a Hegyibeszéd-ről*, 128. o.

Július 5., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták: „A teremtés” című fejezet.

2. tanulmány

Jobb világ készül

Július 6., szombat délután

Krisztus szeretete az az aranylánc, amely összeköti a Jézus Krisztusban hívő korlátolt emberi lényeket a végtelen Istennel. Minden ismeretet felülhalad az a szeretet, amelyet az Úr ad gyermekeinek. A tudomány nem képes megmagyarázni vagy meghatározni azt. Emberi bölcsesség nem foghatja fel...

A szeretet aranylánca, amely egységbe és közösségbe fogja a hívők szívét, ugyanakkor egységre és szeretetre Krisztussal és az Atyával, tökéletessé teszi ezt a kapcsolatot, mely mintegy bizonyóságot tesz a világ előtt a kereszténység megcáfolhatatlan erejéről... És akkor gyökerestől tépetik ki az önzés, és többé nem lesz hűtlenség. Nem lesznek viták és szétválások. Ha Krisztussal egyesültök, többé egyikőtökben sem lesz megátalkodottság...

A szeretet törékeny palánta, amit ápolni és gondozni kell; mellőle ki kell tépni a keserűség gyökereit, hogy elegendő helye legyen, és később befolyása alá hajthassa az elme és a szív minden erejét, hogy ezáltal mindenek felett szeressük Istent, és úgy szeressük embertársainkat, mint önmagunkat. – *Our High Calling*, 173. o.

A zsidó nép abban a kiváltságos helyzetben volt, hogy úgy mutathatta be Isten jellemét, miként Isten Mózesnek kinyilatkoztatta... Isten ezt a gyümölcsöt kívánta népétől. Tiszta jellemükkel és szent életükkel, irgalmasságukkal, jóságukkal és könyörületükkel kellett volna megmutatniuk, hogy „az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket” (Zsolt 19:8).

Izrael által Isten gazdag áldást akart küldeni minden népnek. Izrael útján kellett volna a világosságnak szétterjednie az egész világon. A világ népeiből a romlott szokások kitörölték Isten ismeretét. Az irgalmas

Isten mégsem vonta vissza tőlük az életet. Egyháza által akart alkalmat adni a pogányoknak arra, hogy megismerjék. A népe által megmutatott elvekkkel akarta erkölcsi képmását helyreállítani az emberben. – *Krisztus példázatai*, 285–286. o.

Mégis Isten választotta ki Izraelt. Ő hívta el, hogy megőrizze törvényének ismeretét az emberek között, valamint azokat a szimbólumokat és jövendöléseket, amelyek az Üdvözítőre mutattak. Isten azt akarta, hogy ez a nép az üdvösség kútfeje legyen a világ számára...

Amikor Isten elhívta Ábrahámot, így szólt: „Megáldalak téged [...] és áldás leszesz [...] és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.” (1Móz 12:2–3) Ezt a tanítást ismételte meg az Úr a próféták által is. Izraelt közben háború és fogság pusztította, mégis nekik szólt az ígélet: „És a Jákóbnak maradéka olyan léssen a sok nép között, mint az Úrtól való harmat, mint a zápor a fűnek, mely nem emberben reménykedik, és nem bízik embernek fiaiban.” (Mik 5:7) – *Jézus élete*, 27. o.

Július 7., vasárnap – Isten mindent hall

A menny Istene állandó kapcsolatban van elbukott világunk lakóival. Nem közömbös földünk iránt, és a sok földi nehézség, gond iránt. Az Úr Igéjében úgy mutatkozik be, mint aki odafigyel a föld lakosaira, akiket sátáni erők támadnak és csapnak be. Ő meghallja minden kimondott szavunkat.

Amikor az égő csipkebokrot látva Mózes el akart távolodni, az Úr megszólította: „Mózes, Mózes. Ez pedig monda: Ímhol vagyok.” (2Móz 3:4)

Most pedig figyeljük meg az Úr szavát: „Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, amely Egyiptomban vagyon, és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit. Le is szálllok, hogy megszabadítsam őt az Egyiptombeliek kezéből.” (2Móz 3:7–8) – *The Upward Look*, 364. o.

Ezt mondta az Úr: „És kedvessé tészem e népet az Egyiptombeliek előtt, és léssen, hogy mikor kimentek, nem mentek üresen. Kérjen

azért minden asszony az ő szomszédasszonyától és háza lakó asszonyától ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat.” (2Móz 3:21–22) Az egyiptomiak meggazdagodtak annak a munkának az árán, amelyet igazságtalanul végeztek az izraelitákkal. Amikor most indulóban voltak új otthonuk felé, jogosan igényelheték az egyiptomiaktól nehéz munkájuk jutalmát. Értékes dolgokat kellett kérniük egyiptomi szomszédaiktól, amelyeket könnyen lehetett vinni. Isten kedvessé tette őket az egyiptomiak előtt. Azok a hatalmas csodák, amelyeket Isten szabadulásuk érdekében tesz majd, annyira megfélemlítik az egyiptomiakat, hogy az izraelita rabszolgák minden kérését teljesíteni fogják. – *Pátriárkák és próféták*, 253. o.

Az Úr nem fordult el népétől, és meg fogja bünteti mindazokat, akik elnyomják gyermekeit. Minden sóhaj eljut a füléig, minden imát meghallgat, mindennek és mindenkinek a mozgását látja, és minden tettet elítél vagy akár jóváhagy. A menny Ura úgy van bemutatva, mint aki felemeli az elesettet. Mindazoknak a barátja, akik szeretik és félik nevét, és mindenkit megbüntet, aki merészkedik nehézséget okozva letéríteni gyermekeit a biztonságos útról, miközben tudatosan igyekeznek az Úr útját követni, és eljutni a feddhetetlenség lakhelyére...

Ha még a lélek nélküli verebecske sem esik le a földre mennyei Atyánk tudta nélkül, akkor bizonyára igen értékes számára azoknak lelke, akikért Krisztus meghalt. Hát ne mondjon ítéletet Isten azok fölött, akik fájdalmat vagy csalódást okoznak gyermekeinek, akikért Krisztus az életét adta? (...)

Ki mérheti meg, vagy foghatja föl Isten ajándékát? A bűn korszakokon át akadályt gördített a menny nagylelkűségének áradata elé, azonban ennek ellenére az emberiség iránti irgalom és végtelen szeretet továbbra is a föld felé irányult...

Isten él és uralkodik, és Krisztusban gyógyító áradatot küld a világra.

Megváltónk mindent az ember rendelkezésére bocsátott. – *Manuscript 142*, 1897. december 16.

Július 8., hétfő – A Tízparancsolat

Isten az élet tökéletes szabályát állította fel számunkra szent törvényében. Kijelentette, hogy a törvény követelményei az utolsó pontig minden emberre kiterjednek a világ végezetéig. Krisztus azért jött, hogy ezt a törvényt nagygyá és dicsővé tegye; kimutatta, hogy talapzata: szeretet Isten és felebarátunk iránt; hogy az ember erkölcsi kötelességeinek foglalata: engedelmeskedni szabályainak. Az Isten törvénye iránti engedmességről Ő maga adott nekünk példát életével. A Hegyibeszédben pedig kifejtette, hogy a törvény követelményei túlmennek a külső cselekedeteken, kiterjednek a gondolatokra, sőt a szándékokra is. – *Az apostolok története*, 505. o.

A mennyei törvény megköveteli, hogy mindennél jobban szeressük Istent, és embertársainkat úgy, mint önmagunkat. A szeretet ezen gyakorlása nélkül még a legékeesebb bizonyágtevés is csupán képmutatás.

Az Istent imádó ember felismeri, hogy az önzés legparányibb gyökerét sem táplálhatja önmagában. Nem tehet eleget Isten iránti kötelességének, ha közben elnyomja embertársait. A törvény második elve hasonló az elsőhöz: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” „Ezt cselekedd és élj.” Ezek Jézus Krisztus szavai, melyektől egyetlen férfinak, nőnek vagy ifjúnak sem szabad elhajolnia, aki kereszténynek vallja magát. Az isteni elvek iránti engedmesség formálja át a jellemet a mennyei képmásra...

Felebarátunk az emberiség teljes családja. Minden emberrel jót kell tennünk, de különösképpen hitközösségünk tagjaival. Be kell mutatnunk a világnak, mit jelent eleget tenni Isten törvényének. Mindenek felett szeretnünk kell a Mindenhatót, és embertársainkat úgy, mint önmagunkat. – *Sons and Daughters of God*, 52. o.

Jézus külön-külön sorra veszi a parancsolatokat, és megmagyarázza a követelmények mélységét, szélességét. Ahelyett, hogy egyetlen pontocskát is elmozdított volna a helyéről, megmutatta, milyen messzire terjednek ki a törvény alapelvei, és micsoda végzetes hibát követtek el a zsidók engedmességük külső fitogtatásával. Kijelenti, hogy a gonosz gondolat vagy a kívánó tekintet már Isten törvényének áthágása. Ha valaki akár csak a legcsekélyebb igazságtalanságban is részt vesz, az megszegi

a törvényt, megrontja annak erkölcsi karakterét. A gyilkosság először gondolatban születik meg. Aki gyűlöletnek ad helyet a szívében, az a gyilkos útjára teszi lábát, annak áldozatai utálatosak Isten szemében. – *Jézus élete*, 310. o.

Az engedelmisség volt az egyedüli feltétele annak, hogy az ősi Izrael életében beteljesedjenek azok az ígéretek, melyek Isten választott népévé tették őket. A törvénynek való engedelmisség ma is hatalmas áldásokat hozhat egyének és nemzetek életében, éppen úgy, mint ahogy a zsidóknak hozhatott volna.

A törvénynek való engedelmisségre nem csak megváltásunk érdekében van szükség, hanem személyes boldogságunk és a körülöttünk élők boldogsága miatt is. „A te törvényed kedvelőinek nagy békességük van, és nincs bántódásuk” (Zsolt 119:165) – mondja az ihletett kijelentés. – *Szemelvények*, 1. köt., 218. o.

Július 9., kedd – Rabszolgák, özvegyek, árvák, idegenek

Eddig az izraeliták is rabszolgák voltak. Most, amikor olyan helyzetbe kerültek, hogy maguk is tarthattak rabszolgákat, óvakodniuk kellett az olyan kegyetlenkedéstől és kizsákmányolástól, amelytől maguk is sokat szenvedtek az egyiptomi munkavezetők velük szemben gyakorolt eljárása során. Saját keserű szolgaságuk emlékének arra kellett indítania őket, hogy a rabszolgák helyzetébe képzeljék magukat, és ezért igyekezzenek azokhoz kedvesek és könyörületesek lenni. Úgy viselkedjenek velük szemben, amiként szeretnék, hogy velük szemben mások viselkedjenek.

Az özvegyek és árvák jogait különösképpen védelmezniük kellett. Az Úr nagyon a lelkükre kötötte, hogy tehetetlen helyzetükre tekintettel legyenek: „Ha nyomorgatod azt, és hozzám kiált, meghallgatom az ő kiáltását. És felgerjed haragom és megöllek titeket fegyverrel, és a ti feleségeitek özvegyekké lesznek, a ti fiaitok pedig árvákká.” (2Móz 22:23–24) Azokat az idegeneket is meg kellett oltalmazniuk minden rossztól és elnyomástól, akik csatlakoztak Izraelhez. „A jövővényt ne nyomorgasd, hiszen ti ismeritek a jövővény életét, mivelhogy jövővények voltak Egyiptom földén.” (2Móz 23:9) – *Pátriárkák és próféták*, 310. o.

A keresztények nem mentesülnek a felelősségre vonás alól, amennyiben elnézik, hogy az özvegyek és árvák könnyörgése az ég felé szálljon szenvedésük és nélkülözésük miatt, miközben a Gondviselés gazdagságot bocsátott a rendelkezésükre. Ne hagyjátok, hogy az özvegy és árva mennyei bosszút kérjen népünkre. A magát kereszténynek valló világ kihívóan költekezik ékszerekre, miközben azzal a pénzzel eleget tehetne minden éhező ember szükségletének, és városainkban felruházhathatna minden mezítelent. Mégis azonban ezek az emberek, akik magukat a szelíd és alázatos Jézus követőinek tartják, nem vonhatják meg a szűkölködőktől a szükséges ruházatot és ételmet. Mit fognak mondani Isten gyülekezetének tagjai, amikor szemtől szemben állnak majd a szenvedőkkel, a szegényekkel, az özvegyekkel és árvákkal, akik az élet alapvető szükségleteinek hiányában éltek, miközben Krisztus követőinek bőségesen elegendő állt a rendelkezésükre, amit azonban haszontalan és az Isten Igéje által is határozottan elítélt ruházatra és ékszerekre költöttek? – *Jótekonyság*, 216–217. o.

Sohase menjünk el egyetlen szenvedő lélek mellett sem anélkül, hogy ne vigasztalnánk úgy, ahogy Isten vigasztalt minket! (...)

Beszélgj a tévelygőnek arról a mindenható kézzel, amely támogatja, Krisztus végtelen jóságáról, amellyel könyörül rajta! Nem elég azt hinnie, hogy van törvény és korlát, amely nem szánakozik és nem hallja meg a segélykiáltást. Szüksége van meleg kézszorításra, szerető szívre, amelyben bízhat. Tartsd ébren benne azt a tudatot, hogy Isten mindig mellette van, és szánó szeretettel figyeli! Hívd fel figyelmét az Atya szívére, amely bánkódik a bűn miatt; az Atya kezére, amelyet most is felé nyújt; az Atya hangjára, amely ezt mondja: „Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5) – *Krisztus példázatai*, 387–388. o.

Július 10., szerda – Második tized

Nem a nagysága miatt fogadja el Isten az adományt, hanem a szív indítéka, a hálás és szeretetteljes lelkület miatt. A szegény ne gondolja, hogy ajándéka túl kicsiny és méltatlan ahhoz, hogy elfogadást nyerjen.

Adakozzon lehetőségeihez mértén, tudva azt, hogy ezzel Istent szolgálja, és az áldozatát elfogadja...

Akiket az örök valóságok foglalkoztatnak, akik teljes szívvel, teljes lélekkel és teljes erejükkel szeretik Istent, embertársaikat pedig úgy, mint önmagukat, olyan lelkiismeretesen fognak eleget tenni kötelességüknek, hogy ha el lenne távolítva a lepel, megláthatnák, hogy a világegyetem szemléli szolgálatukat... Mindazok, akik Krisztus lelkületét birtokolják, örömmel hozzák adományaikat az Úr tárházába. – *In Heavenly Places*, 304. o.

Ha Isten törvényének alapelveit keresztülvitték volna mai világunkban a birtokok elosztására vonatkozólag, milyen más lenne most az emberiség helyzete! Ezek az alapelvek megakadályozhatnák a rettenetes gonoszságokat, a szegények elnyomását a gazdagok részéről, és a gazdagok elleni gyűlöletet...

Minden jövedelmünk tizedének odaszentelése az Úr számára akár gyümölcsből, a nyájból, akár az elmének vagy a kéznek munkájából, és egy második tized odaszentelése a szegényeknek és más jótékony célokra, elevenen tartották a nép előtt Isten tulajdonjogának elismerését, és azt az alkalmat, hogy Isten áldásainak csatornái legyenek. Az izraeliták elfogadták a nevelést, hogy kiölnék szívükből minden szűkkeblű önzést, és ápolják a bőkezűség nemes vonását. – *Előtted az élet*, 44. o.

A héberektől megkívánt hozzájárulások – vallásos és jótékonyági célokra – meghaladták a bevételeik egynegyedét. A nép jövedelmének ily nagymértékű megadóztatása várhatóan elszegényedést eredményezhetne, pedig ellenkezőleg: ezeknek a rendeleteknek hűséges betartása volt jólétük egyik alapja. Az engedelmesség feltételével ezt az ígéretet adta számukra az Úr: „Megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszti el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtők meddő a mezőn, [...] és boldognak mondanak titeket mind a nemzetek; mert kívánatos földdé lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura.” (Mal 3:11–12) (...)

Izrael idejében a tized és az önkéntes áldozat az istentisztelet fenntartására volt szükséges. És vajon Isten népe ma kevesebbet adjon? Krisztus által lefektetett alapelv az, hogy Istennek szánt áldozataink az elnyert

világossággal és kiváltsággal arányban legyenek. „[...] valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle” (Lk 12:48). Tanítványait a Megváltó eme szavakkal küldte ki: „[...] ingyen vettétek, ingyen adjátok” (Mt 10:8). Amiképpen áldásaink, előjogaink növekednek, s előttünk van Isten Fiának összehasonlíthatatlan áldozata, ne fejezzük ki hálánkat gazdagabb ajándékokban, hogy az üdvösség üzenetében mások is részesülhessenek? – *Pátriárkák és próféták*, 527–528. o.

Július 11., csütörtök – A jubileumi év

Isten azt akarta, hogy Izraelben mindenkinek legyen otthona és a mezőgazdasági munkához elegendő földje. Így gondoskodott a hasznos, szorgalmas és önfenntartó élethez szükséges eszközökről és ösztönzésről...

Amikor Izrael letelepedett Kánaánban, a földet felosztották a nép között, csak a lévíták mint a szentély szolgálói maradtak ki az egyenlő elosztásból. A törzseket családonként vették számba, és számuknak megfelelően részesült minden család az örökségben.

Ha valaki túl is adott a birtokán, véglegesen nem vesztegethette el gyermekei örökségét. Bármikor visszaválthatta földjét, amikor módja volt rá. Minden hetedik évben elengedték az adósságokat; az ötvenedik évben, vagyis a kürtzengés esztendejében pedig minden földbirtok visszaszállt eredeti tulajdonosához. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 183–184. o.

A föld szétoztása által Isten gondoskodott a népről ugyanúgy, mint hajdan az Éden lakói számára a fejlődésükhöz legkedvezőbb foglalkozásról: a növény- és állatgondozásról. További gondoskodást szolgált a földművelés munkájának felfüggesztése minden hetedik évben, amikor a föld parlagon hevert. Amit magától termett, azt a szegényeknek adták. Így alkalmat nyújtottak az elmélyültebb tanulmányokra, a társas összejövetelekre, az istentiszteletek tartására és a jótékonyág gyakorlására, amelyet oly gyakran kiszorított az élet gondja és munkája. – *Előtted az élet*, 43. o.

Krisztus azért jött a világra, hogy a szegények és szenvedők között munkálkodjon, hogy hirdesse a szegényeknek az evangéliumot. Figyelmének oroszlánrészét rájuk fordította. Ma gyermekei személyében látogatja meg a szegényeket és szűkölködőket, enyhíti keservüket, csillapítja szenvedésüket.

Ha a szenvedés és nyomor eltűnne, nem értenénk meg Isten könyörületét és szeretetét. Nem értenénk meg együtt érző, szeretetteljes menynevei Atyánkat. Az evangélium sohasem ölt magára nagyobb szépséget, mint mikor a nyomor és elhagyatottság területére visszük! Világossága akkor ragyog a legtisztábban és leghatalmasabban, mikor Isten szavának igazsága belép a parasztok kunyhóiba, és az igazság napja világítja be a szegények otromba nyomortanyáit, örömet hozva a betegeknek és szenvedőknek. Isten angyalai tanyáznak ott, s az egyszerű, őszinte hit lakomává emeli a kenyérhéjat és a pohár vizet. A bűnbocsátó Üdvözítő szívesen látja a szegényeket és tudatlanokat, mennyből alászálló kenyérrel táplálja, és az élet vizével itatja őket. A hit és bűnbocsánat Isten fiainak és leányainak magas méltóságára emeli a lenézetteket és elnyomottakat. Felülemelkednek a világon: menynei helyeken ülnek Krisztussal. Talán nincs földi kincsük, mégis értékes drágagyöngyöt találtak. – *Bizonyágtételek*, 7. köt., 226. o.

Július 12., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták: „Az Izraelnek adott törvény” című fejezet.

3. tanulmány

Szombat: a szabadság napja

Július 13., szombat délután

Földi szolgálata idején Krisztus hangsúlyozta a szombatra vonatkozó kötelezettségeket. Minden tanításából kitűnt, hogy tiszteletben tartja azt az intézményt, amelyet maga hozott létre. Abban az időben a szombatot annyira eltorzították, hogy ünneplése inkább az önző és zsarnok ember jellemét tükrözte, nem pedig Istenét. Krisztus eltette az útból a hamis tanításokat, amelyekkel téves színben tüntették fel Őt azok, akik azt állították, hogy ismerik. A rabbik könyörtelen gyűlölete kísérte, de még látogatás szerint sem alkalmazkodott kívánalmaikhoz, hanem ment egyenesen előre, megtartva a szombatot Isten törvénye szerint.

Félreérthetetlen szavakkal tett bizonyosságot Jahve törvénye iránti tiszteletéről: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsen. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb léssen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy léssen.” (Mt 5:17–19) – *Próféták és királyok*, 183. o.

Az első négy parancsolat azért adatott, hogy bemutassa az ember Isten iránti kötelességét. A negyedik parancsolat összekötő fonalat képez az ember és a végtelen Isten között. Különösen a szombat adatott az emberért Isten dicsőségére. A további hat parancsolat pedig bemutatja az embertársak iránti kötelességeket.

A szombatnak egy örök jelnek kell lennie Isten és népe között. Ez a következőképpen valósulhat meg: a hívők szombatünneplésükkel iga-

zolják, hogy az élő Istent, a menny és föld Teremtőjét imádják. A szombat jel Isten és népe között, míg lesz az Úrnak népe ezen a földön. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 266–267. o.

Isten hat napot adott az embernek, hogy magának dolgozzon, de egyet magának tartott, melyen különösen tisztelnünk, dicsőítenünk kell Őt, és tiszteletben kell tartanunk tekintélyét. Az ember mégis megcsalja Istent, ellop egy kicsit az időből, melyet a Teremtő magának tartott fenn. Isten a hetedik napot pihenésül különítette el az embernek, az ember javára és a maga dicsőségére. Tudja, hogy az embernek szükséges a munkájától és gondjától való megnyugvás. Egészsége és élete veszedelembé kerül, ha nem pihen meg a hat nap munkájától és aggodalmától.

Isten az ember javára vezette be a szombatot. Ha valaki tudatosan megszegi a szent parancsot, mely a hetedik napon megtiltja a munkát, bűnt követ el a menny szemében, mely a mózesi törvény idején olyan súlyos volt, hogy a bűnös halálát követelte. S nem csak ennyit kellett elszenvednie; mert Isten nem visz a mennybe olyat, aki megszegi szent törvényét. El kell szenvednie a második halált, mely Isten törvénye megszegésének teljes és végső büntetése. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 532–533. o.

Július 14., vasárnap – Elegendő manna

Ha sokat eszünk, még az egyébként egyszerű ételekből is, fokozatosan tönkretesszük az emésztőszerveinket. Ha azonban ráadásul még egészségtelen is az étel, a rontás mértéke ugrásszerűen megnő, és a szervezet szükségszerűen megrongálódik...

Az Úr győzedelmesen kivezette népét Egyiptomból. A pusztába vezette, hogy ott próbára tegye őket. Ismételten kinyilvánította előttük csodálatos hatalmát az ellenségektől való szabadításában. Ígéretet tett, hogy különös kincsként fogja hordozni őket, ha engedelmessé válnak és megtartják parancsolatait. Nem tiltotta meg nekik az állatok fogyasztását, de nagymértékben távol tartotta őket azoktól. A legegészebb ételt rendelte ki számukra, a mennyből hullatott kenyeret, és

a sziklából adott tiszta vizet. Szövetséget kötött velük, hogy ha mindenben engedelmessé válnak neki, megóvja őket a betegségtől. – *Szemelvények*, 2. köt., 411–412. o.

Sokaknak biztosított a mindennapi szükséglet, mégsem bíznak Istenben a jövőre vonatkozóan. Hitetlennek bizonyulnak, elkeserednek és megszomorodnak arra gondolva, hogy milyen esetleges szükségleteik lehetnek majd a jövőben. Némelyek folyamatosan azért aggódnak, nehogy nélkülözés érje őket, és hogy ezért még a gyermekeiknek is szenvedniük kell majd. Amikor nehézségek adódnak, amikor próbára téteik Isten iránti hitük és szeretetük, meghátrálnak és zúgolódnak kezdnek azért, hogy Isten milyen módszert választott megszentelésük érdekében. Szeretetük nem bizonyul tisztának és tökéletesnek, nem tanúsítanak teljes fokú türelmet.

A menny Istenének népe erős, tevékeny és éltető hittel, a reményllett dolgokban való töretlen bizalommal kell, hogy rendelkezzen. Akkor majd ekként szólnak: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az Ő szent nevét”, hiszen nagylelkűen gondoskodott rólam. Némelyek igazi szenvedésnek tartják az önmegtágadást. Romlott kívánságoknak engednek. Az egészségtelen kívánságok megfékezése a magukat kereszténynek vallók közül sokakat meghátrálásra készítet, mintha az egyszerű éltrend alultápláltságot jelentene. Izrael gyermekeihez hasonlóan szívebben maradnak a rabszolgasorsban, vállalják a betegséget vagy akár a halált, csak ne kelljen lemondaniuk a húsos fazekakról. A szorongatás idején a maradéknak csupán a kenyér és a víz van megígérve. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 251–252. o.

Egész héten tartsuk észben a szombatot, és tegyünk előkészületet, hogy a parancs szerint ünnepeljük meg. A szombatot nemcsak mint törvényes követelményt kell megtartanunk. Igyekezzünk megérteni a szombatnak az élet összes ügyeire kiterjedő lelki vonatkozását. Aki jelennek tekinti a szombatot Isten és önmaga közt, amely azt bizonyítja, hogy Isten az Úr, aki megszenteli őt, az helyesen képviseli Isten kormányzatának erkölcsi elveit. Naponta imáikba foglalják, hogy nyugodjon meg rajtuk a szombat megszentelő hatása. Minden napot Krisztus

társaságában töltenek el, és Krisztus jellemének tökéletességét testesítik meg. Másokért végzett jótettük naponta előragyog majd. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 353. o.

Július 15., hétfő – A szombatünneplés okai

A negyedik parancsolat, a szombat parancsa kinyilatkoztatja Istent, mint az ég és föld Teremtőjét, ezáltal megkülönbözteti minden hamis istentől. Az Úr a teremtés emlékére szentelte meg a hetedik napot, a szombatot, nyugalomnapul az emberiség számára. Arra szánta, hogy állandóan az emberek elméjében tartsa az élő Istent, mint létük forrását, tiszteletük és imádatuk tárgyát. Sátán igyekszik az emberiséget elfordítani Isten iránti alattvalói hűségétől, ezért erőfeszítéseit különösen azon parancsolat ellen irányítja, amely Istenre mint Teremtőre utal. – *A megváltás története*, 330. o.

Mivel Ő teremtett mindeneket, Ő a szombat szerzője is. Ő különítette el mint a teremtés emlékünnept. A szombat tehát Órá mutat, Teremtőjére és Megszentelőjére. Azt hirdeti, hogy Ő az egyház feje, aki mindent alkotott mennyen és földön, akiben fennállnak a dolgok, és akinek ereje által megbékélünk Istennel. Izraelről szólva ezt mondja: „Adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ez 20:12) A szombat Krisztus hatalmának a jele, amely szentté tesz minket. Mindenkinek megadatik, akit Krisztus megszentel – szentté teszem őket. A szombat mindenkinek megadatik, mint az Ő megszentelő erejének jele, aki Krisztus által részesévé válik Isten Izraelének. – *Jézus élete*, 288. o.

A bűnből a szentségre vezető átalakítási folyamat állandó. Isten naponta munkálja az ember megszentelését, az embernek pedig együtt kell munkálkodnia az Úrral, kitartó erőfeszítéseket kell tennie a nemes szokások elsajátítására.

Isten sokkal többet tesz a benne bízók kéréseinek teljesítésénél. Emlekeztet, hogy ha megalázkodunk és megtérünk, olyan helyzetbe kerülünk, ahol kinyilatkozthatja magát nekünk. Örül, ha áldásaira és múlt-

beli irgalmas cselekedeteire úgy tekintünk, mint amelyek által tudatosítani szeretné bennünk, hogy még nagyobb áldásokat fog árasztani ránk. A parancsolatok megtartása által kifejezett szeretetünkkel megtiszteljük Őt. És megtiszteljük, amikor szentnek tartjuk meg a hetedik napot... A megszentelődés állandó közösséget jelent Istennel. Semmi sem nagyobb és erőteljesebb az Isten gyermekei iránti szereteténél. – *In Heavenly Places*, 129. o.

Krisztus jellemének szeretetre méltósága látható lesz tanítványai-ban... Az isteni kegyelemből újjászületett szívben a szeretet képezi minden cselekedet indítórugóját. Megváltoztatja a jellemet, vezeti és kormányozza az indítóokokat, zabolazza a szenvedélyeket, legyőzi az ellenséges indulatokat, és nemesbíti a kedélyt. Ha ezt a szeretetet ápoljuk magunkban, megédesíti a lelkünket és nemesbítő hatást árasztunk a környezetünkre. – *Jézushoz vezető út*, 59. o.

Július 16., kedd – Az egyenlőség napja

Akik az igazság elfogadása révén Isten szeretetének a részeseivé váltak, erről a szeretetről kitartó és áldozatkész erőfeszítések által fognak bizonyosságot tenni, és másoknak is bemutatják Isten szeretetének üzenetét. Ezáltal válnak Krisztus munkatársaivá. Isten és az embertársak iránti szeretetük aranyfonálként egyesíti őket Krisztusban. Életük szent és magasztos közösséget alkot az Ő életével... És ezen egység eredményeképpen Krisztus szeretetének bő folyamatai áradnak folyamatosan szívük felé, onnan pedig mások irányába.

Az Istent megismerni vágyó ember legfontosabb tulajdonságai azok, amelyek Krisztus tökéletes jellemét fejezik ki: szeretetét, hosszútűrését és együttérzését. Ezeket a tulajdonságokat a jósággal teljes szív cselekedetek révén ápolja. – *That I May Know Him*, 9. o.

Krisztus azért jött a földre, hogy bemutassa, milyen tökéletessé válhat az ember, ha az isteni természetben részesül. Kegyelmének, együttérzésének és szeretetének bemutatásával a nagyság új dimenzióját tárta a világ elé. Új értelmezést adott az embernek Istentről. Mint az emberi-

ség feje, leckéket adott az embernek az isteni kormányzásról, ami által feltárta az irgalom és igazság megbékülésének szentségét. – *Szemelvények*, 1. köt., 260. o.

Krisztus szolgálata éles ellentétben állt a zsidó vének szolgálatával... Nemcsak a pogányoktól, hanem saját népük többségétől is távol tartották magukat, hogy elkerüljék a „tisztátalannal” történő érintkezést. Nem keresték javukat, a barátságukat sem igyekeztek megnyerni. Mivel állandóan ezek a dolgok foglalkoztatták őket, gondolatviláguk beszűkült, életük egyetlen pont körül forgott. Példájuk az önzést és a türelmetlenséget táplálta a nép minden rétegében.

Jézus azzal kezdte reformáló munkáját, hogy együttérzéssel közeledett az emberiség felé. Miközben a legmesszebbmenőig tiszteletet tanúsított Isten törvénye iránt, megfeddte a farizeusok tettetett kegyességét, és megpróbálta a népet megszabadítani az értelmetlen szabályok kötelékéből. Le akarta rombolni a társadalom különböző osztályait elválasztó falakat, hogy egymáshoz közelíthesse az embereket, mint egyetlen család gyermekeit. – *Jézus élete*, 150. o.

Július 17., szerda – A gyógyulás napja

Azért jött, hogy felszabadítsa a szombatot azok alól a megterhelő követelmények alól, amelyek áldás helyett átokká tették.

Ezért választotta a szombatot Bethesdában gyógyításának véghezvitelére. Meggyógyíthatta volna a beteget a hét bármely más napján is, vagy egyszerűen csak orvosolhatta volna baját anélkül, hogy megparancsolja: hordozza nyoszolyáját. Ezzel viszont Jézus nem kapta volna meg a kívánt lehetőséget. Bölcs szándékon alapul Krisztus földi életének minden cselekedete. Minden, amit tett, fontos önmagában és tanulságában is. A tónál a szerencsétlenek közül a legnyomorultabbat választotta, akin megmutatta gyógyító hatalmát, s megparancsolta az embernek, hogy hordozza nyoszolyáját a városon keresztül, így mutassa meg mindenkinek a rajta véghezvitt nagy művet. Felmerül a kérdés, törvényes volt-e ezt tenni szombatnapon, megnyitja ez az utat Jézus számára az Úr napjára vonatkozó zsidó korlátozások megtagadása felé,

és afelé, hogy érvénytelennek nyilvánítsa hagyományait? – *Jézus élete*, 206. o.

Egy másik szombaton, ahogy Jézus belépett a zsinagógába, egy száradt kezű embert vett észre. A farizeusok mohón lesték, mit fog tenni. A Megváltó jól tudta, hogy ha szombatnapon gyógyít, törvényszegőnek tekintik, mégsem habozott, ledöntötte a szombatot elbarikádózó hagyományos követelmények falát. Jézus előszólította a szerencsétlen embert, és megkérdezte: „Szabad-é szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni? Az életet megtartani, vagy elveszteni?” (Lk 6:9) A zsidóknál alapelvnek számított, hogy a jó cselekedet elmulasztása bűn, ha alkalom volna rá megtenni. Életmentést megtagadni – gyilkosság. Jézus így saját területükön fogta meg a rabbikat. „De azok hallgatnak vala. Ő pedig elnézvén őket haraggal, bánkódván szívük keménysége miatt, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtá, és meggyógyult a keze és éppé lőn, mint a másik.” (Mk 3:4–5)

A kérdésre „Szabad-é szombatnapon gyógyítani?” Jézus megfelelt: „Kicsoda közületek az az ember, akinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja, és ki nem vonja azt? Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni.” (Mt 12:10–12) – *Jézus élete*, 286. o.

Akik, ha tudnak, jótetteket végeznek másokért, s a gyakorlatban bizonyítják, hogy szívükön viselik sorsukat, így nemcsak az emberiség bajain enyhítenek, mikor segítenek elviselni terheiket, hanem nagyban elősegítik a maguk testi-lelki egészségét is. A jócselekedetek végzése áldást jelent annak, aki kapja, de annak is, aki adja. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 534. o.

Július 18., csütörtök – A föld szombati nyugalma

A szombatév megtartása a föld és a nép javát szolgálta. A föld egy évi pihenés után a következő évben bővebben termett. A népet tehermentesítették a nehéz mezei munkától, és míg a munka különböző ágait ez idő alatt végezheték, több szabad idejük volt testi erejük megújítására. Több

idejük volt az elmélkedésre és imádkozásra, az Úr tanításainak megismerésére és házanépük oktatására...

A népnek tudatosítania kellett azt, hogy Isten földje volt az, amit ők egy időre birtokolnak; Isten a jogos tulajdonos, az eredeti birtokos, és Ő különösen tekintettel volt a szegényekre és szerencsétlenekre. Mindenkinék elméjébe kellett vésnie, hogy a szegényeknek épp oly jogos helyük van Isten világában, mint a gazdagoknak.

Ilyen intézkedéseket hozott a kegyelmes Teremtő, hogy enyhítse a szenvedést, és reményt, napsugarat árásszon a nincstelenek és nélkülözők életébe. – *Pátriárkák és próféták*, 532, 534. o.

Ha Istennek adod át magadat, hogy az Ő munkáját végezd, nincs okod aggodalmaskodni a holnap felől. Akinek szolgálja vagy, kezdettől fogva ismeri a véget. A holnap előtted rejtett eseményei nyilvánvalók a Mindenható előtt.

Amikor kezünkbe vesszük ügyeink igazgatását, és a saját bölcsességünkre támaszkodunk, olyan terhet veszünk magunkra, melyet nem Isten hárít ránk, s amelyet az Ő segítségével nélkül próbálunk hordozni. Azt a felelősséget vállaljuk magunkra, mely Istené, vagyis magunkat állítjuk az Úr helyébe. Méltán aggódhatunk, méltán várhatunk veszélyt és veszteséget, hiszen ezek így biztosan elérnek minket. Amikor viszont valóban elhisszük, hogy Isten szeret bennünket, és jót akar tenni velünk, nem aggódunk többé a jövőnkért, s úgy megbízunk benne, miként a gyermek megbízik a szüleiben. Akkor a bajaink és gyötrelmeink elmúlnak, hiszen akaratunkat Isten akaratába fogadja.

Krisztus nem ígérte, hogy ma ad nekünk erőt a holnap terheinek hordozásához. Így szólt: „Elég néked az én kegyelmem.” Ahogy mannat adott a pusztában, ma is naponta kiárasztja kegyelmét, és megadja napi szükségleteinket. Akár Izrael seregei a vándorlás idején, mi is reggelről reggelre megtalálhatjuk a mennyei táplálékot. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 100–101. o.

Isten a pusztában a kegyelem csodájával gondoskodott betevő falatról népe számára. Az istentisztelet szolgálatának is mindent elő tudott volna teremteni, mégsem tette, mert végtelen bölcsessége látta, hogy

népének erkölcsi fegyelme a vele való együttműködéstől függ, attól, hogy minden ember tegyen valamit. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 469. o.

Július 19., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete: „A szombat” című fejezet.

4. tanulmány

Kegyelem és igazság a Zsoltárokbán és a Példabeszédekben

Július 20., szombat délután

Az ember szíve természeténél fogva hideg, sötét, rideg. Ha valaki az irgalmasság és megbocsátás lelkületét tanúsítja, nem magától teszi, hanem a Szentlélek hat rá, a Szentlélek munkálkodik szívében. „Szeressük Öt; mert Ő előbb szeretett minket.” (1Jn 4:19)

Isten minden irgalom forrása. Irgalmas és kegyelmes az Ő neve... Erős vággyal sóvárog enyhíteni az emberek bajain, balzsamával szeretné begyógyítani sebeiket. Igaz, hogy semmiképpen sem hagyja a bűnt büntetlenül, hanem elveszi a bűnös bűnösségét.

Az irgalmasokban, az isteni természet részeseiben Isten részvétteljes szeretete nyilvánul meg. Akiknek szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével, azok megmenteni, nem pedig kárhozhatni igyekeznek. Krisztus bennünk lakozása olyan forrás, amely soha ki nem apad. Ahol Ő lakozik, ott mindig túlcsoordul a jóindulat. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 21–22. o.

Megtiszteljük az Urat irgalmas cselekedeteinkkel, és azzal, hogy tiszteletet és megértést tanúsítunk a szenvedők és elkeseredettek iránt. Az özvegyeknek és árváknak nem csupán a szeretetünkre van szükségük. Kedvességet, gondoskodást kell tanúsítanunk irántuk; együtt érző szavakat kell szólunk, segítő kezet kell nyújtanunk, hogy megtanuljanak magukról gondoskodni. Krisztusért tesszük, amit a rászorulókért teszünk. Tanulmányoznunk kell földi munkásságát, hogy megtanuljunk segíteni a nehézségben levőkön. Krisztus sosem tagadta meg a segítségnyújtást azoktól, akik hibákat követtek el. Irgalmas cselekedetei minden

embercsoportot érintettek – igazakat és bűnösöket egyaránt. Mindenkit meggyógyított, és ha alázattal kérték, akkor tanította is őket.

Akik azt állítják, hogy Krisztusban hisznek, be kell mutatniuk az Ő jó és irgalmas cselekedeteit. Majd csak az ítélet napján fognak tudomást szerezni arról, hogy a Megváltó példáját követve mennyi jót tettek. – *Jótekonyság*, 85–86. o.

Amikor gondterhelt és elnyomott emberekkel találkozol, akik nem tudják, hová forduljanak segítségért, támogasd őket szívvel-lélekkel! Nem Isten terve az, hogy gyermekei magukba zárkózzanak, és ne érdeklődjenek a náluk kevésbé szerencsések iránt. Gondolj arra, hogy Jézus értük ugyanúgy meghalt, mint érted. A kedvesség megnyitja számodra az utat, hogy segíts rajtuk, megnyerd bizalmukat, reményt és bátorságot önts a szívükbe...

Az igazság, könyörületeség és minden jótétemény dicsérő éneket fakaszt a mennyben. Az Atya látja azokat, akik irgalmasan cselekszenek, és legértékesebb kincsei közé számlálja őket. „Az enyéim lesznek, így szól a Seregek Ura, azon a napon, amikor felveszem ékszereimet.” (Mal 3:17) A szűkölködők és szenvedők érdekében véghezvitt minden cselekedetre úgy tekintenek a mennyben, mintha Jézussal tettük volna. – *Az én életem ma*, 242. o.

Július 21., vasárnap – Zsoltárok: a reménység énekei az elnyomottaknak

„És lesz az Úr nyomorultak kővára, kővár a szükség idején. Azért te benned bíznak, akik ismerik a te nevedet; mert nem hagytad el, Uram, akik keresnek téged.” (Zsolt 9:10–11)

Isten megparancsolja, hogy ugyanolyan részvétellel legyünk mások iránt, mint amilyenell van Ő irántunk! Az indulatos, önelégült, boszszúálló egyén szemlélje a szelíd és alázatos Megváltót, akit mint bárányt vezettek a mézárszékre! Ahelyett, hogy bosszút állt volna rajtuk, úgy vitték, mint juhok, aki megnémult az őt nyírók előtt. Tekintsenek rá, akit a mi bűneink szegeztek át, és indulatosságaink sújtottak

le. Akkor megtanulnak túrni, kitartani és megbocsátani! – *Előtted az élet*, 257. o.

Az Úr rajta lesz, hogy megtisztítsa egyházát...

Azt, hogy ez a tisztítási folyamat mikor, milyen hamar kezdődik, nem tudom, de Isten nem halasztja sokáig. Ő, akinek szórólapátja kezében van, megtisztítja templomát az erkölcsi szennytől. Alaposan megtisztítja padlóját. Istennek pere van mindazokkal, akik a legcsekélyebb igazságtalanságot elkövetik, mert így cselekedvén, Isten tekintélyét tagadják meg, veszélyeztetik az érdekükben folyó engesztelést, a megváltást, amelyre Krisztus vállalkozott Ádám minden fiáért és leányáért. Vajon érdemes-e az Isten előtt utálatos utat járni? – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 373. o.

Akik oly kevés önzetlen érdeklődést tanúsítanak a Krisztus vére által megváltott lények iránt, ne feledjék, hogy az Úr pontosan olyan közönnel fogja majd kezelni őket, ahogy ők viszonyultak a rászorulókhöz. Minden igazságtalan, kizsákmányoló és elnyomó cselekedet fel van jegyezve. Aki visszaél az Isten képmására teremtett lényekkel, Isten és az ember nagy ellenségével munkálkodik együtt, és kétszeresen kapja majd vissza az Úrtól gonoszságának büntetését. Sátánt folyamatos boszú vezérli, és a gonosz angyalokkal együtt emberek is részt vesznek Isten népének lelki megsebzésében. Az Úr azonban látja és hallja gyermekeinek kiáltásait. – *The Upward Look*, 82. o.

Isten az emberi fajjal szembeni bánásmódjában hosszan tűrő a megátalkodottak iránt. Az Úr kijelölt eszközeit használja, hogy hűségre szólítsa az embereket. Ha megtérnek, teljes bűnbánatot ígér. De mert Isten hosszan tűrő, az emberek visszaélnék irgalmasságával. „Mivel a gonosz-ságot nem éri utol azonnal a büntetés, az emberek fiainak szíve teljesen a gonoszra adja át magát.” Isten türelme és hosszútűrése, mely meglágyítja és lecsillapítja a lelket, homlokegyenest ellenkező hatással van a hanyagokra és bűnösökre. A bűn féken tartását visszautasítják, és megerősödnek a szembeszegülésükben. Úgy vélik, hogy mivel Isten mindent eltűr nekik, nem törődik romlottságukkal... Mivel a megtor-

lás késik, azért ugyanolyan bizonyos, mert Isten hosszan tűrésének is van határa. Elérhetik a hosszútűrés határát, s akkor Isten egész biztosan büntetni fog. Amikor az Úr kézbe veszi az elbizakodott bűnös esetét, nem áll meg, míg csak teljesen végére nem jár. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1166. o.

Július 22., hétfő – „Istenem, cselekedj!”

Krisztus átélte az emberi szenvedés és szomorúság összes terhét. Ő hordozza minden hozzá járuló lélek nehéz igáját. Ismeri lelkünk legmélyebb és kifejezhetetlen fájdalmait is. Nem kell magányosnak és meg nem értettnek éreznünk magunkat, ha senki sem kedvel bennünket. Krisztus látja mindezt, és így szól: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11:28) Fájdalmaitokat és szenvedéseiteket Ő hordozza. Pásztorotok legmélyebb, leggazdagabb, legszeretetteljesebb és legirgalmasabb szimpátiájában részesít... Mindenhatóságában nem veszítette el emberi tulajdonságait. Folyamatosan arra vágyik, hogy együttérzését és szeretetét áraszsa azokra, akik úgy döntöttek, hogy válaszolnak hívására. – *That I May Know Him*, 51. o.

Isten csak azt várja, hogy gyermeke bizalommal legyen iránta, hogy az Ő karjára hagyatkozzon minden gyöngeségével, megtörtségével, tökéletlenségével. Akkor Jézus megsegíti a tehetetlent, erősíti és felépíti azokat, akik úgy érzik, hogy ők a megtestesült gyöngeség. Isten megdicsőül a testvér szenvedése, a türelem, hit és bizalom példamutatása által. Ez bizonyítja az általunk vallott igazság hatalmát. Vigasznak bizonyul, ha vigaszra van szükségünk. Támogatásnak, mikor minden földi támasz semmivé foszlik, mely valamelyest támaszték volt. – *Bizonyosság-tételek*, 2. köt., 98. o.

Az ember nemes és magasatos volta abban mérhető le, hogy milyen mértékben képes féken tartani az érzelmeit. Az erős ember észreveszi az igazságtalanságot, de elfolytja dühét, és megbocsát az ellenségnek.

Isten értelmi és erkölcsi erővel ruházott fel, viszont nagymértékben minden ember saját jellemének a formálója. A mű minden nappal egyre közelebb kerül a befejezéshez. Isten Igéje figyelmeztet, hogy vigyázzunk, miként építjük; figyeljük meg, hogy az örök sziklára alapozunk-e. Eljön majd az idő, amikor kiderül, hogyan építkeztünk. Most kell fejlesztenie mindenkinek az Istentől kapott képességeket, hogy hasznos jellemet alakítson ki a mostani és majd az eljövendő, jobb életre.

A Krisztusba mint személyes megváltóba vetett hit erőt ad, és tartalommal tölti meg a jellemet. Akik őszintén hisznek benne, nyugodtak lesznek, tudva azt, hogy Isten szeme vigyáz rájuk, minden ember Bírója mérlegeli erkölcsi értéküket, és mennyei értelem figyel, hogy milyen jellemet alakítanak ki. – *Tanácsok szülőknek, tanároknak és tanulóknak, 222–223. o.*

Július 23., kedd – A király ígéretei

Azok, akik ma bizalmi állást töltenek be, igyekezzenek megtanulni azt a leckét, amire Salamon imája tanít. Minél magasabb a betöltött munkakör, minél nagyobb felelősséget kell hordozniuk, annál meszszebbre hat befolyásuk, és annál jobban Istenre kell támaszkodniuk. Sohasem szabad elfelejteniük, hogy a munkába szólítással együtt kapják azt a felhívást is, hogy meggondoltan, vigyázva járjanak embertársaik előtt. Tanulóként kell Isten előtt állniuk. A tisztség nem teszi szentté a jellemet. Isten megdicsőítése és parancsolatainak megtartása teszi igazán nagygyá az embert.

Nem személyválogató az az Isten, akit szolgálunk. Aki Salamonnak bölcs ítélőképességet adott, ma is kész ugyanezt az áldást adni gyermekeinek. „Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége – jelenti ki Igéje –, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.” (Jak 1:5) Ha valaki – aki terhet hordoz – jobban vágyik bölcsességre, mint gazdagságra, hatalomra és hírnévre, nem fog csalódní. Nemcsak azt tanulja meg a nagy Tanítótól, hogy mit tegyen, hanem azt is, hogyan tegye azt Isten tetszésére.

Amíg Istennek szenteli életét az Isten által jó ítélőképességgel, tisztánlátással, tehetséggel megáldott ember, addig nem áhítozik magas

pozíció után, és nem akar uralkodni. Bár szükséges, hogy emberek felelősséget hordozzanak, de az igazi vezető helyett, hogy elsőbbségért küzdene, inkább értelmes szívért imádkozik, hogy különbséget tudjon tenni jó és rossz között. – *Próféták és királyok*, 30–31. o.

Hiszen annyira megerősödhetnél, hogy te tehetnél megszentelő hatást másokra. Eljuthatsz oda, ahol arra sarkall szíved, hogy jót cselekedj másokkal, vigasztald a szomorkodót, erősítsd a gyöngét, hogyha alkalom kínálkozik, Krisztusról tanúskodj. Törekedj megtiszteltetés vívni ki Istennek mindenben, mindenkor, mindenhol! Szódd bele mindenbe a vallásodat. Amit magadra vállalsz, végezd lelkiismeretesen.

Eddig még nem tapasztaltad Isten megmentő hatalmát, amint ez előjogod lenne, mert nem azt tetted életed főcéljává, hogy Krisztusnak szerezz dicsőséget. Minden célod, melyet magad elé tűzöl, minden tevékenység, melyhez hozzáfogsz, minden kedvtelés, melynek örvendezel – szolgálja Isten dicsőségét! Legyen ez szíved fohásza: Tied vagyok, ó Isten, hogy érted éljek, érted fáradozzak, érted szenvedjek. – *Bizony-ságtételek*, 2. köt., 262. o.

Július 24., szerda – Az Úrral járn

Láttam, hogy azok, akik elhatározták, hogy jót cselekszenek, áldás-ként élnek embertársaik számára, és így szereznek tisztességet Megváltójuknak, valóban ők a boldog emberek ezen a földön, miközben a nyugtalan, elégedetlen embernek, aki a boldogság reményében mindennel próbálkozik, folyton csalódnia kell. Az ilyen ember általában még többet akar megszerezni, nem elégszik meg sosem, mivel csak önmagának él. Te azonban határozd el, hogy jót cselekszel, és hűséggel teszel eleget az élet kötelességeinek.

Szakíts időt vigasztalni, jó szóval áldást osztani, bátorítani azt, aki kísértéssel vagy akár nehézségekkel küzd. A reménység szavaival áldást nyújtani másoknak, a megterheltek figyelmét Isten felé fordítani békeséget, boldogságot és vigaszt fog jelenteni önmagad számára. – *Our High Calling*, 64. o.

Aki hisz Krisztusban mint személyes megváltójában, a munkatársává kell válnia, szeretetteljes szívéhez kell ragaszkodnia, együtt kell munkálkodnia vele az önmegtagadás és a jótékonyági munka terén. Akinek Jézus Krisztus kinyilatkoztatta megmentő kegyelmét, Őhöz fog ragaszkodni, és az Ő jó cselekedeteit fogja végezni. Isten elhívja az embereket, akikért végtelen árat fizetett, hogy vele együtt munkálkodva vállalják a mennyei jó cselekedeteket.

Krisztus a mennybe ment, követői azonban még mindig e világban vannak. Az Őt szerető emberekből álló egyházának szóban és tettben, valamint önzetlen és jóindulatú szeretetben Jézus szeretetét kell képviselnie. Önmegtagadása és a kereszt hordozása által olyan eszközzé kell válnia, mely elhinti a szeretet elveit a személyes Megváltót még nem ismerő emberek szívébe. – *Orvosi missziómunka*, 315. o.

Hogy az ember ne veszítse el a jótékonyág áldott eredményeit, Megváltónk tervet készített, hogy munkatársainak vonja be őket. Isten az ember segítsége nélkül is elérhette volna célját, a bűnösök megmentését, de tudta, hogy az ember nem lenne boldog, ha e hatalmas munkában nem vehetne részt. A körülmények láncolatával, mely az ember erejét életre hívja, neki adományozta a jótékonyág művelésének legjobb módjait, és szokásává teszi, hogy adakozzon a szegények javára, valamint Isten ügyére. A tönkretett világ szükségleteire adott javak áldásos következményekkel járnak. Férfiak és nők elé tárják az igazságot, amire azoknak égető szükségük van. És mikor engedünk e hívásnak fáradozással és jótékony cselekedetekkel, annak a képmására alakulunk, aki szegény lett értünk. Adományainkkal mások áldására vagyunk, s ezekkel valódi kincseket gyűjtünk. – *Bizonyágtételek*, 9. köt., 253. o.

Július 25., csütörtök – Példabeszédek: megkönyörülni a rászorulókon

János szívéhez szóló szavai elítélték hallgatóit. Kérdéssel fordultak hozzá: „Mit cselekedjünk tehát?” (Lk 3:10) János így felelt: „Akinek két köntöse van, egyiket adja annak, akinek nincs; és akinek van eledele,

hasonlóképpen cselekedjék.” (Lk 3:11) Intette a vámszedőket és a katonákat, ne legyenek igazságtalanok, erőszakosak.

Mindazok, akik Krisztus országának alattvalói lettek – mondta János –, biznyságot fognak tenni hitükről és bűnbánatukról. Kedvességről, becsületességről és hűségről tanúskodik életük. Szolgálni fognak a rászorulóknak, adományait Istennek szentelik. Menedéket nyújtanak a védtelennek, példaképei az erénynek és együttérzésnek. Krisztus követői így fogják bizonyítani a Szentlélek átformáló erejét. Mindennapi életükben igazságosság, irgalmasság és Isten iránti szeretet látható. Ha nem úgy élnek, olyanok lesznek, mint a pelyva, amelyet tűzre vetnek. – *Jézus élete*, 107. o.

Ünnepélyes kiváltság és szent bizalom idejében élünk. Ha Isten szolgálói hűségesen megőrzik a rájuk bízottakat, nagy jutalmuk lesz, amikor a Mester így szól: „Adj számot sáfárságodról!” (Lk 16:2) A komoly erőfeszítések, az önzetlen munka, a türelmes, kitartó fáradozások gazdagon meg lesznek jutalmazva. Jézus az ilyen szolgálóknak mondja majd, hogy ezentúl nem szolgálóinak, hanem barátainak nevezi őket (lásd: Jn 15:15). Az Úr a munkát nem a nagysága szerint ítéli meg, hanem a hűség szerint, amellyel végezték. Nem az elért eredményeket mérlegeli, hanem az indítékokat, amelyek minket a munkára ösztönöztek. A jóságot és hűséget többre értékeli, mint bármi mást.

Kérem Krisztus evangéliumának hírnökeit, hogy soha ne bátortalanodjanak el, ne nézzék a legmegátalkodottabb bűnöst se úgy, mintha Isten kegyelme őt már nem érhetné el. A látszólag reménytelen is elfogadhatja még az igazságot szeretetből. Ő, aki az emberek szívét úgy vezeti, mint a folyók vizét, a legmegátalkodottabb és legönzőbb lelket is Krisztushoz vezetheti. Van-e valami, amit Isten ne tudna megtenni? „Beszédem – szól az Úr –, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.” (Ésa 55:11) – *Az evangélium szolgálói*, 267. o.

Hitednek növekednie kell, mert megmérnek és könnyűnek találnak. Az utolsó napon a Főbíró ítélete azon fordul jobbra vagy balra, hogy fáradoztunk-e a szűkölködőkért, az elnyomottakért és a megkísértette-

kért. Nem mehetsz el mellettük mindig az út másik oldalán, vagy ha igen, nem nyersz bebocsátást, mint megváltott bűnös Isten városába. „Amit nem tettetek eggyel is a legkisebbek közül, velem nem tettétek” (Mt 25:45) – mondja Krisztus.

Élesszétek újjá az első szeretetet, az első buzgalmat. Kutassátok fel azokat, akiket kimartatok magatok közül. Kötözzétek be a sebeket, melyeket ütöttetek. Valljátok be nekik az ellenük elkövetett bűneiteket. Húzódjatok közelebb a szánakozó szeretet szívéhez. Hagyjátok szívetekbe áradni az isteni könnyörület patakját, onnan pedig mások szívébe. Kövessük Jézus gyöngédségének és irgalmának példáját – melyet értékes életével tárt elénk –, amikor felebarátainkkal bánunk. Különösen azokkal, akik Krisztusban testvéreink. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 612. o.

Július 26., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárák és próféták: „Dávid utolsó évei” című fejezet.

5. tanulmány

Próféták kiáltó szava

Július 27., szombat délután

Isten sosem hagyta egyházát tanúbizonyság nélkül. A próbák és megpróbáltatások, ellenállás és üldöztetés jelenetei közben, erkölcsi sötétség közepette, amelyben az egyház élt, mindig voltak Istennek alkalmas eszközei, akik vállalták a munkát, majd pedig előbbre és felfelé vittek. Pátriárkák és próféták által nyilatkoztatta ki igazságát népének... A próféták is Isten szavát hallották, akiket rendkívüli feladatra hívott el és rendkívüli üzenettel bízott meg. Ő küldte őket, hogy ismételjék szavait újból és újból. Olyan üzenetet küldött számukra, amely nem volt emberek útja és módja szerint való. Ezt adta ajkukra, ezt hirdették. Biztosította őket, hogy a Szentlélek oldja meg nyelvüket, ad ajkukra szavakat...

Lehet, hogy nem tetszik az üzenet azoknak, akiknek éppen küldetett. Nem kíváncsoznak újabb ismeretre, hanem csak eddigi útjaikat akarják folytatni. Ám az Úr feddésével felriasztotta őket, megróttá eljárásukat, életmódjukat. Új életet öntött azokba, akik őrhelyükön aludtak, a hűlen őrállókba. Feltárta felelősségeiket, nevezetesen, hogy a nép biztonságért számadással tartoznak. Legyenek olyan őrállók, akik éjjel-nappal éberen őrködnek. Ismerjék fel az ellenséget, riasszák fel a népet, hogy mindenki helyén legyen azért, hogy az éber ellenség kárt ne tehessen bennük. – *Biztonságtételek a prédikátoroknak*, 404–405. o.

A Messiás majd királyi családból születik, mert a Jákob által adott próféciaiban így szól az Úr: „Nem múlik el Júdatól a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdei közül; míg eljő Siló és a népek néki engednek.” (1Móz 49:10) (...)

A Messiásnak e földön végzendő munkáját Isten szintén pontosan vázolta: „Akin az Úrnak lelke megnyugszik; bölcsességnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. És gyönyörködik az Úrnak félelmében.” (Ésa 11:2–3) Akit Isten így felkent, azért küldte el, hogy „a szegényeknek örömet mondjon; hogy bekösse a megtört szívűeket, hogy hirdessen a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást. Hogy hirdesse az Úr jókedvének esztendejét és Isten bosszúállásának napját; hogy megvigasztaljon minden gyászolót; hogy tegyen Sion gyászolóira, adjon nekik ékességet a hamu helyett, örömmek kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett, hogy igazság fainak neveztessenek, az Úr palántáinak, az Ő dicsőségére” (Ésa 61:1–3). – *Az apostolok története*, 223–224. o.

Isten a világosság hordozóit hívja el, hogy terjesszék a földön a Krisztustól áradó világosságot, békét és örömet. Egyszerű embereket használ fel, akik tudatában vannak saját gyengeségeiknek, és nem gondolják, hogy tőlük függ Isten munkája. Ők nem feledik, hogy milyen szolgálatot vár el Isten – jóságos szavakat és cselekedeteket, melyekkel bemutathatják Krisztus kegyelmének erejét... Nemsokára a földön elhangzik az utolsó kegyelmi felhívás. A mennyei angyalok régóta várják, hogy az emberi eszközök együttmunkálkodjanak velük az elvégzendő nagy munkában. Ők rád is várnak. Oly hatalmas a munkamező, olyan átfogó a terv, hogy minden megszentelt szív kötelességének fogja érezni, hogy a mennyei hatalom eszközeként munkába álljon. – *In Heavenly Places*, 314. o.

Július 28., vasárnap – Vissza-visszatérő felhívás az igazságosságra

Isten haragra gerjedt, mert népe királyt követelt. És haragjában királyt adott nekik. Mindezek mellett elküldte Sámuel, hogy magyarázza el részletesen a népnek, hogy a körülöttük élő nemzeteknek milyen királyaik vannak: nem olyanok, mint a bírák, akik az Úr útjára tanítják az embereket, mint korábban Izrael elöljárói, és akik ítéletet hoznak az

egyházi és állami kérdésekben; a király felmagasztalja magát, uralkodónak kijáró tiszteletet vár el, adókat és nehéz sarcot vet ki a népre, elnyomja őket, és Isten nem fogja az egyiptomi fogságból való meneküléshez hasonlóan megszabadítani őket, amikor majd panaszkodni fognak nehézségeik miatt, és nem hallja meg kiáltásaikat. – *Spiritual Gifts*, 4. köt., 67. o.

Ha az emberek saját útjukra indulnak anélkül, hogy kikérvék Istennek tanácsát, vagy ellenkeznek akaratával, az Úr elengedi őket, hogy keserű tapasztalataik beláttassák velük cselekedetük téves voltát, és bűnbánatra készítsék őket. Az emberi bölcsesség és kevélység csakhamar veszedelmes vezetőnek bizonyul. Előbb lesz átok, mint áldás az, amit az emberi szív az Isten akarata ellenére megkíván.

Isten elvárta, hogy népe az áldások forrásának és törvényadójának tekintse. Mert tőle való függésének tudatában állandóan közelebb kell jutnia hozzá. Ennek következtében pedig fennköltté, nemessé növekedik, és méltóvá lesz a választott nép az isteni elhíváshoz. De ha embert ültetnek a trónra, a szívüket, a gondolataikat elvonja Istentől, hogy inkább emberi erőben, mint az isteni hatalomban bízzanak. Sőt a király bűne őket is bűnre csábíthatja, mígnem elválasztja a nemzetet Istentől. – *Pátriárkák és próféták*, 605–606. o.

Istennek népével való minden bánásmódja, melyet szeretete és kegyelme hat át, szigorú és pártatlan igazságosságának legszembetűnőbb bizonyítéka. Ezt szemlélteti a héber nép története is. Isten nagy áldást adott Izraelnek. Irántuk való gyengéd szeretetét az Ige meghatóan ábrázolja: „Mint a fészken felrebbenő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettük szárnyait, felveszi őket, és tollain emeli őket: egymaga vezette őt az Úr.” (5Móz 32:11–12) Mégis milyen gyors és szigorú büntetéssel látogatta meg őket bűneikért! – *Pátriárkák és próféták*, 469. o.

Akik Krisztus Jézusban új teremtmények... nem találnak többé örömet a régi élvezetekben, hanem az Isten Fiában való hit által nyomdokait követik, az Ő jellemét tükrözik vissza és „megtisztítják magukat, amint Ő is tiszta”. Amit régen gyűlöltek, azt most szeretik; s amit régeb-

ben szerettek, azt most gyűlölik. Akik azelőtt büszkék és akaratosak voltak, most nyájasak és alázatosak; akik azelőtt a hiúság és az önértet rabjai voltak, most szerények és komolyak lesznek. Az iszákos mértékletes és józan, a szemérmetlen pedig erényes lesz. A világ hiú szokásait elhagyják. Az igaz keresztény nem a „külső dísz” keresi, hanem a „szívnek elrejtett emberé”-t, „a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával” (1Pt 3:3–4). – *Jézushoz vezető út*, 58. o.

Július 29., hétfő – Ámós

Isten országa ügyének milyen sok hasznos és megbecsült szolgálja nyert már kiképzést a legegyszerűbb kötelességek végzése és a legnehezebb élethelyzetek, körülmények között! Bár Mózes Egyiptom jövődó uralkodója volt, Isten mégsem állíthatta közvetlenül a királyi udvarból arra a helyre, amelyre kiszemelte. Csak miután negyven évig hűséges pásztor volt, hívta el Isten népe szabadítójául. Gedeont a csépléstől hívta el az Úr, hogy mint kezének eszköze megmentse Izráel seregét. Elizeusnak az ekét kellett otthagynia, hogy Isten parancsát teljesítse. Ámos földműves volt, amikor az Úr üzenetet bízott rá.

Aki Isten munkatársa lesz, sok nehéz és kellemetlen munkát kell elvégeznie, ezért bölcsen válasszuk meg a tanulásunk módját a jellemünkhöz és hivatásunkhoz illően. – *Az evangélium szolgálói*, 332–333. o.

Ilyen bűnök származtak abból, hogy Jeroboám felállította a két aranyborjút. Az istentisztelet megalapozott formáitól való első eltérés a bálványimádás durvább formáinak bevezetéséhez vezetett, míg végül az ország majdnem minden lakosa a természetimádás csábító szokásainak hódolt. Alkotójáról elfeledkezve, „mélységesen megromlottak” (Hós 9:9). – *Próféták és királyok*, 282. o.

„A jóra törekedjétek, ne a rosszra, akkor életben maradtok, és veletek lesz az Úr, a Seregek Istene – ahogy mondogatjátok. Gyűlöljétek a rosszat, szeressétek a jót, szerezzetek érvényt a törvénynek a kapuban! Talán megkegyelmez József maradékának az Úr, a Seregek Istene.” (Ám 5:4–5, 14–15)

Azok túlnyomó többsége, akik hallották a felhívásokat, nem fordították hasznukra. Megátalkodott gonosz vágyukkal annyira ellentétben álltak Isten küldötteinek szavai, hogy a bétheli bálványimádó pap ezt az üzenetet küldte Izráel uralkodójának: „Összeesküvést szít ellened Ámósz Izráel népe körében. Nem tűrheti el az ország az ő beszédeit!” (Ám 7:10)

Hóseás útján az Úr kinyilatkoztatta: „Amikor gyógyítani akartam Izráelt, lelepleződött Efraim bűne és Samária gonoszsága.” „Izráel ellen saját gőgje tanúskodik, mert nem tértek meg Istenükhöz, az Úrhoz, és ezek ellenére sem keresték őt.” (Hós 7:1, 10)

Az Úr nemzedékről nemzedékre elnéző volt makacs gyermekeivel szemben. Kihívó lázadásuk ellenére még mindig vágyott arra, hogy szabadítójukként nyilatkoztassa ki önmagát. „Mit csináljak veled, Efraim? – kiáltotta. – Mit csináljak veled, Júda? Hűségetek csak olyan, mint a reggeli felhő, vagy mint a korán tűnő harmat.” (Hós 6:4) – *Próféták és királyok*, 284–285. o.

Július 30., kedd – Mikeás

Isten nem fog irgalmat tanúsítani azok iránt, akik irgalmatlanul viseltetnek a segítséget kérőkkel szemben. Az embertársi igazi szimpátia az a jel, amely megkülönbözteti az istenfélőket és Őt szeretőket azoktól, akik semmibe veszik törvényét... Isten a gyengék, a vakok, a sánták, az özvegyek és az árvák teherviselésének felelősségét ruházza rájuk, de a legtöbben semmit sem tesznek ez irányba. Az ilyen emberek megmentése érdekében Istennek gyakran a szenvedés vesszőjével kell lesújtania, és a segítségre és együttérzésre szorulókhöz hasonló helyzetbe vezeti őket. – *Jótekonyság*, 242. o.

A farizeusok csak megvetették és elítélték őket. Krisztus pedig Istennek az atyai háztól elidegenedett, de az Atya által el nem felejtett gyermekeit üdvözölte bennük. Nyomorult és bűnös voltuk miatt még inkább szánta őket. Minél távolabb tévedtek tőle, annál mélysegebben vágyakozott megmentésükre, és annál nagyobb áldozatot volt hajlandó szabaddulásukért hozni.

Izráel tanítói mindezt megtanulhatták volna a szent tekercekből, amelyek őrzésével és magyarázásával büszkélkedtek. Vajon nem írta-e a halálos bűnbe esett Dávid, hogy „tévelygek, mint valami elveszett juh: keresd meg a Te szolgádat” (Zsolt 119:176)? Nem tett-e Mikeás tanúságot Istennek a bűnösök iránti szeretetéről, amikor ezt mondta: „Kicsoda olyan Isten, mint Te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi öröksége maradékának vétké?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban.” (Mik 7:18) – *Krisztus példázatai*, 186. o.

Az Úr nem kényszeríti az embert, hogy igazságot cselekedjen, szeresse az irgalmasságot, és alázatosan járjon Isten előtt; hanem elé tárja a jót és a gonoszt, és megmutatja, hogy milyen következményekkel jár egyik vagy másik követése. Krisztus hív: „Kövessetek engem”. Azonban sosem kényszerít arra, hogy nyomdokain járjunk. Ha követjük Őt, akkor az szabad választásunk következménye lesz. Krisztus életét és jellemét szemlélve megszületik bennünk az erőteljes vágy, hogy hozzá hasonlóvá váljunk jellemben, és igyekezzünk még jobban megismerni az Urat. – *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1896. március 31.

Krisztus azonban az egyházra, mint szervezetre helyezi a felelősséget az egyház minden egyes bűnbe esett tagjáért; az egyháznak az a kötelessége, hogy figyelmeztesse, fegyelmezze, és ha lehet, állítsa helyre őket...

Minden igazságtalansággal szemben lelkiismeretesen járj el! Ints minden lelket, aki veszélyben forog! Ne hagyj magára senkit, hogy megcsalja önmagát! Nevezd a bűnt mindig a valódi nevével! Jelentsd ki azt, amit Isten mondott a hazugságról, a szombattörvény megszegéséről, a lopásról, a bálványképek imadásáról és minden más gonoszról... Azok, akik a bűn elkövetését választják, megtagadják Krisztust. Az egyháznak meg kell mutatnia, hogy nem szentesíti, nem hagyja jóvá tetteiket, különben maga az egyház becsteleníti meg Urát. Az egyháznak mindig azt kell mondania a bűnről, amit Isten mondott és mond róla. Az egyháznak úgy kell foglalkozni a bűnnel, amint azt Isten előírta, és akkor az egyház cselekedeteit jóváhagyják majd a mennyben is. – *Jézus élete*, 805. o.

Július 31., szerda – Ezékiel

A mindenütt uralkodó bőség fényűzést és gögöt szült. A tétlenség és gazdagság megkeményítette a szíveket, amelyeket sohasem sanyargatott nélkülözés, és nem sújtott a bánat. A gazdagság és kényelem táplálta a gyönyör szeretetét, és az emberek érzéki élvezetekbe merültek. „Ímé, ez volt vétke Sodomának, a te öcsédnek – mondja Ezékiel – kevélység, eledel bősége és gondtalan békesség volt nála és leányainál, de a szűkölködőnek és szegénynek kezét nem fogta meg. És felfuvalkodának s cselekedének utálatosságot előttem, és elveszítém őket, mikor ezt megláttam.” (Ezék 16:49–50) Semmit sem kívánnak az emberek jobban, mint a gazdagságot és a kényelmet, pedig ez szülte azokat a bűnöket, amelyek a síkság városainak pusztulását okozták. Haszontalan, tétlen életük miatt áldozatul estek Sátán kísértéseinek, és eltorzították Isten képviselését. Inkább sátáni, mint isteni jellemvonásokat tükröztek. Az emberiség legnagyobb átka a tétlenség, mert erkölcstelenséget és bűncselekményeket von maga után. Gyengíti az értelmet, csökkenti a felfogóképességet, és megrontja a lelket. Sátán lesben áll, készen arra, hogy tönkretegye a vigyázatlant, aki szabad idejével alkalmat kínál neki arra, hogy valamilyen vonzó álarc leple alatt hozzá férközzön. Akkor a legsikeresebb, amikor az embert tétlen óráiban kísérti meg. – *Patriárkák és próféták*, 156. o.

A Szentlélek Ezékiel által kijelentette: „És állítok fölélük egyetlenegy pásztor, hogy legeltesse őket. [...] Az elvesztett megkeresem, s az elűzöttet visszahozom, s a megtöröttet kötözgetem, s a beteget erősítem. [...] És szerzek ővelük békességnek frigyét. [...] És nem lesznek többé prédául a pogányoknak, [...] és laknak bátorságosan, s nem lesz, aki feljessze őket.” (Ezék 34:23, 16, 25, 28)

Krisztus magára alkalmazta ezeket a próféciaakat, és megmutatta, milyen ellentét feszül a saját és Izrael vezetőinek jelleme között... A farizeusok nem vették észre, hogy ezek a szavak ellenük irányulnak... Az ihletett Ige híven írja le a hamis pásztorokat: „A gyöngéket nem erősítette, és a beteget nem gyógyítottátok, s a megtöröttet nem kötözgettétek, s az elűzöttet vissza nem hoztátok, [...] hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatok rajtuk.” (Ezék 34:4) – *Jézus élete*, 476–478. o.

Az élet minden tette, bármilyen kicsiny is, vagy jót, vagy rosszat hordoz magában. A legkisebbnek tűnő feladat hűségese elvégzése vagy elmulasztása ajtót nyithat az élet leggazdagabb áldásai vagy legnagyobb csapásai előtt. Kicsiny dolgok teszik próbára a jellemet. A naponként vidám, készséges szívvel végrehajtott egyszerű, önmegtagadó cselekedetekre Isten örömmel tekint. Nem önmagunkért kell élnünk, hanem másokért. Csak akkor lehet az életünk áldás, ha önmagunkat elfelejtve ápoljuk magunkban a szerető, segítőkész lelket. Az apró figyelmeségek, a kicsi, egyszerű szívességek az élet örömeit alkotják, elmulasztásuknak pedig nem kis részük van az ember boldogtalanságában. – *Pátriárkák és próféták*, 158. o.

Augusztus 1., csütörtök – Ézsaiás

Csak kevesen bánkódnak szívből a bűneik miatt, kevesen vannak, akikben mély meggyőződés él meg nem újult természetük romlottságáról. Nem cserélték kőszívüket hússzívre. Kevesen hajlandók rázuhanni a sziklára, hogy összezúzódjanak rajta.

Nem számít, ki vagy és milyen volt azelőtt az életed, egyedül csak az Isten által kijelölt úton menekülhetsz meg. Bűnbánatra kell jutnod. Tehetetlenül Jézus Krisztusra, a sziklára kell zuhannod. Érezned kell, hogy orvosra van szükséged, és a bűn egyedüli gyógyszerére: Krisztus vérére. Ezt a gyógyszert csak Isten iránti bűnbánattal és az Úr Jézus Krisztusba vetett hit által biztosíthatod magadnak. Ebből a szempontból sokak életében még ezután kell elkezdődnie a lelki megújulásnak, pedig kereszténynek, sőt Krisztus igehirdetőinek vallják magukat. Akár csak a régi farizeusok, sokan közületek nem érzik, hogy megváltásra van szükségük. Önelégültek vagytok és önmagatokat dicsőítitek. Krisztus ezt mondta: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.” (Mk 2:17) Krisztus vére csak azokon segít, akik tudják, hogy rászorulnak tisztító hatalmára. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 218. o.

Az ellenségnek sikerült elferdíteni az igazságot, és az emberek szívébe a nyereség utáni önző vágyat elhinteni. „És eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség

nem juthat be.” (Ésa 59:14) A nagyvárosokban sokan élnek szegénységben és nyomorban, élelmet, hajlékot és ruházatot nélkülözve, miközben ugyanabban a városban vannak olyanok is, akik sokkal többel rendelkeznek, mint amit a szívük megkíván, bőségben élnek, pazarul bebútorozott házakra és személyes ékszerekre költik a pénzüket, vagy ami még rosszabb, érzeki vágyaik kielégítésére, alkoholra, dohányra és más, az elmét megrontó dolgokra, amelyek kizökkentik egyensúlyából az értelmet, és lealacsonyítják a lelket. Az éhező emberek kiáltásai feljutnak Isten elé, miközben a kizsákmányolás és elnyomás különböző formáit követve egyesek hatalmas vagyona tesznek szert. – *Lift Him Up*, 356. o.

Csak Krisztus módszerével lehet igazán az emberekhez férközni. A Megváltó az emberek közé vegyült. Javukat akarta. Együttérzést tanúsított irántuk, megnyerte a bizalmukat. Azután így szólt hozzájuk: „Kövessetek engem!”

Személyes szolgálattal kell az emberek közelébe férközni. Ha kevesebb időt fordítanánk a prédikálásra, és többet a személyes szolgálatra, nagyobb eredményt látnánk. A szegények terhein könnyíteni, a betegeket gondozni, a szomorkodókat és gyászolókat vigasztalni, a tudatlanokat tanítani, a tapasztalatlanokat tanácsolni kell. Sírjunk a sírókkal, és örüljünk az örülőkkel! A meggyőzés erejével, az ima hatalmával – Isten szeretetének erejével – ez a munka nem lesz, nem lehet gyümölcstelen. – *A nagy Orvos lábnymán*, 143. o.

Augusztus 2., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok: „Ésaiás elhívása” című fejezet.

6. tanulmány

Imádjátok a Teremtőt!

Augusztus 3., szombat délután

Amikor az Úr ezt a figyelmeztetést adta, Jákob háza nagyon buzgónak látszott. Naponta keresték az Urat, hogy megismerjék útjait; valójában azonban elbizakodott önhittséggel voltak tele. Nem jártak az igazságban. Nem gyakorolták a jóságot, az irgalmasságot és a szeretetet. Bár a bűnbánat, a megtérés látszatát keltették, kevélységgel és fősvény, fukar pénzességgel voltak tele. Miközben a külső alázat jeleit mutatták, kemény munkát követeltek meg beosztottaiktól és alkalmazottaiktól. Nagyra tartották jócselekedeteiket, mások szolgálatait viszont lebecsülték. Megvetették és elnyomták a szegényt. Böjtjük csak álszent dicsekvés volt.

Ilyen bűnök élnek ma is közöttünk, ezek váltják ki Isten dorgálását egyházára. Bárhol is él ilyen bűn, valóban a böjt és ima időszakára van szükség; ezt azonban őszinte megtérésnek és határozott jóra változásnak, javulásnak kell kísérnie. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1149–1450. o.

Az Isten által elvárt böjt során irgalmat, jóságot és együttérzést kell tanúsítani. El kell távolítani a kapzsiságot, az álnokságból és elnyomó lelkületből meg kell térni. A tekintélyt és a befolyást a szegények és elnyomottak megsegítésére kell használni. Ha ilyen lenne az emberiség állapota, akkor érvényét veszítené a kijelentés: „És eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyeneség nem juthat be”, valamint „aki a gonoszt kerüli, prédává lesz.” – *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1891. október 13.

Alig akad, aki igazán megérti, mit jelent a keresztény szó: olyan-nak lenni, mint Krisztus. Jót tenni, lerázni mindennemű önzést, s azzal változtatni sajátossá életünket, hogy önzetlenül végezzük a jótetteket.

Üdvözítőnk embereket tesz a gyülekezet karjába, hogy nagylelkűen gondoskodjunk róluk, neveljük őket a mennynek, s így legyünk munkatársai. A gyülekezet mégis sokszor elutasítja, és az ördög csatamezejére űzi őket. Az egyik tag így szól: nem kötelességem, majd semmitmondó kifogást tesz hozzá. A másik is rámondja: nekem sem kötelességem, míg végül senki sem vállalja. Magára hagyják szegényt, hogy gondozatlanul vesszen el. Holott minden keresztény kötelessége kivenni részét az önmegetagadó, önfeláldozó vállalkozásból...

„Nem ez-é a bűjt, amit én kedvelek, hogy megnyisd a gonoszság bilincseit, az igaznak köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden ígát széttépjetek? Nem az-é, hogy az éhezőknek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtse magadat?” (Ésa 58:6–7) Olvassátok a következő verset, és figyeljetek fel a gazdag jutalomra, melyet annak ígér, aki e szerint tesz. „Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik.” (Ésa 58:8) Itt a bőséges, értékes ígélet azoknak, akik szívügyükké teszik a segítségre szorulókat támogatását. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 331–332. o.

Augusztus 4., vasárnap – Bálványimádás és elnyomás

Mivel [az özönvíz előtt élők] nem akarták megőrizni tudatukban az istenismeretet, nemsokára tagadni kezdték létezését. Nem a természet Istenét, hanem a természetet imádták...

Zöld réteken és sudár fák lombjai alatt helyezték el bálványoltárait. Az egész évben zöldellő ligeteket a hamis istenek imádatára szentelték...

Az emberek egyszerűen kizárták Istent a tudatukból, saját képzelt isteneiket kezdték imádni, és egyre züllöttebbek lettek...

Az ember sosem fog magasabb szintre emelkedni az igazságra, tisztaságra és szentségre vonatkozó saját felfogásánál. Ha elméje és lényé nem emelkedik ki az emberi természetből, ha hit által nem kezdi el csodálni Isten bölcsességét és végtelen szeretetét, akkor egyre mélyebbre süllyed. A hamis istenek imádói emberi jellemvonásokat és szenvedélyeket tulajdonítottak bálványaiknak, ezért jellemük mércéje egyre

mélyebbre süllyedt a bűnös földi természetnek megfelelően. – *Conflict and Courage*, 32. o.

Azonban az izraelitáknak nyújtott kedvezmények ellenére, mert visszavágytak az Egyiptomban hagyott húsos fazekak után, mert bűnöztek és lázadoztak, végül mégis utolérte őket Isten ítélete. Az apostol felhívja a korinthusi hívők figyelmét azokra a tanulságokra, amelyeket az izraeliták tapasztalatai nyújtanak. „Ezek pedig példáink lőnek – magyarázta –, hogy mi ne kívánjunk gonosz dolgokat, amiképpen azok kívántak.” Kimutatta, hogy a kényelem és élvezet szeretete miként készítette elő a bűn útját, amellyel Istent haragra ingerelték. Amikor Izrael fiai leültek enni, inni és felkeltek, hogy játsszanak, megszűnt bennük az istenfélelem, amelyet éreztek a Sínai-hegynél, a törvényadásnál; aranyborjút készítettek maguknak, amely Istent helyettesítette, és azt imádták. Hasonlóképpen, miután részt vettek a Baal-Peór imádasával egybekötött fényűző lakomán, közülük sokan elvesztek kicsapongásaik miatt. – *Az apostolok története*, 315. o.

Sátán a végtelen Istennek – az imádat igazi tárgyának – igazságossága és tökéletessége helyébe, Isten törvényének – az emberi vívmányok igazi mércéjének – igazságossága helyébe az ember bűnös, tévedő természetét teszi. Szerinte ez az imádat egyetlen tárgya, az ítélet egyetlen mércéje, a jellem normája. Ez is haladás, de nem felfelé, hanem lefelé.

Mind szellemi, mind lelki életünk törvénye, hogy szemlélés által átalakulunk. Gondolatvilágunk fokozatosan alkalmazkodik ahhoz a témához, amellyel foglalkozunk. Hasonlóvá leszünk ahhoz, amit szeretünk és tisztelünk. Az ember nem juthat magasabbra azoknál a normáknál, amelyeket a tisztaságról, a jóságról és az igazságról elfogadott. Ha valaki önmagát tartja a legnagyobb ideálnak, soha nem jut magasabbra. – *A nagy küzdelem*, 554–555. o.

Augusztus 5., hétfő – Miért méltó Isten az imádatra?

Azért kell Istent imádnunk, mert Ő a Teremtő, és minden lény neki köszönheti létét. Ahol a Biblia arról beszél, hogy Isten a pogányok iste-

neinél nagyobb tiszteletet és mélységesebb imádatot igényel, ott mindennütt hivatkozik Isten teremtői hatalmának bizonyítékára is. „A nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott.” (Zsolt 96:5) (...) A szent mennyei lények, akik imádják Istent, elmondják, miért illeti Őt hódolat: „Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt, mert Te teremtettél mindent.” (Jel 4:11) – *A nagy küzdelem*, 436. o.

Magasztaljuk többet Istent „kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért” (Zsolt 107:8). Imáink és áhítataink ne csupán kérésből álljanak! Gondolataink ne csupán saját szükségleteinkre irányuljanak, hanem gondoljunk azokra a jótéteményekre is, melyeket elvettünk. Túl sokat sohasem imádkozunk, de hálaikkal gyakran takarékoskodunk. Napról napra részesedünk Isten kegyelmének ajándékaiban, és mégis milyen kevés hálát tanúsítunk iránta, milyen keveset magasztaljuk és dicsőítjük azért, amit velünk cselekedett...

A mi Istenünk szeretetteljes, irgalmas Atya. Ne essen nehezünkre neki szolgálni. Ellenkezőleg, örüljünk és ujjongjunk, hogy szolgálhatunk és részt vehetünk munkájában. Isten nem akarja, hogy dicsőn megváltott gyermekei kegyetlen és zsarnok munkaadónak tekintsék. Legjobb barátjuk Ő, és mikor imádják, Isten velük van, tőle vigaszt és áldást várhatnak, mely szívüket örömmel és szeretettel tölti be. Isten azt akarja, hogy gyermekei az Ő szolgálatából vigaszt merítsenek, és inkább örömeznek, mint tehernek tekintsék azt. Legbensőbb vágya, hogy mindazok, akik imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve hűségesen és becsületesen járhassanak el minden dologban. – *Jézushoz vezető út*, 102–103. o.

Krisztus kegyelme nem csupán néhány emberre korlátozódik. Irgalmának és megbocsátásának üzenete, melyet a mennyből hozott, el kell jusson minden emberhez. Üdvözítőnk mondja: „Én vagyok a világ világgossága.” (Jn 8:12) Áldásai egyetemesek, kiterjednek minden nemzetre, ágazatra, nyelvre és népre. Krisztus eljött, hogy lerombolja az összes válaszfalat... és hogy minden lélek – akár zsidó, akár pogány – szabadon imádhassa Istent, és elé járulhasson...

A menny hírvivői különféle módon képesek kommunikálni bármelyik világrésszel, s amikor az emberek őszinte és tiszta szívvel kiáltanak az Úrhoz, az angyalok úgy mutatják be Istent, mint aki mennyei trónusáról fölénk hajol. Hallja kiáltásainkat és így szól: „Ímhol vagyok!” Az elnyomottat felemeli nyomorúságából. Áldásait árasztja igazakra és gonoszokra egyaránt...

Isten megismerése a legcsodálatosabb ismeret, amivel ember rendelkezhet. E világon az emberek sok bölcsességet birtokolnak, mégsem látják meg a világmindenség Teremtőjének fenségét, igazságosságát, bölcsességét, jóságát és szentségét. – *That I May Know Him*, 98. o.

Augusztus 6., kedd – Vallási elnyomás

Aki Isten gyermekének vallja magát, ne feledje, hogy őrszem figyeli az üzletkötéseket, feljegyez minden cselekedetet, és jelentést ad minden történésről, mígnem egy napon majd az ember elnyeri méltó büntetését, ha nem tért meg, és ha nem töröltettek el a bűnei. Akkor majd elnyeri büntetését minden szent vagy bűnös ember ellen elkövetett igazságtalanság. Krisztus minden nehézségben azonosul népével. Isten bosszút áll azokon, akik valamilyen formában kizsákmányolják vagy elnyomják az özvegyeket és árvákat. – *Jótekonyság*, 218. o.

Szükségünk van arra, hogy a Szentlélek megszenteljen a napnak minden órájában, mert egyébként az ellenség törébe esünk a lelkünk vesztére. Állandóan környékez, kísért az öndicsőítés, ami ellen jól vértezzük fel magunkat. Szüntelenül vigyázzunk, nehogy a hatalmaskodás, az uralkodás, a bírálgatás és a kárhóztatás szelleme belopózzon. A gonosznak még a látszatát is kerüljük, ne nyilvánítsuk soha Sátán tulajdonságait, nehogy elcsüggedszük, megbántsuk azokat, akikkel érintkezünk. Dolgozzunk úgy, ahogyan Krisztus tette – vonjunk, építsünk –, sose romboljunk. Sokan természetszerűen élnek, parancsolni szeretnek, uralkodnak az Úr öröksége felett. Éppen ilyen jellemvonások következtében drága lelkek veszttek el a mű számára. Minthogy ezek a visszataszító jellemű emberek nem voltak kapcsolatban Istennel, a tulajdonságaik feltörték és megmutatkoztak bennük. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 223. o.

A gyülekezeti tagok között végbemenő üldözés rettenetes dolog. Igaz, hogy néhányan hibát követtek el, tévedtek, ám ugyancsak igaz, hogy ezek a tévedések és hibák sokkal kevésbé sértők Isten szemében, mint a bírálógatók és erkölcsbírók kemény, engesztelhetetlen lelkülete. Sokan, akik másokat könnyen elítélnék, maguk is követnek el hibákat, és tévednek, melyek soha nem láthatók, de halálos méreggel teljesek és megrontják, tönkreteszik a lelki életüket.

A Mindenható megnyitja hitvalló népe tagjainak szemét azért, hogy felismerjék, szeretniük kell Istent mindenek felett, felebarátaikat pedig mint önmagukat, ha be akarnak jutni országába. Sokan bizonyrágot tesznek arról, hogy nem Krisztus Lelke irányítja őket, hanem más lélek. Tulajdonságaik nem jellemének vonásai, hanem Sátán jellemvonásai... Tanúsítsák hittestvéreink irgalmas és hű Főpapunk lelkületét, aki együtt érez velünk, megindul gyengeségeinken. Elalélt, reménytelen embereket új életre lelkesíthetünk. Olyan győzelmeket érhetünk el, melyeket saját téves és rosszul felfogott nézeteinkkel, csekély hitünkkel, jellemfogyatékoságainkkal lehetetlennek tartottunk. Hit! Bizony, alig tudjuk, hogy mit jelent. – *Bizonyrágtételek a prédikátoroknak*, 185–186. o.

Augusztus 7., szerda – Az istentisztelet módja

Ha Krisztus lelkületét birtokoljátok, testvérként fogjátok szeretni egymást; az alázatos szolgát megtisztelitek szegényes otthonában, mivel az Úr őt is éppen úgy szereti, mint titeket, vagy talán még jobban. Isten nem veszi tudomásul a társadalmi osztályokat. Kézjegyével lát el minden embert, nem figyelve rangjukra, vagyonukra, értelmi képességeikre, csupán arra, hogy mennyire szoros a kapcsolatuk Krisztussal. A szív tisztasága, a cél egyedisége – ezek jelentik az emberi lény igazi értékeit...

Az Üdvözítő nem a világ által felmagasztalt és tisztelt emberek között volt látható. Nem azokkal töltötte idejét, akik kényelemre és kedvtelésre vágytak. Helyről helyre járva jót tett az emberekkel. Azon volt, hogy segítsen a szükségben levőnek, mentse az elveszettet, felemelje az elesettet, letépje az elnyomás igáját, meggyógyítsa a beteget, kedves és vigasztaló szavakat szóljon a megszorodottakhoz és a nehézségben levőkhöz. Ezt a példát kell követnünk. Legyünk éberek és munkál-

kodjunk, igyekezzünk áldás lenni a szükségben levőknek, és vigasztalás a megszorodottak számára. Minél inkább részesülünk a krisztusi lelkületből, annál inkább felismerjük, hogy még mennyi mindent tehetünk embertársainkért. Betöltekezünk a veszendő lelkek iránti szeretettel, s a mennyei Fenség nyomdokainak követésében leljük gyönyörűségünket. – *Our High Calling*, 180. o.

A tiszta, feddhetetlen vallás gyermeki egyszerűséghez vezet. Vágyakozni fogunk alázatosan imádkozni és beszélni, mivel egyetlen célunk dicsőséget szerezni Istennek. Túl hosszú ideig gyakoroltunk csupán formai, erőtlén kegyességet. Isten Szentlelkének kitöltése elvezet az igazi vallás megismeréséhez, az Atya csodálatos szeretetének megtapasztalásához, és nem nyugszunk, míg nem hozzuk hálaáldozatainkat, és nem dicsőítjük énekünkkel az Urat. Telepedjünk a századok Sziklájának lábaihoz, ahol támogatást és vigaszt nyerünk. Lelkünk nyugalmat talál az Istenbe vetett töretlen bizalomban. – *Reflecting Christ*, 351. o.

Az Isten kegyelmére válaszoló lélek az öntözött kerthez lesz hasonló. Egészsége gyorsan kivirul, világozása felkel rejtekéből, és az Úr dicsősége meglátszik rajta. Jusson eszünkbe akkor az Úr szerető nyájassága, gyengéd, irgalmas cselekedeteinek sokasága. Izrael népéhez hasonlóan emeljünk emlékköveket, és írjuk rájuk Isten értünk végzett munkálkodásának drága történetét. Amikor átgondoljuk, hogyan törődött velünk vándorutunkon, a szívünk megtelik hálával, úgy mondjuk: „Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül. Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt.” (Zsolt 116:12–14) – *Jézus élete*, 348. o.

Augusztus 8., csütörtök – Szeretet és hűség

„Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?” (Mt 9:11) – kérdezték az irigy írástudók.

Jézus nem várta meg, hogy tanítványai feleljenek a vádra, hanem maga válaszolt: „Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, ha-

nem a betegeknek. Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: irgalmas-ságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre.” (Mt 9:12–13) A farizeusok lelkileg egészségesnek tartották magukat, mint akiknek nincs szükségük orvosra; a vámszedőkre és pogányokra viszont úgy tekintettek, mint akik elvesznek a lelki betegségekben. Hát akkor nem az volt-e Jézus orvosi munkája, hogy ahhoz a réteghez menjen, amelyeknek szüksége van segítségére?

Bár a farizeusok igen jó véleményt alkottak magukról, valójában állapotuk rosszabb volt, mint az általuk megvetett személyeké. A vámszedők kevésbé voltak vakbuzgók, önelégültek, és így fogékonyabbnak bizonyultak az igazság iránt. Jézus így szólt az írástudókhöz: „Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: irgalmasságot akarok és nem áldozatot.” (Mt 9:13) Ezzel mutatott rá, hogy noha állításuk szerint Isten Igéjét tanítják, annak lelkülete teljesen ismeretlen előttük. – *Jézus élete*, 275. o.

A farizeusok kiterjedten befolyásolták a népet, s ezt saját érdekeik szolgálatára használták fel. Megnyerték a jámbor özvegyek bizalmát, s aztán kötelességükül szabták, hogy vagyonukat vallási célokra ajánlják föl. Amikor már rendelkeztek a pénzzel, a gonosz eltervelői saját hasznukra fordították. Becstelenségüket úgy takargatták, hogy hosszan, nyilvánosan imádkoztak, kegyességüket feltűnően mutogatták. Ez a képmutatás – jelentette ki Krisztus – súlyosabb büntetést hoz rájuk. Ugyanez a dorgálás illet meg ma is sokakat, akik fennen hirdetik kegyességüket. Életüket önzés és telhetetlenség szennyezi, de mindenek fölé a látszólagos tisztaság ruháját öltik, és ezzel egy időre becsapják embertársaikat. Istent azonban nem téveszthetik meg. Ő ismeri a szív minden szándékát, és mindenkit a cselekedetei szerint ítél meg. – *Jézus élete*, 614. o.

Egy hideg, törvényeskedő vallás soha nem vezetheti a lelkeket Krisztushoz, mivel az szeretet és Krisztus nélkül való. Gyűlöletes Isten előtt, amikor a böjtöt és az imádságot önigazoló módon gyakorolják... A hatalmas, meghozott Áldozat mindazok számára elegendő, akik hisznek. Krisztus szeretete új élettel tölti meg a hívő szívét. Aki iszik az élet vizének kútfejéből, meg fog töltekezni az ország új borával. A Krisztus-

ban való hit az, ami által jó lelkület és szándék vezérli a hívő életét. Jó-ság és mennyei gondolkodásmód árad ki azoktól, akik Jézusra, hitük szerzőjére és bevégezőjére tekintenek. Tekintsetek Istenre, és ne az emberre. Isten a mennyei Atyátok, aki türelemmel hordozza gyengeségeiteket, valamint megbocsátja és meggyógyítja azokat. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) – *Szemelvények*, 1. köt., 388. o.

Augusztus 9., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete: „Jaj a farizeusoknak” című fejezet.

7. tanulmány

Jézus és a segítségre szoruló

Augusztus 10., szombat délután

Krisztus, az Atya dicsőségének visszatükröződése eljött a világra e dicsőség fényeként, hogy képviselje Istent az emberek előtt. A Szentírás szava szerint felkente „Őt az Isten Szentlélekkel és hatalommal”, és „széjjeljárt jót tévén” (Csel 10:38). Krisztus a názareti zsinagógában ezt mondta: „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemeknek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a leűjtöttakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.” (Lk 4:18–19) Ezzel a munkával bízta meg tanítványait is. „Ti vagytok a világ világossága – mondta. – Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5:14–16)

Erről a munkáról beszél Ésaiás próféta, amikor így szól: „Nem az-é (a böjt), hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat? Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ.” (Ésa 58:7–8) – *Krisztus példázatai*, 416–417. o.

Krisztus eljött, hogy megtanítsa az embereket arra, amit Isten akaratára szerint tudniuk kell. Az égen fent, a földön, az óceán hatalmas víztömegében a Mindenható keze munkáját láthatjuk. Minden teremtett dolog az Ő hatalmáról, bölcsességéről, szeretetéről tesz bizonyosságot. A csillagokból, az óceánból és a zuhatagból mégsem ismerhetjük meg Isten személyiségét úgy, ahogy az Krisztusban kitarulkozott.

Isten látta, hogy a természetnél világosabb kinyilatkoztatásnak kell mind személyiségét, mind jellemét megmutatnia. Elküldte Fiát a világra, hogy – amennyire az ember szeme el tudja viselni – kinyilatkoztassa a láthatatlan Isten jellemét és tulajdonságait. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 419. o.

Krisztus az emberi természetet magára öltve jött el, hogy eggyé legyen az emberi családdal, és ugyanakkor kinyilatkoztassa mennyei Atyánkat a bűnös embernek. Csak a láthatatlan Isten valóságának képmása, aki kezdettől fogva az Atyánál volt, tudta kinyilatkoztatni az istenséget az emberiségnek. Mindenben hasonlóvá lett a testvéreihez. Testté lett, mint ahogy mi is test vagyunk. Megéhezett, megszomjazott és elfáradt. Ha evett, megerősödött, és alvással pihente ki magát. Osztozott az ember sorsában; mégis Isten feddhetetlen Fia volt. Idegen és jövevény volt a földön – a világban, de nem volt a világból való. Kísértések és próbák között élt, miként az ember ma is, de nem vétkezett. Tapintatos, könyörületes, megértő és figyelmes volt. A mennyei Atya jellemét ábrázolta, és szakadatlanul szolgált Istennek és embernek. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 422. o.

Augusztus 11., vasárnap – Mária éneke

Ez volt [Mária] válasza az angyal csodálatos kijelentésére: „Ímhol az Úrnak szolgálója; legyen nékem a te beszéded szerint!” (Lk 1:38)

Zakariás fiának születése csakúgy, mint Ábrahámé és Máriaé, nagy lelki igazságra tanít, olyanra, amelyet lassan tanulunk meg, és rögtön elfelejtünk. Önmagunkban képtelenek vagyunk bármi jót tenni, de amit nem tudunk megcsinálni, azt Isten ereje elvégzi minden alázatos és hívő lélekben. Hit által született meg az ígélet gyermeke. Hit által kapjuk a lelki életet, és hit által válunk képessé arra, hogy a megigazulás gyümölcseit teremjük. – *Jézus élete*, 98. o.

Az Úr azt akarja, hogy beszéljünk jóságáról és hatalmáról. Dicséretünkkel és hálaadásunkkal megdicsőítjük Őt. Ezt mondja: „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem.” (Zsolt 50:23) Izráel népe szent énekek-

kel dicsőítette Istent a pusztai vándorlás alatt. Parancsolatait és ígéreteit megzenésítették. A zarándokok egész úton énekelték ezeket az énekeket. Kánaánban pedig, amikor szent ünnepet ültek, elsorolták Isten csodálatos tetteit, és hálás szívvel mondtak neki köszönetet. Isten azt akarta, hogy népe egész életében dicsőítse. Így kellett volna megismertetni „e földön” Isten útját, és „minden népek közt” szabadítását (Zsolt 67:3).

Istennek ma is ez a vágya. A világ hamis isteneket imád. Ne bálványaik kárhozátásával, hanem az értékesebb dolgok megláttatásával próbáljuk őket hamis istentiszteletüktől eltéríteni. Ismertessük meg velük Isten jóságát! „Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok.” (Ésa 43:12) – *Krisztus példázatai*, 299. o.

Hát örökké csak szükségleteinkre gondoljunk, és soha ne fejezzük ki a hálánkat? Sohase dicsérjük Istent azért, amit értünk tesz? Nem imádkozunk eleget, és még akkor is takarékoskodunk a köszönettel. Sokkal erőteljesebb lenne imánk, ha Isten szerető gondoskodása több hálát és dicséretet visszhangozna bennünk. Egyre gazdagabbá válnánk Isten szeretetében, és többet is ajándékozna nekünk, amiért dicsőíthetnénk Őt. Te, aki panaszkodsz, hogy Isten nem hallgatja meg imádat, változtass jelenlegi magatartásodon, és egészítsd ki kéréseidet dicsérettel. Amikor majd méltányolod jóságát és irgalmát, meglátod, méltányolni fogja kéréseidet.

Imádkozz, imádkozz buzgón és szüntelenül, de ne feledkezz meg a dicséretéről! Helyénvaló, hogy Isten minden gyermeke igazolja jellemét! Magasztalhatod az Urat, rámutathatsz a fenntartó kegyelem hatalmára... Pedig angyalok kívánnak betekinteni a megváltás tervébe. Ez lesz a megváltottak tanulmányának tárgya és dicséző éneke az örökkévalóság végtelen korszakain át. Nem méltó-e már most legmélyebb figyelmünkre és kutatásunkra? Nem kellene-e Istent dicsérnünk szívünkkel, lelkünkkel és szavunkkal? – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 317. o.

Augusztus 12., hétfő – Jézus küldetésnyilatkozata

A Megváltó nem válaszolt azonnal a tanítványok kérdésére. Amint ott álltak és csodálkoztak hallgatásán, gyógyulást kereső szenvedők és betegek jöttek hozzá. A vakok utat tapogattak feléje a sokaságon át, min-

den rendű-rangú beteg – ki a saját lábán, ki barátainak karjain – buzgón igyekezett Jézus elé kerülni. A hatalmas Gyógyító szava behatolt a süket fülbe. Szava, kezének érintése megnyitotta a vak szemét, hogy láthassa a napvilágot, a természet tájait, a barátok arcát, a Szabadító ábrázatát. Jézus megdorgálta a betegséget és elűzte a lázat. Hangja a haldoklók fülébe hatolt, s ők egészségesen, erősen keltek föl. Béna megszállottak hallgattak szavára, örültségük megszűnt, s imádták Őt. Gyógyítás közben tanította is az embereket. A szegény parasztok, munkások, akiket az írástudók elkerültek mint tisztátalanokat, köré tömörültek, Ő pedig az örök élet igéit szólta nékik...

A tanítványok elvitték az üzenetet, és ez elég volt. János visszaemlékezett a Messiásra vonatkozó próféciára: „Fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást. Hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét.” (Ésa 61:1–2) Krisztust nemcsak Messiásnak mutatták be munkái, hanem azt is megmutatták, hogyan fogja megalapítani országát. – *Jézus élete*, 216–217. o.

Az Úr népe legyen egységes. Krisztus munkájában ne legyenek válaszfalak. Krisztus elküldte tizenkét tanítványát, később pedig a hetvenet, hogy hirdessék az örömhírt és gyógyítsák a betegeket. „Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.” (Mt 10:7–8) Amikor mentek, és Isten országát hirdették, hatalmat kaptak a betegek gyógyítására és ördögi lelkek kiűzésére. Az Úr munkájában sohase válaszszuk külön a tanítást és a gyógyítást. Isten parancsolattartó népe legyen egységes. Az ellenfél mindenfélét kigondol, hogy éket verjen azok közé, akiket Isten egygé akar tenni. Ámde az Úr majd az ítélet Isteneként áll elő. Mennyei seregek szeme előtt dolgozunk. Isteni megfigyelő jár közöttünk, felülvizsgálva mindent, amit tervezünk és amit teszünk. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 165. o.

Az evangélium világszéles hirdetése az a munka, amelyet Isten a nevével viselőkre bízott. A világ bűneinek és nyomorának az evangélium az

egyetlen ellenszere. Isten kegyelmének üzenetét meg kell ismertetni az emberiséggel. Ez elsődleges feladatuk mindazoknak, akik ismerik ennek az üzenetnek a gyógyító erejét. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 141. o.

Augusztus 13., kedd – Jézus gyógyításai

Jézus Krisztus több időt szentelt a szenvedők meggyógyítására, mint a prédikálásra. Az apostoloknak, földi képviselőinek adott utolsó parancsa is az volt, hogy betegeket gyógyítsanak. Amikor Megváltónk eljön, elismerően szólítja majd meg azokat, akik betegeket látogattak meg, és könnyítettek a nehézségben levők terhein. – *Egészségügyi tanácsok*, 34. o.

Alázatosan, kegyelmesen, szelíden és részvétellel közeledett mindenkihez és jót cselekedett: táplálta az éhezőket, felemelte a lesújtottakat, és vigasztalta a szomorúakat. Senki sem távozott megkönnyebbülés nélkül azok közül, akik Jézushoz jöttek. Megváltónk az önzés egyetlen szálát sem szőtte bele abba a mintába, amelyet a tanítványainak adott, hogy kövessék. Azt az életet élte, amelyet akarata szerint az Őbenne hívőknek is élniük kell. Étele és itala az volt, hogy cselekedje Atyja akaratát. Mindazoknak, akik segítségért jöttek hozzá, hitet, reményt és életet adott. Bárhová ment, áldást árasztott az emberekre. – *Az én életem ma*, 230. o.

Drága Megváltónk, az Úr Jézus sosem tűnt elcsigázottnak, kimerültnek, és sosem zavarta, hogy a beteg, bűnterhes lelkek felkeresték. „És kimenvén Jézus nagy sokaságot látta, és megszaná őket, mert olyanok valának, mint a pásztor nélkül való juhok. És kezdé őket sokra tanítani.” (Mk 6:34) A szenvedők nagy sokasága erre készítette Őt. Azonosult az érdekeikkel. Részesévé vált a terheiknek. Értette a könnyeiket. Megszánta őket, és szíve átérezte a fájdalmaikat. – *That I May Know Him*, 47. o.

Feljuthattok arra a magaslatra, ahova a Szentlélek hív. Az igaz valóság azt jelenti, hogy mindennapi életetekben kiéletek az Igét. Hitvallásoknak semmi értéke nincs, ha az Igét gyakorlatilag meg nem valósítjátok. „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az

ő keresztjét mindennap és kövessen engem.” Ez a tanítványság feltétele. „Íme, az én szolgálóm, akit választottam, az én szerelmesem, akiben az én lelkem kedvét leli. Lelkemet adom ő belé, és ítéletet hirdet a pogányoknak. Nem verseng, és nem kiált, az utcákon senki sem hallja szavát. A megrepedezett nádat nem törí el, és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, mígnem diadalomra viszi az ítéletet. És az ő nevében reménykednek majd a pogányok.” (...)

A gyülekezet tagjai általában igen keveset végeznek azokért, akiknek szükségük van a világosságra, akik a h. n. adventisták gyülekezetén kívül élnek. Az Úr kijelenti: „A megrepedezett nádat nem törí el, és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, mígnem diadalomra viszi az ítéletet. És az ő nevében reménykednek majd a pogányok.” Akik együttműködnek Jézus Krisztussal, elismerik, hogy ezek az ígéretek a saját életükben teljesedtek. Az Úr kiszabta minden egyes lélek kötelességét. Az ítéletben senki sem mentegetheti majd magát, ha kötelességét nem tette meg. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 127. o.

Augusztus 14., szerda – A templom megtisztítása

Húsvét idején rengeteg áldozatot ajánlottak fel, nagy volt a vásár a templomnál... A nagy összevisszaság zavarta az imádkozókat, a Magasságoshoz intézett szavakat elnyelte a templomot elöntő zajongás. A zsidók rendkívül büszkék voltak kegyességükre. Örvendeztek templomuknak, s minden szót istenkáromlásnak tekintettek, ami nem volt kedvező a templomra. Mereven ragaszkodtak a vele kapcsolatos szer-tartások véghezviteléhez, de pénzszeretetük túlnőtt lelkiismeret-furdalásukon. Alig voltak tudatában, milyen messze sodródtak az Isten által elrendelt szolgálat eredeti céljától. – *Jézus élete*, 155. o.

Szolgálatának kezdetén Krisztus kiűzte a templomból azokat, akik szentségtelen üzletelésükkel beszennyezték azt. Határozott, isteni viselkedése rettegéssel töltötte el a fondorlatos kereskedők szívét. Küldetésének végén újból a templomba jött, és ugyanolyan szentségtelen kép fogadta, mint azelőtt. A dolgok állapota még rosszabbra fordult. A templom külső udvara hatalmas állatvásárra emlékeztetett. Állatbőgés, pénz-

csengés vegyült az eladók-vevők heves alkudozásával, s eközben hallatszott a szent szolgálatot végzők hangja. A templom méltóságai maguk is az adásvétellel, pénzváltással foglalatoskodtak. Olyan tökéletesen irányította őket a nyereségvágy, hogy Isten szemében nem voltak különbek a tolvajoknál. – *Jézus élete*, 589. o.

Isten gyülekezete iránti szeretete végtelen. Szüntelen gondoskodik örökségéről. Nem tűri, hogy szenvedés érje gyülekezetét, csak amely elengedhetetlenül szükséges jelen és örök javához. Meg fogja tisztítani gyülekezetét, amint földi templomát megtisztította földi szolgálata kezdetén és végén. Amit próba és vizsgaként a gyülekezetére hoz, azzal a céllal teszi, hogy népe mélyebb jámborságot nyerjen és több erőt, elvinni a kereszt diadalát a világ minden tájára. Mindnyájunkra munkát szabott ki. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 228. o.

Alázatosság és tisztelet jellemezze azok viselkedését, akik Isten jelenlétében állnak. Jézus nevében bizalommal járulhatunk a mennyei Atya elé, de nem közelíthetjük meg Őt elbizakodottan, mintha egy szinten lenne velünk. Vannak, akik úgy szólítják meg a nagy, a mindenható és szent Istent – aki a megközelíthetetlen mennyei világosságban lakozik –, mintha velük egyenlő vagy alsóbbrendű lény volna. Vannak, akik úgy viselkednek Isten házában, ahogy nem merésznének viselkedni egy földi uralkodó termében. Ezek az emberek gondolják meg, hogy az előtt az Isten előtt állnak, akit a szeráfok magasztalnak, aki előtt még az angyalok is eltakarják orcájukat. Istent nagy tiszteletben kell részesítenünk, és mindazok, akik jelenlétének tudatában vannak, alázattal hajolnak meg előtte. Jákóbbal együtt így kiáltanak fel: „[...] Mily rettentés ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnek kapuja.” (1Móz 28:17) – *Pátriárkák és próféták*, 252. o.

Augusztus 15., csütörtök – Krisztus keresztje

Jézus a szenvedéseken át jutott el addig, hogy vigaszt tudjon nyújtani a síróknak. Az ember minden terhe az övé is, hiszen „amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísér-

tetnek” (Zsid 2:18). Ezt a szolgálatot az végezheti, aki részt vesz Krisztus szenvedéseiben. „Mert amint bőséggel kijutott nekünk is Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által.” (2Kor 1:5) Isten soron kívüli kegyelmet és áldást tartogat a szomorkodónak, és ennek ereje a szívek meglágyításában és a lelkek megnyerésében nyilvánul meg. Szeretete utat nyit a megsebzett, megtört lélekhez, és gyógyító balszammá válik a szomorúak számára. „Az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban... azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” (2Kor 1:3–4) – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 13. o.

Tekintetek Jézusra, a mennyei Felségre! Mit fedeztek fel élettörténetében? Emberi természetbe öltözött Istenséget, mindvégig alázasos életet, egymást követő jótetteket, a mennyei udvarokból való folyamatos leereszkedést az átok sújtotta bolygóra, az isteni jelenlétre méltatlan világba, majd azt, hogy egyre mélyebbre süllyedt, szolgálai formát öltött, az emberektől megvetett és elhagyott lett, életét mentve menekülnie kellett, végül pedig elárultatott, és keresztre szegeztetett. Akkor tehát mi, bűnösök, akikért Jézus olyan sokat szenvedett, hogy azt halandó el sem mondhatja, vajon halogathatjuk-e büszke akaratumk megalázkodását?

Éjjel és nappal tanulmányozzátok Krisztus jellemét. Csak gyöngéd együttérzése, szavakban kifejezhetetlen, semmihez sem fogható szeretete tette képessé, hogy elviselje ezt a nagy szégyent, a gúnyt és a földi igazságtalanságokat. Közeledjete hozzá, nézzéte átszegzett kezét és lábát, a törvénytelenégünkért esett sebeit. „Békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gógyulánk meg.” – *That I May Know Him*, 56. o.

Az Isten ember iránti szeretetének kijelentése a keresztköré csoportosul. Ember nyelve nem fejezheti ki, ember tolla le nem írhatja, ember értelme föl nem foghatja a keresztkteljes jelentőségét. Ha föltekintünk a Kálváriára, nem mondhatunk mást, minthogy „úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

A bűneinkért megfeszített Krisztus, a halottaiból feltámadott Krisztus, a mennybe ment Krisztus: ez az üdvösség tudománya, amelyet tanulunk és tanítanunk kell.

„Aki mikor Isten formájában volt, nem tekintette Istennel való egyenlőségét olyannak, amihez feltétlenül ragaszkodjék. Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén; és mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfának haláláig.” (Fil 2:6–8) – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 287. o.

Augusztus 16., péntek – További tanulmányozásra

A nagy Orvos lábnymán: „A szolgálat napjai” című fejezet.

8. tanulmány

A legkisebbek

Augusztus 17., szombat délután

Néhány farizeus Jézushoz jött, és megkérdezte: „mikor jó el az Isten országa” (Lk 17:20). Több mint három év eltelt, amióta Keresztelő János üzenete kürtszóként hangzott mindenfelé az országban: „Elközelített a mennyeknek országa” (Mt 3:2). Mindeddig a farizeusok semmi jelét nem látták az ország megalapításának. Sokan, akik elutasították Jánost, és lépten-nyomon szembeszegültek Jézussal, rosszindulatúan mondogatták, hogy küldetése kudarcot vallott.

Jézus így felelt: „Az Isten országa nem szemmel láthatólag jó el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa tibennetek van.” (Lk 17:20–21) Isten országa a szívben kezdődik. Ne itt vagy ott keressétek földi hatalmának, eljövetelének megnyilvánulásait. – *Jézus élete*, 506. o.

A Jézusban élő igazság sokat tesz azért, aki befogadja, de nem csak érte, hanem azokért is, akik a közelébe kerülnek. A valóban megtért ember felülről kapja a világosságot, s olyan lesz benne Krisztus, „mint örök életre buzgó víznek kútfeje” (Jn 4:14)... Nem gondol pillanatnyi kényelmével, nem vágyik feltűnésre, nem áhítozik az emberek dicséretére. Reménysége a mennyre összpontosul, egyenesen halad előre, szeme Jézusra tekint. Azért teszi a jót, mert helyes, mert csakis azok jutnak be Isten országába, akik jót cselekszenek. A keresztyén szeretetteljes és alázas. Mindig gondol mások boldogságára, és sohasem kérdi: „Avagy őrizője vagyok-e az én atyámfiának?” (1Móz 4:9) Úgy szereti embertársát, mint önmagát. Nem durva és parancsolgató a modora, mint az istenteleneké, hanem mennyei fényt tükröz az emberekre. Krisztus keresztyének igaz, bátor katonája ő, aki az élet Igéjét hirdeti. Ahogyan

erősödik a hatása, úgy foszlik szerte az ellene irányuló előítélet. Elismerik a kegyességét, és tisztelik a Bibliából vett elveit. – *Bizonyásgátételek*, 5. köt., 569. o.

Egy lélek megmentése nagyobb érték, mint a föld minden gazdagsága. Felelősek vagyunk azokért a lelkekért, akikkel érintkezünk; és minél szorosabb az összeköttetésünk felebarátainkkal, annál nagyobb a felelősségünk. Ma egy nagy testvériséget alkotunk, és figyelmünket elsősorban felebarátaink érdeke kösse le. Nem veszhetünk egy percet sem el. Ha ebben a dologban eddig gondatlanok voltunk, úgy itt az ideje, hogy komolyan utána nézve, még áron is megvegyük az alkalmat, más vére be ne mocskolja a fehér ruhánkat. Isten gyermekei kivétel nélkül részesei Krisztus nagy művének, felebarátaink megmentésének.

Nehéz feladat lesz az előítéleteket leküzdeni és a hitetleneket meggyőzni, hogy a megmentésükért tett fáradozásunk önzetlen legyen. Ez azonban ne hátráltassa munkánkat. Isten szavában sehol sincs megírva, hogy csak azokkal tegyünk jót, kik megköszönik azt. Az Úr elküldött, hogy szőlőjében dolgozzunk. Kötelességünk, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk. – *Életünk és munkánk*, 206–207. o.

Augusztus 18., vasárnap – A hegyi beszéd bevezetése

[Jézus] hegyi beszéde az egész emberi családhoz intézett üzenet volt. Amint végigtekintett a domboldalon összegyűlt népes sokaságon, úgy tűnt, mintha egy pillanatra elfeledkezett volna arról, hogy nem a mennyben van, és a világosság birodalmában szokásos köszöntést használta. Beszéde olyan áldásfolyam volt, akár egy régen lepecsételt forrásból előbuzgó, friss vízsugár.

A világ által bálványozott, önelégült hírességektől elfordulva kijelentette, hogy azok a boldogok, akik bármilyen szükségben vannak is, elfogadják világosságát és szeretetét. Kitérte karját a léleekben szegények, a lesújtottak, az üldözöttek felé, és így szólt hozzájuk: „Jöjjetek én hozzámmal mindnyájan... és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11:28)

Minden emberi lényben végtelen lehetőségeket látott. Látta bennük, mivé válhatnak kegyelme által, amikor „az Úrnak, a mi Istenünknek jó

kedve [szépsége]” meglátszik rajtuk (Zsolt 90:17). Mivel reménységgel tekintett rájuk, bennük is reményt élesztett. Mivel bizalommal volt irántuk, a szívükben is bizalom ébredt. Önmagát mutatta be, mint az ember valódi eszményét, és mindazokban, akik vele találkoztak, vágy és hit támadt, hogy hozzá hasonlóvá váljanak. Jelenlétében a megvetett, elbukott férfiak és nők ráébredtek, hogy még mindig emberek, és vágytak arra, hogy méltónak bizonyulhassanak Jézus figyelmére. Sok olyan személy szívében ébredtek új impulzusok, akik korábban teljesen érzéketlenek voltak a szent dolgok iránt. Sok csüggedt ember előtt nyílt ki az új élet lehetőségének ajtaja. – *Nevelés*, 80. o.

Isten akaratával nem egyezik, hogy elszigetelődjünk a világtól. Ám miközben a világban vagyunk, meg kell szentelődnünk Istenért. Nem szabad a világot követnünk, ellenben javító befolyással kell lennünk a világra, mint az ízet megtartó só. Tisztának és szentnek kell lennünk a szentségtelen, tisztátalan és bálványimádó nemzetség közepette, és rá kell mutatnunk arra, hogy Krisztus kegyelme képes mennyei képmásra átalakítani az embert. Üdvözítő befolyást kell gyakorolnunk a világra.

„Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk” (1Jn 5:4)... Jézus Krisztus így szólt követőihöz: „Úgy fényljek a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyi Atyátokat.” (Mt 5:16) – *Egészségügyi tanácsok*, 592. o.

Az Isten országa nem szemmel láthatóan jön el. Isten országa az Ige szelíd érvelése, a Szentlélek belülről ható munkája által, a lélek Istenel való közössége útján jön el, hiszen Isten az életet jelenti számára. A mennyek országának hatalma a Krisztus jellemének tökéletességére eljutott emberek lényében nyilvánul meg a legjobban.

Krisztus követőinek a világ világosságává kell lenniük, de Isten nem arra szólítja fel őket, hogy erejük megfeszítésével világítsanak. Nem helyesli a jóság látszatára való önelégült igyekezetet. Azt akarja, hogy lelkük átítatódjon a menny alapelveivel, és a világgal való kapcsolatukban tegyenek bizonyosságot arról a világosságról, amely bennük van. Az élet minden területén megmutatkozó rendíthetetlen hűségük által világítanak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 36. o.

Augusztus 19., hétfő – Jóval győzni meg a rosszat

A nép szívében egyre növekedett a vágy, hogy lerázzák a római igát. Különösen a vakmerő és nyers galileaiak közt harapózott el a lázadás szelleme. Kapernaum határmenti város volt, ezért helyőrség állomásozott benne. Miközben Jézus Krisztus tanította a népet, a mellettük elvonuló római katonák emlékeztették hallgatóit Izrael megalázott helyzetére. A nép vágyakozva nézett Krisztusra, remélve, hogy Ő hivatott véget vetni Róma uralmának.

Jézus szomorúan tekintett hallgatóira. Fölismerete bennük a bosszúállás szellemét, amely az arcukra is rányomta bélyegét. Tudta, milyen keserűen vágnak hatalom után, hogy lerázzák elnyomóikat. Szomorúan intette őket: „Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is.” – *Gondolatok a Hegyi-beszédről*, 69–70. o.

Krisztus olyasvalamit mutatott be a világnak Isten jellemével kapcsolatosan, ami éles ellentétben áll Sátán állításaival, és próbálta meggyőzni az embert Isten szeretete felől: „mert úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Felhívta az emberek figyelmét az ima, a megtérés, a bűn megvallásának és elhagyásának fontosságára; tiszteségre, türelemre, irgalomra és együttérzésre tanított, és arra, hogy nem csak azokat kell szeretnünk, akik viszont szeretnek, hanem még az ellenséget is. Mindezek által az Atya jellemét mutatta be, aki hosszútűrő, irgalmas, szeretetteljes, késedelmes a haragra, és telve van jósággal meg igazsággal. – *Tanácsok szülőknek, tanároknak és tanulóknak*, 29–30. o.

Minden nap mutassuk be Krisztus nagy szeretetét szeretve az ellenségeinket úgy, ahogy Jézus is szereti őket. Ha így akarjuk kinyilatkoztatni Krisztus kegyelmét, akkor megszabadulhatunk erős gyűlöletünk-től, és sokakat elvezethetünk az igazi szeretetre. A mostaninál sokkal többen térnének meg. Ha az Igét hirdető lelkészek és a fontos beosztásban levők... felfognák, hogy különleges kötelességük gyakorlatba ültetni nap mint nap az Ige tanításait, és engedelmeskedni Krisztus elvárásainak és tekintélyének, akkor következetes életükkel sokakat arra kész-

tethetnének, hogy kitörjenek Sátán kényuralma alól, és felsorakozzanak Immánuel fejedelem véráztatta zászlója alá. – *Orvosi missziómunka*, 254. o.

Türelmetlen szavakra sohase válaszolj türelmetlenül! Gondolj arra, hogy „az engedelmes felelet elfordítja a haragot” (Péld 15:1). A hallgatásban csodálatos erő van. A mérges embert a kapott válasz néha csak felbőszíti. De hamar elcsitul a harag, ha a tapintatos, türelmes ember hallgatásába ütközik.

Amikor éles, gáncsoskodó szavak záporoznak reád, tartsd magad Isten Igéjéhez! Raktározd el agyadba és szívedbe Isten ígéreteit! Durva bánásmódra, igazságtalan vádakra való dühös válasz helyett mondd el magadnak e drága ígéretet: „Ne győztesse meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg!” (Róm 12:21) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 486. o.

Augusztus 20., kedd – Az irgalmas samaritánus

A „Ki az én felebarátom?” kérdés véget nem érő vitákat szült a zsidók között. Kétségtelen, hogy nem a pogányokra és nem a samaritánusokra gondoltak. Számukra ezek a népek ellenségnek számítottak. Akkor tehát hol húzódott a határvonal a nemzetükön belül létező különböző társadalmi osztályok között? Kit kellett felebarátjának tekintsen a pap, a rabbi és a lévita? Ezek az emberek életüket a tisztulási szertartások forgatagában éltek. Azt hitték, hogy érintkezésük a tudatlan és közböcs sokasággal tisztátalanságot hozhat számukra, amitől aztán csak erőfeszítések árán szabadulhatnak meg. Tekinthettek-e egyáltalán felebarátjuknak egy „tisztátalant”?

Krisztus az irgalmas samaritánus példázatával válaszolt a kérdéseinkre. Rámutatott, hogy nem az a felebarátunk, aki ugyanabba a gyülekezetbe jár és ugyanazzal a hittel rendelkezik, mint mi. Nincs tehát köze sem a fajhoz, sem a bőrszínhez, sem a társadalmi osztályhoz vagy ranghoz. Felebarátunk lehet bárki, aki a segítségünkre szorul, de lehet az ellenségtől megsebzett lélek is, hiszen minden ember Isten tulajdona. – *Jótekonyság*, 42–43. o.

[Jézus] ezzel a példázattal határozta meg örökérvényűen az ember kötelességét embertársa iránt. Gondoskodnunk kell minden szenvedőről, és Isten képviselőjeként minden képességünket felhasználva kell a rászorulóknak felé fordulnunk. Isten munkatársainak kell lennünk. Némelyek igencsak kedvesek rokonaikkal, barátaikkal és szeretteikkel, ám nem tanúsítanak jóságot és irgalmat azok iránt, akiknek szelíd, jóságos és szeretetteljes megértésre lenne szükségük...

Keressétek fel az összes szomszédot, közelítsétek meg őket, míg nem szívüket fölmelegíti önzetlen szeretetetek és érdeklődésetek. Barátkozzatok meg velük, imádkozzatok együtt, keressétek a jócselekedetek alkalmait, és amennyiben lehetőség van rá, nyissátok meg Isten Igéjét sötét elméjük előtt. Úgy örködjétek, mint akiknek számat kell adniuk az emberi lelkekért, és a lehető leghatékonyabban használjátok ki az alkalmakat, amelyeket Isten elétek tár, hogy munkát végezhesetek lelki szőlőkertjében. – *Reflecting Christ*, 229. o.

A történet véget ért, Jézus a törvénytudóra szegezte tekintetét, olvasott lelkében, és így szólt: „E három közül kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, aki a rablók kezébe esett?” (Lk 10:36)

A törvénytudó még most sem akarta a samaritánus nevet ajkára venni, ezért így felelt: „Az, aki könyörült rajta.” Jézus megjegyezte, hogy „eredj el, és te is akképpen cselekedjél” (Lk 10:37)...

Az irgalmas samaritánus történetével Jézus saját magát és küldetését mutatta be. Sátán az embert becsapta, megsebezte, kirabolta, összetörte, azután veszni hagyta, a Megváltó azonban könyörületre indult kilátástalan állapotunk láttán. Otthagytá a dicsőséget, és eljött, hogy megmentesen. A halál torkában talált ránk, s felkarolta ügyünket...

A samaritánus engedett a kedves, szerető szív irányításának, bebizonyította, hogy betölti a törvényt. Krisztus megparancsolta a törvénytudónak: „Eredj el, és te is akképpen cselekedjél” (Lk 10:37). Isten gyermekeitől tetteket és nem pusztán szavakat vár el. – *Jézus élete*, 503–504. o.

Augusztus 21., szerda – A gazdag és Lázár

Ez a példázat éles határt von az Istentől magát függetlenítő gazdag és az Istenben bízó szegény között. Krisztus megmutatta, hogy eljön az az idő, amikor a két osztály helyzete megfordul. E világ javait nélkülöző, de Istenben bízó és a szenvedésben béketűrő szegényeket az Úr egy napon azok fölé emeli, akik e világban a legmagasabbra jutottak, de nem adták át életüket Őneki...

Isten a gazdagot a tőle kapott vagyon sáfárává tette. Kötelessége lett volna segítséget nyújtani a koldusoknak. Isten megparancsolta: „Szeressed ... az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből”, és „szeressed felebarátodat, mint magadat.” (5Móz 6:5; 3Móz 19:18) A gazdag ember zsidó volt, és ismerte Isten parancsát. De azt elfelejtette, hogy számot kell adnia arról, miként használta fel a reá bízott javakat és képességeket. Az Úr bőségesen hintette reá áldásait, de ő nem Alkotója megdicsőítésére használta azokat, hanem önzően a maga dicsőségére. – *Krisztus példázatai*, 260–262. o.

Krisztus tanúi vagyunk, és nem szabad megengednünk, hogy a világi elfoglaltságok elvonják időnket és figyelmünket, és ne tulajdoníthassunk fontosságot azon dolgoknak, amelyekről Isten kijelentette, hogy elsőbbséget kell élvezniük. Magasztos dolgok forognak kockán. „Keresetek először Istennek országát és az Ő igazságát.” Krisztus mindenét odaadta, hogy elvégezhesse a munkát, amiért jött, és ma így szól hozzánk: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét és kövessen engem.” „És legyetek nékem tanítványaim.”

Krisztus teljes szívvel és örömmel adta önmagát Isten akaratának teljesítésére. Engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Talán túl nehéznek tűnik lemondani önmagunkról? Készek vagyunk részesei lenni szenvedéseinek? Krisztus halálának meg kell érintenie lényünk minden szövetét, és arra kell készítenie, hogy szenteljük oda magunkat és mindenünket az Ő szolgálatára. Amikor arról elmélkedünk, hogy mit tett érettünk, akkor szívünknek be kell töltekeznie szeretettel.

Akik ismerik az igazságot, gyakorolni fogják az Isten Igéjében megparancsolt önmegtágadást, hogy az üzenet erőteljesen terjedhessen.

Az Úr meghallgatja a lelkek megtéréséért mondott imákat. Isten népe engedni fogja, hogy a világoosság szétáradjon, és a hitetlenek – látva a hívők jó cselekedeteit – dicsőíteni fogják mennyei Atyánkat. Lépjünk kapcsolatba Istennel engedelmisség és önfeláldozás által. – *Keresztény sáfárság*, 302. o.

Augusztus 22., csütörtök – A legkisebbek

Megváltónk azért tanította ezt az arany szabályt, hogy boldoggá tegyen bennünket ennek az alapelvnek a szívünkbe fogadása és gyakorlása által. Isten azt akarja, hogy férfiak és nők magasabb rendű életet éljenek. Teremtőnk megajándékoz bennünket az étellel, de nem azért, hogy képessé tegyen a vagyonszerzésre, hanem hogy magasabb rendű képességeink kifejlődhessenek azáltal, hogy elvégezzük a munkát, amelyet az emberiségre bízott: meglássuk és enyhítsük embertársaink gondjait. Ne a saját önző vágyainkért munkálkodjunk, hanem mindazokért, akik a környezetünkben élnek, hogy befolyásunk és kedves cselekedeteink által mások áldására szolgáljunk. Jézus Krisztus élete bemutatta ezt az Istentől származó célt.

Ragadj meg minden alkalmat, hogy hozzájárulj a körülötted élők boldogságához szereteted kimutatásával! A barátságos, kedves szavak, a részvételtjes tekintet, a megbecsülés kifejezése sok vergődő, egyedülálló embertársad számára olyan, mint egy pohár víz a szomjazónak. Egy reményteljes szó, egy kedves cselekedet sokat könnyít fáradt testvéreid súlyos terhein. Az igazi boldogságot az önzetlen szolgálatban találhatjuk meg. Az ilyen szolgálat minden szavát és tettét feljegyzik a mennyei könyvekben, mintha Krisztusnak tettük volna. ÉlJ Jézus szeretetének fényében, akkor jó befolyásod által áldására leszel a világnak! – *Az én életem ma*, 165. o.

A szegényt a szívünkön kell hordoznunk, olyan figyelmet szentelünk neki, mint a gazdagnak. Isten szemében bűn az a szokás, hogy a gazdagot tisztelik, a szegényt meg mellőzik, elhanyagolják. Akiket körülvesz az élet minden kényelme, s akiknek hízeleg és kedvében jár a világ, mert gazdagok, azok nem érzik úgy szükségét az irgalmasságnak

és gyöngéd figyelemnek, mint akiknek élete a nyomorral folytatott szakadatlan küzdelem. Ez utóbbiaknak kevés jutott az életben, hogy boldoggá és vidámmá tegye őket, ezért nagyra becsülik az együttérzést és a szeretetet...

Isten szándéka nem az volt, hogy a nyomor valaha is elhagyja a világot. A társadalom sorait sosem akarta egyenlővé tenni, hiszen a sokféle állapot az egyik eszköz, mellyel Isten fejleszti és vizsgálja jellemünket. Sokan tüzes lelkesedéssel hirdetik, hogy mindenkinek egyenlő rész jusson Isten világi áldásaiból, noha ez nem az Alkotó célja. Krisztus mondta, hogy mindig lesznek közöttünk szegények. A szegényt, akár csak a gazdagot, vérével vásárolta meg, s hitvalló követői közül többnyire az előbbieket szolgálják Őt teljes szívükkel, míg a gazdagok világi kincsükre tapasztják szeretetüket, Krisztust pedig feledik. – *Bizonyosságtételek*, 4. köt., 551–552. o.

Augusztus 23., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete: „Az irgalmas samaritánus” című fejezet.

9. tanulmány

Szolgálat az újszövetségi egyházban

Augusztus 24., szombat délután

Az egyház tagjai gondolatban és cselekedetben egyek voltak. A Krisztus iránti szeretet alkotta azt az aranyláncot, amely összekötötte őket. Igyekeztek az Urat minél tökéletesebben megismerni, és életükben Krisztus öröme és békéje nyilvánult meg. Látogatták az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban; tartózkodtak a világ szennytől, mert jól tudták, hogy ennek elmulasztása ellenkezne hitvallomásukkal, és Üdvözítőjük megtagadását jelentené.

A mű minden városban előrehaladt. Lelkek tértek meg, akik szintén kötelességüknek tartották, hogy közöljék másokkal a már elnyert, a felbecsülhetetlen értékű kincset. Nem nyughattak addig, míg a világosság, amely elméjüket megvilágította, másoknak is fényt nem árasztott. Hitelenek tömegei ismerték meg a keresztyén reménységének alapzatait. Isten Lelkének befolyására személyes, bensőséges felhívások jutottak a tévelygőkhöz, az elesettekhez, sőt az igazság állítólagos hitvallóihoz is, akik azonban jobban szerették a világ gyönyöreit, mint az Örökkévalót. – *Az apostolok története*, 579. o.

A tanítványoknak adott megbízatás nekünk is szól. Ma ugyanúgy, mint akkor, a megfeszített és feltámadt Üdvözítőt kell felmagasztalni azok előtt, akik Isten és reménység nélkül élnek a világban. Az Úrnak szüksége van pásztorokra, tanítókra és evangélistákra. Ajtóról ajtóra kell hirdetni szolgálainak az üdvösség üzenetét. Minden néphez, nyelvhez és nemzethez el kell vinni a hírt a Krisztus általi bűnbocsánatról. Ne erőtlén, élettelen kifejezésekkel terjesszék az üzenetet, hanem világos, határozott, megindító szavakkal. Százan és százan várnak intésre, hogy mentsék meg életüket. A világnak a keresztyénben kell a keresztyénység

erejének bizonyosságát látnia. Nemcsak egyes helyeken, hanem az egész világon mindenütt szükség van az irgalmasság üzenetére. – *Az evangélium szolgálói*, 29. o.

Azok között, akik azt a megbízatást kapták az Üdvözítőtől, hogy „elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket” (Mt 28:19) – igen sokan nagyon szerény életkörülmények között éltek; férfiak és nők, akik szerették az Urat és elhatározták, hogy követik példáját önzetlen szolgálattal. Az Úr igen fontos feladatot bízott ezekre az egyszerű emberekre és a tanítványokra, akik földi életében Vele együtt jártak. Elhívta őket, hogy elvigyék a világnak a Jézus Krisztusban való üdvösség örömhírét.

Amikor az üldözés folytán szétszóródtak, missziólelkülettől áthatva jártak szerteszét. Felismerték küldetésük nagy felelősségét. Tudták, hogy kezükben tartják az élet kenyerét az egész sóvárgó világ részére. Krisztus szerelme arra készítette őket, hogy ezt a kenyeret mindazok számára megtörjék, akik éheztek. Az Úr munkálkodott általuk. Ahova mentek, betegek gyógyultak meg, miközben a szegényeknek az evangéliumot hirdették. – *Az apostolok története*, 105–106. o.

Augusztus 25., vasárnap – Újfajta közösség

Midőn a tanítványok Jeruzsálemben hirdették az evangélium igazságait, Isten igazolta szavaikat, és sokan hívőkké lettek. Az első hívők nagy többségét a zsidók vakbuzgósága és gyűlölete elszakította családjuktól és régi barátaiktól, miért is szükségessé vált, hogy elhelyezésükről és táplálékukról gondoskodás történjen.

Az Írás azt mondja: „Mert szűkölködő sem vala ő közöttük senki”, és azután felsorolja, hogyan segítettek a szűkölködőkön. Azok a hívők, kiknek házuk vagy birtokuk volt, szívesen feláldozták az ínségesek megsegítésére. Házukat vagy földjeiket eladták, és a pénzt elhozták „és letévék az apostolok lábainál; aztán elosztatott az egyesek közt, amint kinek-kinek szüksége vala” (Csel 5:1–2).

A hívőknek ez az adakozókészsége a Szentlélek kitöltésének volt a következménye. Akik elfogadták az evangéliumot, azoknak „szívük-lelkük

egy vala”. Egyetlen közös érdek uralta őket: a rájuk bízott misszió eredményessége. A haszonlesést nem ismerték. Szeretetük hittestvéreik és az ügy iránt, amelynek hívei lettek, nagyobb volt, mint a pénz és a vagyon iránti szeretetük. Eljárásuk bizonyította, hogy az emberi lelkeket többre becsülték a földi jólétnél. – *Az apostolok története*, 70. o.

Ma is nagyon híjával vagyunk a testvéri szeretetnek a gyülekezetben. Sokan vallják, hogy szeretik az Üdvözítőt, mégsem igyekeznek szeretni azokat, akik keresztény közösségben egyesültek velük. Hitünk egy, mindnyájan egyazon család tagjai vagyunk, ugyanannak a mennyei Atyának gyermekei, a halhatatlanságnak ugyanazzal a reménységével. Milyen meghittnek és gyöngédnek kellene hát lennie a minket egybefűző köteléknek. A világ figyel, látni akarja, vajon hitünk megszentelőn hat-e a szívünkre. A világiak azonnal észreveszik életünk minden hiányosságát, tetteink minden következetlenségét. Ne szolgáltsunk hát alkalmat hitünk gáncsolására. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 242. o.

„Azokban a napokban pedig, mikor a tanítványok szaporodtak, támadott a görög zsidók közt panaszkodás a héberek ellen, hogy az ő közülük való özvegyasszonyok mellőztetnek a mindennapi szolgálatban.” (Csel 6:1) Ezek a görögök más vidékről való lakosok voltak, ahol a görög nyelvet beszélték. A megtért zsidók legnagyobb része héberül beszélt, de ők a Római Birodalom területén éltek, és csak görögül tudtak. Közöttük támadt zúgolódás, hogy a görög özvegyeket nem látják el olyan bőkezűen, mint az ínségben lévő héber személyeket. Minden ilyen részlehajlás sértő lett volna Istenre, és azonnali rendszabályokat hoztak volna, hogy helyreállítsák a békét és a rendet.

A Szentlélek az apostolokat felmentette a szegények gondozásának munkája és más hasonló terhek hordozása alól, úgyszólván szabadon hirdethették Krisztust...

Ezeket a kiválasztott férfiakat, akik a gyülekezet ügyeit intézték, az Úr nagyon megáldotta, ezért az apostolok az igazság tanításának szentelhatték magukat. „És az Isten Igéje növekedett, és sokasodott nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben, és a papok közül is nagy sokan követték a hitet.” (Csel 6:7) – *A megváltás története*, 259–260. o.

Augusztus 26., hétfő – Dorkász szolgálata és bizonyágtétele

[Dorkás] méltó tanítványa volt Jézusnak, és idejét azzal töltötte, hogy jótékonykodott mindenfelé. Tudta, kinek van szüksége meleg ruhára, ki szorult pártfogásra, őszintén szolgálta a szegényeket és elnyomottakat...

„Lőn pedig azokban a napokban, hogy megbetegedvén, meghala.” (Csel 9:37) A joppéi gyülekezet mélyen fájlalta elvesztését, és amikor hallották a hívők, hogy Péter Liddában tartózkodik, követeket küldtek érte, „kérve, hogy késedelem nélkül menjen át hozzájuk. Felkelvén azért Péter, elméne azokkal”. (...)

Az apostol szívét részvét hatotta át, amikor nagy bánatukat látta. Felszólította a síró asszonyokat, hagyják el a szobát; ő maga letérdelve buzgó imában fordult Istenhez, hogy adja vissza Tábita életét és egészségét. Azután a holttesthez fordulva mondta: „Tábita, kelj fel! Az pedig felnyitá szemeit; és meglátván Pétert, felüle.” (Csel 9:40) Tábita nagy szolgálatokat tett a gyülekezetnek, és Isten jónak látta, hogy visszahozza az ellenség országából azért, hogy ügyességével és akaraterejével továbbra is mások áldására szolgáljon, és Krisztus ügye megerősödjön hatalmának ezen megnyilatkozása által is. – *Az apostolok története*, 131–132. o.

Mindennemű önfeláldozás mások javára a jótékonyág lelkiületét erősíti a jótévő szívében, és mind szorosabb összeköttetésbe hozza a világ Megváltójával, aki „gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8:9). Csak ha így valószínűsítjük meg Isten tervét, melyért teremtett, akkor lesz áldássá számunkra az élet.

Ha Krisztus tanítványához méltóan munkába kívánsz menni, hogy neki lelkeket nyerj meg, csakhamar belátod, hogy az isteni dolgokban mélyebb tapasztalatokra és nagyobb ismeretre van szükséged, és éhezni, szomjúhozni fogod az igazságot. Imában Istennel fogsz küzdeni, és hited megerősödik; lelked felüdül a megváltás és üdvösség forrásánál. A megpróbáltatások és küzdelmek Isten Igéjéhez és az imához üznek. Krisztus kegyelmében és ismeretében fogsz növekedni, és gazdag tapasztalatokra teszel szert. – *Jézushoz vezető út*, 79–80. o.

Nem a szolgálatban eltöltött idő, hanem a szolgálatkészség és megbízhatóság teszi munkánkat kedvessé Isten előtt. Minden szolgálatunk önünk teljes átadását igényli. A legapróbb feladat, ha őszinte szívvel és önzetlenül végezzük, kedvesebb Isten előtt, mint a legnagyobb munka, amit megront a haszonlesés. Isten azt nézi, hogy mennyi van bennünk Krisztus lelkületéből, és mennyi cselekedeteinkben a krisztusi vonás. Isten többre értékeli a szeretetet és hűséget, amellyel munkánkat végezzük, mint a teljesítmény nagyságát.

Amikor nincs már önzés, és az elsőbbségért folyó harc megszűnik, amikor hála tölti be szívünket, és a szeretet jó illata árad életünkéből, csak akkor lakik Krisztus szívünkben, és csak így ismer el Isten minket munkatársainak. – *Krisztus példázatai*, 402. o.

Augusztus 27., kedd – Adakozás, osztozás

A világ politikai irányzata mindenáron a pénz és az előnyök megszerzését követi. A világi ember vágya minél többet birtokolni a földi kincsekből. Jézus Urunk követőinek célja pedig hozzá hasonlóvá válni önmegtadadásban és áldozatkészségben. Tekintetüket az örök gazdagokra szegezik, amelyeket úgy szerezhetnek meg, ha a mennyei javára lemondanak a földi kincsekről...

„Jobb adni, mint venni” (Csel 20:35)... Az önmegtadadás meghozza az isteni tárházból azokat az eszközöket, amelyekre szükség van az Úr munkájának előrehaladása érdekében. Így válhatunk Krisztus munkatársaivá. Követői tudják, hogy visszaadva az Úrnak, ami az övé, áldásban részesülnek, mivel kincset gyűjtenek a mennybe, amit majd akkor vehetnek át, amikor elhangzanak a dicséret szavai: „Jól vagyon jó, és hű szolgám... menj be a te Uradnak örömébe!” (Mt 25:23) – *In Heavenly Places*, 300. o.

A macedóniai hívőknek ez az áldozatkészsége a teljes odaszenteződés következménye volt. Isten Lelkétől készítette, „önmagukat adták először az Úrnak” (2Kor 8:5), azután pedig készségesek voltak anyagi javaikból is gazdagon áldozni az evangélium művének fenntartására. Nem volt szükséges őket adakozásra unszolni, sőt kiváltságnak tekintet-

ték, hogy életszükségeiteikről is lemondjanak, és ezáltal mások ínségén segítsenek. Ha az apostol ebben fékezni akarta őket, akkor szinte erőszakkolták, hogy fogadja el adományaikat. Egyszerűségükben és becsületességükben, valamint a testvérek iránti szeretetükben örömmel tagadták meg önmagukat, s ennek következtében gazdagok voltak jó cselekedeteik gyümölcseiben.

Midőn Pál elküldte Titust Korinthusba, az ottani hívők erősítésére, külön is utasította, hogy készítse a gyülekezetet az adakozás erényének gyakorlására; a hívőkhöz intézett levele által személyesen szólította fel őket: „Azért miképpen mindenben bővölködtök, hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és hozzánk való szeretetben, úgy e jótéteményben is bővölködjetek.” (2Kor 8:7) – *Az apostolok története*, 343–344. o.

Krisztus mindazoknak feljegyzi a nevét, akik nem tartották túl nagy áldozatnak a hit és szeretet oltárára helyezni áldozataikat. Mindent kész volt feláldozni az elbukott emberiségért. Az engedelmesek, hűségesek és áldozatkész lelkek nevét az Úr a markába metszi. Nem fogja „kivetni” szájából, hanem közbenjár érettük az Atya előtt. Nevüket fogja emlegetni, miközben az önző és gőgös személyek nevét elfelejti; így az igazak neve örökké fennmarad. Ha boldogok akarunk lenni, akkor boldoggá kell tennünk másokat. Saját javunkat szolgálja, ha hálából Krisztusnak szenteljük anyagi javainkat, talentumainkat és érzelmeinket, mivel így nyerhetünk boldogságot, az öröklétben pedig múlhatatlan dicsőséget. – *Keresztény sáfárság*, 344. o.

Augusztus 28., szerda – Pál tanácsa az életről és a szeretetről

A szív, amelyben Krisztus szeretete megmarad, állandóan több és több lelki finomságról tesz bizonyosságot – mert az élet forrása az Isten és ember iránti szeretet. Krisztus a kereszténység megtestesítője. Dicsőség Istennek a magasságban és a Földön békesség és jóakarát az emberek iránt – ez jelenti Isten szándékának keresztülvitelét.

Az igazi keresztény fölfelé törekszik, hogy növekedjen és elérje a tökéletességet Krisztusban. Az igazi műveltséget, a gondolatok és erköl-

csök valódi kifinomulását úgy érhetjük el könnyen, ha megtanuljuk a feladatokat Krisztus iskolájában. A legnagyobb erőfeszítés, a formák és szabályok betartása hiábavaló, ha a szív nincs a Szentlélek fegyelme alatt.

Krisztus követője állandóan tökéletesedjen erkölcsében, szokásaiban, lelkületében és munkájában. Ez azáltal történik, hogy ne csak a külsőre tekintsünk, hanem függesszük szemünket Jézusra. Akkor az értelem, a lelkület és a jellem megváltozik. A keresztyén kiképzést nyer Krisztus iskolájában, hogy a Szentlélek kegyelmi ajándékait szelídségben és alázatosságban ápolja. Így alkalmas lesz a mennyei angyalokkal való találkozásra. – *Az evangélium szolgálói*, 282–283. o.

Aki Krisztus nevét hívja segítségül, fel kell ékesítenie magát Megváltónk tanításaival, rendezett étellel és kegyes beszéddel – a szelíd és nyugodt lélek ékességeivel. Csak így fogadhat el Isten, és csak így fogadhatnak el bennünket az emberek.

A meggondolatlan szavak sebet ejtenek, de a legmélyebb seb a szavak kiejtőjén esik. Krisztus ajándéka – a szelídlelkűség – nagy értéket képvisel annak szemében, aki sosem vétkezik. Függetlenül attól, hogy miként értékelnek az emberek, ha ilyen ékességeket viselünk, Krisztus iránti tanítványságunk jeleit hordozzuk. A Magasságos Isten jóváhagyását nyerjük el, mivel ékességeinket nagyra becsüli. Ilyen kincs után kell vágyódnunk. – *Our High Calling*, 274. o.

A belső béke és az Isten ellen nem vétő lelkiismeret életre kelti és élénkké teszi a szellemi képességeket, akár a zsenge növényekre permelező harmat. Akkor akaratom helyes irányt vesz fel, és uralmad alatt marad, emellett, bár határozottabb lesz, mégis mentes marad a romlottságtól. Az öröm forrásává és a megszentelődés eszközévé válik az elmélkedés ideje. A csendes nyugalom, melyre így szert tehetsz, áldás lesz mindazokra, akikkel érintkezel. Ez a békesség és nyugalom idővel természetessé válik, és szerteragygja becses sugarait a környezetedre is, hogy rád ragyogják vissza. Minél inkább megízleled ezt a mennyei békét és lelki egyensúlyt, annál inkább növekedni fog benned. Élénk, életerős öröm ez, amely nem fojtja minden néven nevezendő erkölcsi erejét halálszerű álomba, hanem csak még élénkebb tevékenységre serkenti.

A tökéletes béke mennyei vonás, mellyel az angyalok rendelkeznek. Segítsen Isten, hogy te is szert tegyél erre a békére! – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 328. o.

Augusztus 29., csütörtök – Jakab, az „Igaz”

János is, Júdás is mindketten képviselik Krisztus hitvalló követőit. Mind a két tanítványnak egyforma alkalma volt, hogy szemlélje és kövesse az isteni mintaképet. Mindkettő egyformán szoros kapcsolatban élt Jézussal; kiváltságuk volt, hogy tanításait hallgathatták. Jellemük igen fogyatékos volt, de mindketten hozzáférkőzhettek az isteni kegyelemhez, amely tulajdonságaikat átalakíthatja. Mialatt azonban egyikük alázatos szívvel tanult Jézustól, a másik kimutatta, hogy nem cselekvője, csupán hallgatója az Igének. Egyikük naponként meghalt „én”-jének, legyőzte a bűnt, és az igazság megszentelte életét; viszont a másik, mivel ellenállt a kegyelem átformáló erejének, önző vágyainak engedett, tehát teljesen Sátán rabszolgájává vált.

A jellem ilyen átalakulása, miként János életéből kiviláglik, mindenkor a Krisztussal való kapcsolat eredménye. Bármilyen fogyatékoságai legyenek valakinek, ha őszinte tanítványa Jézusnak, jellemét az isteni kegyelem hatalma átalakítja és megszenteli. Mialatt mintegy tükörben szemléli az Úr dicsőségét, átalakul dicsőségről dicsőségre, amíg hasonlóvá válik hozzá, akit imád. – *Az apostolok története*, 558–559. o.

Csak a rászorulókat iránti önzetlen érdeklődéssel tehetünk gyakorlati bizonyosságot az evangélium igazságairól. „Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szűkölködnek mindennapi eledel nélkül, és azt mondja nékik valaki ti közületek: Menjetek el békességgel, melegedjétek meg és lakjatok jól; de nem adjátok meg nékik, amikre szüksége van a testnek; mi annak a haszna? Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában.” „Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.”

Az evangélium hirdetése sokkal többet jelent a prédikálásánál. A tudatlanok elméjében világosságot kell gyűjtani; az elkeseredetteket fel kell emelni; a betegeket meg kell gyógyítani. Isten művében az emberi

szó tegyen eleget a rendeltetésének. Gyöngéd, irgalommal és szeretettel teljes szavak tegyenek bizonysgot az igazságról. A kitartó, szívből jövő imák közel hozzák az angyalokat. – *Jótekonyság*, 32. o.

Az emberi szív semmiképp sem ismerheti meg a boldogságot, ha nem enged a Szentlélek átformáló erejének. A Szentlélek újítja meg a lelket krisztusi példaképre. Befolyásának hatására az Istennel szembeni ellenségeskedés hitté és szeretetté változik, a büszkeség pedig alázzattá. A lélek megérti az igazság szépségét, és a jellem tökéletesbítése által Krisztus dicsőíttetik meg. Amint bekövetkeznek ezek a változások, az angyalok örömeiket énekelnek, Isten és Krisztus is örül a mennyei képmásra átalakult lelkek láttán. – *Our High Calling*, 152. o.

Napjainkban sok sebzett szívű ember él örömtelen életet, és vigasztalásra van szüksége. Az Úrnak vannak eszközei, melyek által világosságot gyújthat ezeknek az embereknek az életében. Mindannyian a pénzváltók asztalára helyezhetjük talentumainkat, hogy felhőket úzzunk, aminek következtében felragyoghat a reménység napja és a hit abban, aki „úgy szerette... a világot, hogy az Ó egyszülött fiát adta, hogy ha valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). – *This Day With God*, 183. o.

10. tanulmány

Az evangélium szerinti élet

Augusztus 31., szombat délután

„Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén a Jézus Krisztusban jó cselekedetekre, melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” Isteni elrendelésével, ki nem érdemelt kedvezése által meghatározta, hogy a jó cselekedetek jutalomban részesüljenek. Egyedül Krisztus érdemei által fogad el minket. Az irgalmasság tettei, a jótékonyosság cselekedetei, melyeket végzünk, a hit gyümölcsei áldássá válnak számunkra; mert az embereket cselekedeteik szerint fogja jutalmazni. Jótetteinket Krisztus érdemeinek jó illata teszi Isten előtt kedvessé. A kegyelem képesít azokra a jócselekedetekre, melyekért az Úr jutalomban részesít. Magukban a cselekedetekben nincs érdem. Amikor minden tőlünk telhetőt megtettünk, még mindig tekintsük magunkat haszontalan szolgának. Nem érdemlünk köszönetet Istentől. Csupán kötelességünket teljesítettük, és végezni sem tudtuk volna azokat a bűnös természetünk erejével.

Az Úr felszólít bennünket, hogy húzódjunk közelebb hozzá, így Ő is közelebb fog húzódni hozzánk. Hozzá közelebb húzódva kegyelemben részesülünk. Ezzel tudjuk végezni a cselekedeteket, amiket keze megjutalmaz. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1122. o.

Bárcsak felfoghatnátok a kéréseitekre váró kegyelem gazdagságát és erejét! Fia semmihez sem fogható ajándékában Isten oly valóságosan borította be a világot kegyelmének légkörével, mint amilyen valóságos a bolygónkat övező légkör. Mindazok, akik belélegzik ezt az életadó levegőt, élni és növekedni fognak Jézus Krisztus mértékére. Krisztus... halt meg értünk. Nem érdemeink szerint bánik velünk. Bár bűneink miatt ítéletet érdemelünk, nem kárhoztat bennünket. Évről évre túrte gyengeségeinket, tudatlanságunkat, hálátlanságunkat és megátalkodottságun-

kat. Tévelygésünk ellenére... kinyújtja karját felénk. Az isteni elvárásoknak Krisztus kegyelme által tehetünk eleget. – *The Faith I Live By*, 94. o.

Ismételten arra lettem felszólítva, hogy tudatosítsam népünkben az egyéni felelősség fontosságát és azt, hogy minden tagnak dolgoznia, hinnie és imádkoznia kell. A bibliai igazságok elfogadása elvezet a tartós önmegtagadásra, mivel a keresztyéni életben nincs helye az önmagunkkal szembeni engedékenységnek. Az igazán megtért férfiak és nők mindennapi tevékenységeik során a golgotai keresztet mutatják be. Sok hetednapi adventista van, aki még nem értette meg, hogy Krisztus munkájának elfogadása a keresztyének az elfogadását jelenti. Tanítványságuk egyetlen bizonyítéka azonban csupán a név, amit viselnek. Ellenben az igazi keresztyén szent dolognak tartja sáfársági kötelességét. Kitartóan tanulmányozza az Igét, és életét Krisztus szolgálatába állítja...

Akkor kezdenek megjelenni a „jó cselekedetek”, amikor megtapasztaljuk a megtérést. A hit és igazság révén megváltozott jellem abban mutatkozik meg, hogy másokkal is megismertetjük Isten átformáló kegyelmét. – *Reflecting Christ*, 287. o.

Szeptember 1., vasárnap – „Mert úgy szerette Isten...”

Mi, akik valljuk, hogy hisszük az igazságot, a szavainkkal és a jellemünkkel gyümölcsöket kell felmutatnunk. Oly mélyrehatóan kell ismerünk Jézus Krisztust, és olyan mértékben elfogadnunk az Isten és embertársaink iránti krisztusi szeretetet, hogy a mennyei fény minden nap átragyoghasson az életünkön. Az igazságnak alá kell szállnia lelkünk legmélyebb rejtekeibe, hogy eltávolíthasson mindent, ami nem egyezik meg a krisztusi lelkülettel, s az így keletkezett űrt betölthesse az Ő tiszta, szent és szeplőtlen jelleme, hogy ekképpen a szívből fakadó források virágillatként terjedhessenek az életről az életre. – *Our High Calling*, 33. o.

Isten felszólít minden gyülekezeti tagot, hogy feltétel nélkül szentelje életét az Úr szolgálatára. Eltökélt megújulásra szólít fel. Az egész teremtett világ átok alatt nyög. Isten népe olyan helyet foglaljon el, ahol növekedhet kegyelemben, és ahol testiekben, lelkiekben megszentelőd-

het az igazságban. Ha félretennének minden egészségromboló engedékenységét, sokkal tisztábban értenék az igazi kegyesség lényegét. Vallásos életük is csodálatos változáson menne át...

„Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit. Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben: Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.” (Róm 13:11–14) – *Egészségügyi tanácsok*, 579. o.

Kevesen ismerik fel bűnösségüket az állataikkal való durva bánásmódban vagy ahogy elhanyagolják, szenvedni hagyják a szegényeket. Ő, aki alkotta az embert, teremtette az állatokat is és „könyörületesen minden teremtményéhez” (Zsolt 145:9). Isten az állatokat az ember szolgálatára teremtette. Éppen ezért az embernek nincs joga ahhoz, hogy fájdalmat okozzon nekik durva bánásmóddal vagy kegyetlenül megerőltető munkával.

Az ember bűne miatt „az egész teremtett világ egyetemben fohász-kodik és nyög mind idáig” (Róm 8:22). Így a szenvedés és a halál nemcsak az emberi nemzetséget, hanem az állatokat is sújtja. Az ember a szenvedések súlyának növelése helyett annak könnyítésére törekedjen, annál is inkább, mert a szenvedést a bűnével ő hozta Isten teremtményeire. Aki az állatokat kínozza – mivel azok a hatalmában vannak –, az gyáva és zsarnok is egy személyben. Sátáni az a hajlam, amely akár embertársainknak, akár az állatoknak fájdalmat okoz. Sokan nem fogják fel, kegyetlenkedésük egyszer kitudódik annak ellenére, hogy a szegény néma állatok nem tudják azt kinyilatkoztatni. Ha ezeknek az embereknek a szeme Báláméhoz hasonlóan egyszer megnyílna, meglátnák Isten angyalát tanúként ott állni előttük, hogy vallást tegyen ellenük a mennyei törvényszéken. Minősítésük felkerül a mennybe, és eljön az a nap, amikor meghozzák az ítéletet azok ellen, akik megkínozták és kínozzák Isten teremtményeit. – *Pátriárkák és próféták*, 442–443. o.

Szeptember 2., hétfő – Könyörület és megtérés

Krisztus végigtekintett a köréje gyűlt sokaságon, és „könyörületességre indult, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélküli juhok”. Láttá a körülötte szorongók betegségét, bánatát, szükségleteit és nyomorát. A látvány emlékeztette az egész világ szükségleteire és bajaira. Ott látta mindazokat, akik pontosan azokra az áldásokra vágytak, melyeket a világra hozott. Olyanokat látott, akiknél csak kegyelmének ismerete hiányzott, hogy országának alattvalóivá váljanak. – *Bizony-ságtételek*, 6. köt., 254. o.

Közvetlenül kereszthalála előtt Jézus végignézett a városon [Jeruzsálem], és sírni kezdett: „Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amik néked a te békességedre valók! De most elrejtettek a te szemeid elől.” (Lk 19:42) Aztán megállt. A tanítványok is felértek az Olajfák hegyére, és a város láttán dicshimnuszokat készültek zengeni, de észrevették, hogy Mesterük öröm helyett könnyeket hullat.

Krisztus közeledett küldetésének befejezéséhez, és tudta, hogy amikor munkássága véget ér, Jeruzsálem számára lezárul a kegyelem. Ám nem volt könnyű kimondani az ítéletet. Három éven keresztül jött, kereste a gyümölcsöket, de semmit sem talált. Ezen évek alatt egyetlen cél fűtötte lelkét: bemutatni a hálátlan és engedetlen népnek a menny ünnepélyes figyelmeztetéseit és kegyelemmel teljes meghívásait. Feletébb vágyott arra, hogy az emberek válaszoljanak hívására. – *This Day With God*, 109. o.

Lázárt nagyon szerették, nővérei megtört szívvel siratták, barátai pedig elvegyítették könnyeiket a gyászoló nővérekével. Az emberi szenvedés láttán, és amiatt, hogy a lesújtott barátok gyászolják a halottat, miközben ott áll a világ Megváltója – „könnyekre fakadt Jézus” (Jn 11:35). Bár Isten Fia volt, magára öltötte az emberi természetet, s megindította az emberi bánat. A szenvedés mindig együttérzést keltett szelíd, szánakozó szívében. Sírt a sírókkal, örült az örvendezőkkal...

Krisztus nemcsak az eléje táruló kép miatt sírt. Korszakok bajának súlya nyomta. Láttá a szörnyű következményeket, amelyeket Isten törvényének áthágása okoz. Láttá, hogy a világtörténelemben Ábel halálá-

val kezdődően szakadatlan a harc a jó és a gonosz között. Végigtekintett az eljövendő éveken, és szenvedést, szomorúságot, könnyeket, halált látott – ez lesz az ember sorsa. Valamennyi korban és országban élt emberi család kínja átjárta szívét. A bűnös faj bajai lelkére nehezdedtek, s könnyeinek forrása feltört, amikor arra vágyott, hogy minden bánaton enyhítsen. – *Jézus élete*, 533–534. o.

Szeptember 3., kedd – Kegyelem és jó cselekedetek

Engedelmesség által nem érdemeljük ki az üdvösséget. A megváltás Isten ingyen kegyelmi ajándéka, melyet hittel kell elfogadnunk... Ez az igazi próbakő. Ha Krisztusban maradunk, ha Isten szeretete lakozik bennünk, akkor érzelmeink, gondolataink és tetteink összhangban lesznek az Ő szent törvényében kifejezett akaratával...

Az az úgynevezett hit a Krisztusban, ami felmenti az embereket az Isten iránti engedelmesség kötelezettsége alól, nem hit, hanem merész képzelgés. „Mert kegyelemből tartattatok meg hit által” (Eféz 2:8). De „a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában” (Jak 2:17). – *Jézushoz vezető út*, 61. o.

Ha Krisztus szeretete lakozik a szívünkben, akkor a jó illathoz hasonlóan nem maradhat rejtve. Szent befolyását mindazok érezni fogják, akikkel csak érintkezünk. Krisztus lelkülete a szívben hasonló a sivatagban csörgedező forráshoz, amely mindenkit felüdít, sőt felébreszti az elveszendők vágyát is, hogy az élet vizéből mohón merítsenek.

A Jézus Krisztus iránti szeretet azon szívbeli vágyban nyilatkozik meg, hogy hozzá hasonlóan mi is fáradozzunk az emberiség megmentésén és felemelésén. Állandó szeretettel és részvétellel fog bennünket eltölteni mennyei Atyánk a gondviselésébe foglalt összes teremtménye iránt. – *Jézushoz vezető út*, 77. o.

Krisztus buzdította első tanítványait, hogy úgy szeressék egymást, ahogy Ő szerette őket. Ekképpen tehettek bizonyosságot a világ előtt arról, hogy számukra Krisztus a dicső reménységet jelenti. „Új parancsolatot adok néktek – mondotta –, hogy egymást szeressétek; amint én szeret-

telek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13:34) Akkor még nem értették e szavakat, de miután tanúi lehettek Krisztus szenvedéseinek, kereszthalálának, feltámadásának és mennybemenetelének, majd miután pünkösdkor betöltek Szentlélekkel, sokkal tisztábban fogták fel Isten szeretetét és annak a szeretnek a természetét, amellyel egymáshoz kellett viszonyulniuk...

A hívőknek mindig ilyen szeretetet kellett ápolniuk. Szívből jövő engedelmességgel kellett viszonyulniuk az új parancsolathoz, és így léphettek tovább. Annyira szoros egységet alkottak Krisztussal, hogy képessé váltak eleget tenni elvárásainak. Életük egy olyan Megváltó hatalmát dicsőítette, aki feddhetetlenségével megigazíthatta őket. – *Reflecting Christ*, 317. o.

Szeptember 4., szerda – Az emberiség családja

Sokszor úgy tűnt, hogy a zsidók nem tudják vagy nem akarják megérteni, mi Isten szándéka a pogányokkal. Pedig Isten éppen ennek a szándéknak a véghezvitelére különítette el őket a többi néptől, és ezért tette őket önálló nemzetté a föld népei között. Atyjukat, Ábrahámot, aki először kapta a szövetségi ígéretet, azért hívta ki rokonai közül, és küldte távoli vidékre, hogy fényt vigyen a pogányoknak...

Ennek a szövetségnek a mindnyájukat érintő feltételeit jól ismerték Ábrahám gyermekei és leszármazottai. Isten azért szabadította meg a zsidó népet az egyiptomi szolgaságból, hogy áldás legyen a nemzetek számára, és a Mindenható neve ismertté váljon „az egész földön” (2Móz 9:16). Ha engedelmeskednek kívánalmainak, messze túlszárnyalják a többi népet bölcsességben és értelmi képességben. Ezt az elsőbbséget azonban azért kell elérniük és megőrizniük, hogy általuk valósuljon meg Isten szándéka „a föld valamennyi népé”-vel kapcsolatban. – *Próféták és királyok*, 367–369. o.

Jézus ily módon világította meg a tanítványoknak azt az igazságot, hogy Isten országa nem elhatárolt terület. Ott nincs faji különbség vagy rang, hanem nekik minden népnek hirdetniük kell az Üdvözítő szeretetének üzenetét. Igaz, hogy csak sokkal később értették meg tökéletesen,

hogy Isten „az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározva eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait, hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyiküinktől sem” (Csel 17:26–27).

Az eredményes munkálkodás érdekében azonban szükséges volt, hogy ezeket a különböző természetű és életfelfogású férfiakat egyöntetű érzés, gondolat és magatartás forrassza eggyé. Ezt az egységet akarta Jézus bennük megalapozni, és ezért arra törekedett, hogy őket önmagával hozza egységbe. – *Az apostolok története*, 20. o.

A zsidó tanítók önmagukat magasztalták, feddhetetlennek hitték magukat, és átkozottnak tartották mindazokat, akik nem voltak olyanok, mint ők. Bezárták előttük a menny kapuját, és kijelentették, hogy nem lehet feddhetetlen, aki nem az iskoláikban tanult. Azonban kritizáló lelkiületükkel és büszkeségükkel, valamint különféle szertartásaikkal Istent gyalázták. Épp azokra néztek megvetéssel, akik az Úr szemében nagyon értékesek...

A Szentlélek keresztsége eltörli az emberi képzelgéseket, ledönti az önzés korlátait, és véget vet az „én szentebb vagyok nálad” érzésnek. Mindenki irányában alázatosságra, valamint több hitre és szeretetre készítet; és az emberi én megalázkodik... Krisztus lelkiülete, az Ő példája fog megmutatkozni népének soraiban... A szíveket Jézus szeretete fogja uralni. – *That I May Know Him*, 114. o.

Szeptember 5., csütörtök – Az örökkévaló evangélium

Istennek ékkövei vannak minden egyházban, és nekünk nem az a dolgunk, hogy nagy hangon elítéljük a vallásos világot, hanem alázatosan és nagy szeretettel hirdessük mindenkinek az igazságot, amint az Jézusban van. Hadd lássanak az emberek istenfélelmet és odaadást, hadd lássanak krisztusi jellemet! Akkor majd vonzódnak az igazsághoz. Aki Istent szereti mindenk fölött, embertársát pedig mint önmagát, az világgosszág lesz a világban. Akik ismerik az igazságot, közölgék másokkal is.

Magasztalják Jézust, a világ Megváltóját; hozzák előtérbe az élet Igéjét. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1184. o.

Imádkozom, hogy testvéreim értsék meg, a harmadik angyal üzenete nagyon fontos számunkra, és a szombatünneplés Isten szolgálóinak megkülönböztető jele. Fel kellene ébredniük azoknak, akik közömbösen szunnyadnak. Szentségre hívtunk, és vigyáznunk kell, nehogy azt a látszatot keltsük, hogy számunkra kevésbé fontos hitünk sajátosságainak a megtartása. Ünnepléses kötelességünk határozottabban állást foglalni az igazság és a feddhetetlenség mellett.

Az isteni parancsolatok megőrzői és áthágói között sokkal élesebb választóvonalnak kell húzódnia. Lelkiismeretesnek kell szolgálnunk Istennek, szorgalmasan kell felhasználnunk minden eszközt, hogy az Úr mellett maradassunk, hogy elnyerhessük áldásait, mivel az áldások létfontosságúak a nemsokára kemény próbákat átélő népe számára. Ha azt a látszatot keltjük, hogy vallásunk és hitünk nem képezi életünk uralkodó erejét, akkor igencsak gyalázzuk Urunkat. – *This Day With God*, 196. o.

Napjainkban is elhívta Isten az egyházát, mint régen Izraelt, hogy világosságul szolgáljon. Az igazság hatalmas kardjával, az első, második és harmadik angyal üzenetével elválasztotta népét az egyházaktól és a világtól, hogy szent közelségbe vonja őket magához. Törvényének őrizőivé tette őket, és rájuk bízta a jelennek szóló prófécia nagy igazságait... A Jelenések könyve 14. fejezetében szereplő angyal azokat jelképezi, akik elfogadják Isten üzenetének világosságát, és követeiként riadót fújnak az egész világon... Az emberek iránti szeretet, amelyet Jézus megváltásunkért hozott áldozata nyilvánított ki, ösztönözni fogja minden követőjét. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 455. o.

Szeptember 6., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete: „Velünk az Isten” című fejezet.

11. tanulmány

Az advent reményében élni

Szeptember 7., szombat délután

Dicső diadal vár a hűséges hívőkre! Az apostol tudatában volt a korinthusi hívők szükségleteinek és lehetőségeinek. Igyekezett szemük elé tárni azt, ami kiemel az önzésből és az érzékiségből, az életet pedig a halhatatlanság reménye által megdicsőíti. Komolyan felhívta őket, hogy hűek maradjanak magasztos elhívásukhoz Krisztusban. „Azért szerelmes atyámfiak erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15:58)

Így az apostol igen határozott és megkapó módon igyekezett helyreigazítani azokat a téves és veszélyes eszméket, szokásokat, amelyek a korinthusi gyülekezetben lábra kaptak. Egyszerűen, határozottan, de nagy szeretettel beszélt a lelkükre. Intései és feddései által Isten trónjáról áramló fény világított rájuk, hogy megláttassa velük rejtett bűneiket, amelyek életüket beszennyezték. – *Az apostolok története*, 321. o.

Amikor a tizenkettőt szolgálatba küldte, ezt mondta: „Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.” (Mt 10:7–8) A tanítványok feladata nem az emberek földi ügyeinek rendezése volt, hanem az, hogy az Istennel való megbékéléshez vezessék őket. Ezzel a munkával az emberiség áldását szolgálhatták. Krisztus az egyetlen gyógyír az emberek bűneire és fájdmára. Csakis kegyelmének evangéliuma orvosolhatja a társadalmat átokkal sújtó bajokat. A gazdagoknak a szegényekkel való igazságtalansága és a szegényeknek a gazdagokkal szem-

beni gyűlölete egyaránt önzésben gyökerezik. Ennek csak a Krisztus iránti engedelmisséggel lehet véget vetni.

Csak Ő ad szerető szívet a bűnös szív helyett. Krisztus szolgáló hirdetés az evangéliumot a mennyből küldött Lélekkel, és Jézushoz hasonlóan dolgozzanak az emberek áldására! Azt az eredményt, amely a szolgálat nyomán az emberiség felemelkedésében megmutatkozik, nem lehet emberi erővel elérni. – *Krisztus példázatai*, 254. o.

Isten országa nem szemmel láthatólag jön el. Kegyelmének evangéliuma, az önmegtágadás lelkülete sohasem lehet összhangban a világ lelkületével. A két alapelv tökéletesen ellentétes egymással...

Ma a vallásos világban hitük szerint tömegek munkálkodnak Krisztus földi, időleges országának megalapításán. Azt szeretnék, ha Urunk e világ országainak lenne a vezetője: az udvarok, táborok, törvényszékek, paloták, piacok vezére. Elvárnák, hogy az emberi hatalom által kikényszerített törvényes rendeletek szerint uralkodjék. Mivel Krisztus most nincs itt személyesen, vállalják, hogy helyette intézkednek, és végrehajtják országának törvényeit. Ilyen országot akartak alapítani a zsidók Krisztus napjaiban. Elfogadták volna Jézust, ha hajlandó lett volna megalapítani az ideiglenes királyságot, kikényszeríteni, amit Isten törvényének tekintettek, őket pedig akaratának végrehajtóivá, hatalmának hordozóivá tenni. Ő azonban így szólt: „Az én országom nem e világból való.” (Jn 18:36) – *Jézus élete*, 509. o.

Szeptember 8., vasárnap – „Uram, meddig még...?”

Amikor Jósiás uralkodni kezdett, de már hosszú évekkel előtte is, Júda hűségesei azt kérdezték, vajon valóra válnak-e egykor az ősi Izráelnek tett mennyei ígéreték? Emberi szemszögből nézve szinte lehetetlennek látszott, hogy Isten véghez tudja vinni szándékát a választott néppel...

A próféták kezdték megjövendőlni annak a gyönyörű városnak a pusztulását, ahol a Salamon által épített templom állt, és ahova nemzeti nagyságuk minden földi reménysége összpontosult. Isten megváltottatja általuk ismert szándékát, azt, hogy megszabadítja a benne bízókat?

Tudva az igazak régóta tartó üldözéséről és a gonoszok látszólagos sikeréről, az Istenhez hűek remélhetnek-e jobb napokat?

Ezeknek az aggodó kérdéseknek adott hangot Habakuk próféta. Látva kora hűségeseinek helyzetét, ebben a kérdésben fejezte ki szívének terhét: „Meddig kell még kiáltanom, Uram, miért nem hallgatsz meg? Kiáltok hozzád az erőszak miatt, de nem segítesz! Miért kell látnom a romlottságot, és nézmem a nyomorúságot? Erőszak és önkény van szemem előtt. Folyik a per, és vizály támad. Azért nem érvényesül a törvény, nem hoznak soha igaz ítéletet, mert a bűnös kijátssza az igazat: ezért hoznak igazságtalan ítéletet.” (Hab 1:2–4) – *Próféták és királyok*, 384–385. o.

Az Úr ma ezt mondja gyermekeinek: „Légy bátor... és dolgozzatok, mert én veletek vagyok.” A hívő ember mindig erős segítséget talál az Úrban. De azt nem tudhatjuk, az Úr hogyan segít, de azt tudjuk, hogy soha nem hagyja cserben a benne bízókat. Ha a hívők ráébrednének arra, milyen sokszor igazította el az Úr útjukat, hogy az ellenség ne vihesse véghez velük kapcsolatos szándékát, nem botladoznának siránkozva. Hitükkel Istenre támaszkodnának, és semmilyen próba nem ingatná meg őket. Belátnák, hogy bölcsességüket és képességüket Istentől kapták; Ő pedig véghez vihetné általuk azt, amire őket kívánja felhasználni. – *Próféták és királyok*, 576. o.

Férfiak, nők, fiatalok! Isten erkölcsi bátorságot, töretlen céltudatoságot, határozottságot, lelkierőt, kitartást, önálló gondolkodást vár el tőletek, mely nem egyszerűen átveszi a mások állításait, hanem maga néz utána, mielőtt elfogadna vagy elvetne valamit; mely szemügyre veszi, mérlegeli a bizonyítékokat, és imában az Úr elé viszi azokat. „Ha valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megadatik neki.” Most következik a feltétel: „Kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt, és ide s tova hany. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól.” Mikor bölcsességért esdeklünk, ne legyen semmitmondó az imánk, ami a következő percben már ki is röppen az emlékezetünkéből, hanem

olyan legyen az ima, ami a szív erős, komoly kívánságát fejezi ki, és a bölcsesség hiányának tudatából fakad, hogy kifürkésszük az Isten akaratát.

Ha nem nyerünk azonnal választ imánkra, ne fáradjunk bele a vára-
kozásba, ne hervadjunk le, ne veszítsük el lábunk alól a talajt. Kapasz-
kodjunk az ígéletbe: „Hű az, aki elhívott titeket, s ő meg is cselekszi
azt”... Ha tehát kértek, az Úr bőven, szemrehányó szavak nélkül meg
fogja adni. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 130–131. o.

Szeptember 9., hétfő – Reménység

Nem arról van szó, hogy ragaszkodnod kell a bűneidhez, hanem ragaszkodj ahhoz a vizsgálatához, hithez és reménységhez, amelyet Isten ad Igéje által. Sose csüggedj el... A mennyből kapott világosság szerint kell élnünk. Hogy miért? Azért, mert Isten szeretné, ha megér-
tenénk az örök igazságokat, és munkatársaiként hirdetnénk azoknak az embereknek, akik még nem ismerik az Ő szeretetét...

Az ellenség nem ragadhatja ki Krisztus karjából azokat, akik csak az Ő ígéreteiben bíznak. Ha a lélek bízik és engedelmesen munkálkodik, akkor az elme mennyei befolyásnak enged, és isteni fény világítja meg az értelmet. Micsoda előjogunk van Jézus Krisztusban!

Éberren kell várakoznunk az Úr eljövetelére... Hűséggel kihasználni minden pillanatot. „De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözül.” – *Sons and Daughters of God*, 351. o.

Nem láthatjuk a jövőt, és ez gyakran nyugtalanságot, szomorúsá-
got okoz. Isten szeretetteljes jóságának egyik legnagyobb bizonyítéka
azonban pontosan az, hogy eltitkolja előlünk a jövődő eseményeket.
Az, hogy nem ismerjük a jövőt, figyelmesebbé és kitartóbbá tesz a má-
ban. Nem láthatjuk, hogy mi van előttünk. Néha még a legalaposabban
előkészített terveink is helytelennek tűnnek. Ilyenkor elgondolkozunk:
„Ó, bárcsak ismerném a jövőt!” Isten azonban azt szeretné, hogy gyer-
mekei Őbenne bízzanak, és készséggel hagyatkozzanak vezetésére. Nem
tudjuk pontosan, hogy Urunk mikor fog megjelenni az ég felhőin, de
Ő azt mondta, hogy egyedüli biztonságunkat a folyamatos készenlét, az

éber várakozás jelenti. Nem számít, hogy mi vár ránk a következő egy vagy öt, akár tíz évben; ma kell hűségesebben bizonyulnunk a belénk fektetett bizalom iránt. Olyan odaadással kell végeznünk napi teendőinket, mintha ez lenne az utolsó napunk. – *That I May Know Him*, 358. o.

Ébereknek kell lennünk, figyelve az ember Fiának eljövetelére; szorgalmasoknak is kell lennünk, a munka és várakozás egyaránt kívánatos; egység legyen a kettő között. Ez kiegyensúlyozza a keresztényi jellemet, fejletté és arányossá teszi azt. Ne érezzük, hogy minden egyéb dolgot el kell hanyagolnunk, és nem fontos az elmélkedés, a tanulmányozás vagy az imádkozás; se ne sűröngjünk-forogjunk, siessünk és dolgozzunk, elhanyagolva a személyes áhítatot. Egyesítsük a várakozást, az örökösést és a munkálkodást. „Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok.” (Róm 12:11) – *Boldog otthon*, 23. o.

Milyen sokan bánkódnak majd elmulasztott alkalmuk miatt, amikor már mindörökre késő! Ma még vannak talentumaink és alkalmaink, bár nem tudjuk, hogy meddig. Tehát dolgozzunk, amíg nappal van. Mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. „Boldog az a szolgáló, akit az ő ura, mikor haza jő, ily munkában talál.” – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 167. o.

Szeptember 10., kedd – A feltámadás reménye

[Pál] világosan kijelentette, hogy halála után „Krisztus feltámadott a harmadik napon az írások szerint; és hogy megjelent Kéfásnak, azután a tizenkettőnek. Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre... Azután megjelent Jakabnak; azután mind az apostoloknak. Legutolszor pedig mindenk között, mint egy időtlennek, nékem is megjelent.”

Meggyőző erővel fejtette ki az apostol a feltámadás felmérhetetlen igazságát. Jelentőségét így vázolta: „Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is... Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden ember-

nél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lőn azoknak, kik elaludtak.”

Az apostol azután a korinthusi testvérek figyelmét a feltámadás hajnalának diadalmas virradatára irányította, amikor is az Úr az összes elszunnyadt szentet feltámasztja, hogy ezentúl örökké vele éljenek. „Ímé, titkot mondok néktek: – magyarázta – mindnyájan ugyan nem alusznak el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk... De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.” – *Az apostolok története*, 319–320. o.

Ezután a menny dicsőségéhez ragadtattam el, a kincsekhez, amelyek ott már készen állnak a hívők számára. Minden kedves és dicső volt. Az angyalok édes dalokat énekeltek, s mikor befejezték, levették koronájukat fejükről, Jézus lábához helyezték, s kedves hangon kiáltották: „Dicsőség, halleluja!” Én is velük együtt magasztaltam és dicsőítettem énekemmel a Bárányt, és valahányszor kinyitottam ajkamat dicsőítésére, mindannyiszor áthatotta lelkemet annak a dicsőségnek kimondhatatlan érzete, amely engem körülvett. Nagy, rendkívüli, örökkévaló dicsőség volt. Az angyal így szólt: „Az a kis sereg öröklí ezt a dicsőséget és állandóan örvendhet Jézus jelenlétének, együtt énekelhet az angyalokkal, amelyik Istent szereti, a parancsolatait megtartja, és hűséges mindhalálíg.” – *Tapasztalatok és látomások*, 66. o.

Ha meghalok helyemen, mielőtt az Úr jönne, én is meglátom Jézust mindazokkal, akik elő fognak jönni a koporsókból, ha hű maradok, és átváltozom az Ő hasonlatosságára. Óh, mily kimondhatatlan öröm lesz látni Őt dicsőségben, akit szeretünk, s aki annyira szeretett bennünket, hogy feláldozta magát érettünk. Szemlélhetjük majd áldóan és üdvözlően felénk nyújtott kezét, amit egykor megváltásunkért keresztülszegeztek! Mit számít az, ha itt szenvedünk és fáradunk, ha a feltámadáskor az életet fogjuk elnyerni! Várjunk türelmesen, míg próbáink véget érnek, és azután hallassuk boldog diadalkiáltásunkat. – *Életünk és munkánk*, 266. o.

Szeptember 11., szerda – Az ítélet reménye

A nagy Csalóról bebizonyosodott, hogy vádaskodik, hazugságot szól, embereket kínoz és elpusztít; de függetlenül attól, hogy mit mondanak rólad az emberek, az Úr így szól az Ördöghöz: „Nincs jogod ezen lélek és közém állnod. Nem szakíthatod el tőlem azt a lelket, akinek a megváltásáért az életemet adtam”... Közeledj Jézushoz, add át neki szívedet, s akkor megfogja a kezed, és nem fogja elengedni a benne bízó lelket...

Ha nem saját képességeidbe és bölcsességedbe veted bizalmadat, hanem megéled Jézus Krisztusba vetett hitedet, át fogsz vészelni minden kísértést és akadályt. Várj türelemmel, légy éber, imádkozz, és minden erőddel kapaszkodj a kapott ígéretedbe. Bármilyen súlyosan is megsebesítenek a lélek ellenségei, bocsáss meg nekik, őrizd meg hitedet Krisztusban, és meg fogod tapasztalni, hogy Ő olyan a lélek számára, akár a hatalmas szikla árnyéka az aszott földnek... Tűrnöd kell a nyomást. Légy engedékeny az ellened vétkezőkkel, Krisztusért inkább tűrd a valási üldözést, de semmiképp se vétkezz Isten ellen magadat mentegelve...

Jézus látja a megkísértett lelket, és az alázatos, összetört szívnek, az engedelmes léleknek kegyelmet és vigaszt nyújt. – *The Upward Look*, 42. o.

Minden igazi engedelmesség a szívből származik. Krisztusnál is az engedelmisség a szív ügye volt. Ha egyetértünk vele, akkor azonosítja magát gondolatainkkal és céljainkkal. Így vegyül össze szívünk és elménk összhangban Krisztus akaratával, hogy amikor neki engedelmeskedünk, akkor tulajdonképpen nem teszünk mást, csak azt, hogy eleget teszünk saját indítékainknak. Megtisztított és megszentelt akaratunk Jézus szolgálatának a végzésében találja majd meg legnagyobb örömét. Mikor megismerjük Istent, mivel éppen az a kiváltságunk, hogy megismerhetjük Őt, akkor életünk a folytonos engedelmisség élete lesz. Krisztus lényének az értékelése, megbecsülése által az Istennel való közösség útján a bűn gyűlöletes lesz számunkra. – *Jézus élete*, 668. o.

Isten meg fogja ítélni a világot. A nemzetek rettegenek. Mindenütt megpróbáltatások és zavargások lesznek; az emberek elhalnak a félelem miatt. És mit teszünk majd mi azon a napon? Még ha ittás ember

módjára meg is inog a föld vagy megremeg, mint egy viskó, ha Istenben bízunk, Ő megszabadít. „Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik az.” „Mert azt mondtad te: Az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad a te hajlékoddá: nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz; mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban.” – *Sons and Daughters of God*, 354. o.

Szeptember 12., csütörtök – Nem lesz több sírás, sem fájdalom

„Éjszaka nem lesz” Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. „És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket.” (Jel 22:5) A Nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap verőfényét. A szent várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fénnel önti el. A megváltottak az örök nappal Nap nélküli világosságában fognak járni.

„Templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány.” (Jel 21:22) Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. „Most tükör által homályosan látunk.” (1Kor 13:12) Most Istenről csak annyit tudhatunk, amennyit az emberekkel való eljárásai és a természet dolgai visszatükröznek belőle. De majd színről színre látjuk Őt, és nem lesz köztünk fénytompító fátyol. Közelében leszünk, és nézhetjük arcának dicsőségét. – *A nagy küzdelem*, 676. o.

Mi is vethetünk egy pillantást a jövőbe, szemlélhetjük a menny boldogságát. A Biblia feltárja előttünk a jövő dicsőségét. Enged látnunk Isten keze által festett képeket, amelyek nagyon becsesek gyülekezetének. Hitben ott állhatunk az örök város küszöbén, hallhatjuk a kegyes üdvözlést, amely azoknak szól, akik e földi életben Krisztus munkatársai, és kitüntetésnek veszik, ha érette szenvedhetnek. Amikor elhangzanak

e szavak: „Jertek, én Atyámnak áldottai”, leteszik koronáikat a Megváltó lábához, és így kiáltanak fel: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmat... A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké.” (Mt 25:34; Jel 5:12–13) – *Az apostolok története*, 601. o.

Hazafelé tartunk. Az Úr, aki életét adta értünk, egy várost készít nekünk. Az új Jeruzsálem lesz nyugalomunk lakhelye. Isten városában nem lesz szomorúság. Többé sosem hangzik el a fájdalmak, a beteljesületlen remények vagy az összetört érzelmek sóhaja. Nemsokára menyegzői ruhára cseréljük a szomorúság palástját. Nemsokára szemtanúi lehetünk Királyunk megkoronázásának. Akik életüket elrejtették Krisztusban, és ezen a földön megharcolták a hit nemes harcát, Isten országában a Megváltó dicsőségében fognak ragyogni.

Nem kell soká várunk, míg meglátjuk Őt, akibe helyeztük az örök élet összes reménységét. Jelenlétében az élet összes megpróbáltatása és szenvedése csekélységnek tűnik majd... Tekintsetek az égre, és hitetek folyamatosan növekedjen. Engedjétek, hogy ez a hit vezéreljen a keskeny ösvényen, amely Isten országának kapuin át vezet a megváltottak számára féltett dicsőséges, végtelen jövő felé. – *The Faith I Live By*, 362. o.

Szeptember 13., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története: „Felhívás magasabb rendű életre” című fejezet.

12. tanulmány

Kegyelemmel

Szeptember 14., szombat délután

Megváltónk részvétellel fordult az elbukott, szenvedő emberiség felé. Ha követője akarsz lenni, te is együttérzéssel és szeretettel bánj az emberekkel! A közönyt fel kell váltania a mások szenvedései iránti érzékenységgel, az együttérzésnek és a segítőkészségnek. Az özvegyek, árvák, betegek és haldoklók mindig rászorulnak a segítségünkre. Miközben segítő kezet nyújtunk nekik, alkalmunk van hirdetni az evangéliumot, bemutatva Jézust, minden ember reménységét és vigasztalóját. Ha enyhíted az emberek fájdalmát, ha érdeklődést és részvétet tanúsítasz a szenvedők iránt, a szívük megnyílik, és mennyei balzsammal gyógyíthatod őket. Ha Jézusra nézel és tőle nyersz ismeretet, erőt és kegyelmet, akkor másoknak is továbbadhatod az Ő vigasztalását, mert veled van a Vigasztaló. – *Az én életem ma*, 230. o.

Ez a szolgálat, amit Isten kedvel, „hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjtek. ... és tested előtt el ne rejtőd magadat” (Ésa 58:6–7). Ha felismered, hogy bűnös vagy, és tudod, hogy téged is csak mennyei Atyád szeretete mentett meg, akkor mélységesen szánod a bűnben szenvedőket. Többé nem leszel irigy és gáncoskodó a bűnbánat láttán. Amikor az önzés jege leolvad a szívedről, éppúgy fogsz érezni, mint Isten: osztozol az elveszettek megmentésén érzett örömeiben.

Isten gyermekének mondod magad. Hogy ez az állításod igaz legyen, a „te testvéred” az, aki „meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott”. A legszorosabb kötelékkel fonódik hozzád, mert Isten elismeri őt fiának. Ha nem vállalsz közösséget vele, akkor csak béres vagy a háziak között, nem pedig gyermek Isten családjában. – *Krisztus példázatai*, 210–211. o.

A család egyetlen tagja sem zárkozhat el úgy, hogy lelkülete ne volna hatással a többiekre. Még az arkifejezésünk is jó vagy rossz irányba befolyásol másokat. A lelkületünk, a szavaink, a tetteink félreérthetetlenek: ha szívünk telve van Krisztus szeretetével, akkor udvariasak, előzékenyek, kedvesek és figyelmesek vagyunk mások iránt, hálát és örömet árasztunk a szavaink és cselekedeteink által. Bemutatjuk, hogy Jézusért élünk, és hálával mondhatjuk az Úrnak: „A Te szelídséged nagygyá tett engem”. – *Az én életem ma*, 53. o.

Szeptember 15., vasárnap – Isten országának fontossági sorrendje

Bárcsak önfeláldozó lelkület térne minden gyülekezetbe, hogy minden közeli és távoli lélek megtanulhassa a pénz értékét, és használata közben – amíg használni lehet – ezt mondhassa: „Amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked.” (1Krón 29:14)

Nincs időnk azon aggodalmaskodni, hogy mit igyunk, együnk, és mibe ruházkodjunk. Élünk és dolgozzunk egyszerűen. Öltözködjünk olyan szerény és vonzó módon, hogy bárhova menve elfogadjanak bennünket. Az ékszerek és drága öltözetek nem tesznek befolyásosakká. A szelíd és alázatos lélek szépsége – mely a Krisztusnak odaszentelődött szolgálat következménye – ad nekünk erőt Istennel. A körülöttünk valók iránti kedvesség és előzékenység értékes tulajdonságok a menny szemében. Ha eddig nem figyeltél ezeknek a nemes vonásoknak a megszerzésére, tedd azt meg most, mert nincs vesztegetni való időd. – *Szemelvények*, 3. köt., 248–249. o.

Olyan idők állnak előttünk, melyek meg fogják próbálni az emberek lelkét. Ébrenlétre, örködésre és helyes böjtölésre lesz hát szükség. Ez nem olyan lesz, mint a farizeusok böjtölése. Az ő böjtölésük a külsőséges szertartások alkalmi voltak, de nem alázták meg szívüket Isten előtt. Tele voltak keserűséggel, irigységgel, rosszakarattal, viszálykodással, önzéssel és önigazultsággal. Miközben tettetett alázattal meghajtották fejüket, másét kívánók, magukat nagyra tartók, önhittek, elnyomók, követelőzők, kevélyek voltak...

Aki hűséges Istenhez és az igazsághoz, annak szilárdan állást kell foglalni a mellett, ami helyénvaló, mert helyénvaló. Megszenteletlenekkel kötni szövetséget, s mégis hűségesnek maradni az igazsághoz – egyszerűen lehetetlen. Nem egyesülhetünk a magukat szolgálókkal, a világi terveken fáradozókkal anélkül, hogy el ne veszítenénk kapcsolatukat a mennyei Tanácsadóval. Kiszabadíthatjuk magunkat az ellenség csapdájából, de csak megtörten, megsebezve, s lelki életünk eltörpülése mellett. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1086. o.

Krisztus országában nincs helye azoknak az értékeknek, amelyek a földi uralmak számára a legragyogóbb kincseknek számítanak. A rang és gazdagság, amely az emberek között oly nagy dicsőségnek örvend, és amely méltósággal ruhazza fel annak birtokosát, Krisztus országában értéktelenné számít...

Nem lesz helyük Isten országában azoknak, akiket önzés és emberi törekvések motiválnak, akik a legfőbb helyre törtetnek, akik el vannak telve önmaguk jelentőségének tudatával, és akik túl büszkék ahhoz, hogy hibáikat és tévedéseiket belássák. Az fogja eldönteni az emberről, hogy Isten királyi családjának tagjává válhat-e, ha megmutatkozik, milyen módon hordozza el az Isten által az életébe hozott próbatételt...

A jelenben megmutatózó jellemünk határozza meg a ránk váró sorsot. A mennyben a boldogságunkat az Isten akaratával való azonosulásban leljük majd. Azok lesznek tagjai a királyi családnak, akik számára a menny már ezen a Földön elkezdődött. Ezek a szívükben ápolják Krisztus szándékát... Azok lesznek tagjai a fenti királyi családnak, akik teljesítik Isten akaratát itt lent. – *Isten csodálatos kegyelme*, 60. o.

Szeptember 16., hétfő – Belefáradni az együttérzésbe

Fáradhatatlanul tegyünk jót. Szívünket teljes mértékben szenteljük oda az Ige tanításainak... Olyan mértékben fogjuk lelkesedésünket és erőnket Jézus Krisztus megismerésének a prédikálásába fektetni, amilyen mértékben hitünk megerősödött ezen üzenetben. Isten munkatársaiként buzgólkodnunk kell az „Úr dolgaiban”.

Életünk minden napján kötelességekkel szembesülünk. Egyik feladat vége az újabb feladat kezdetét jelenti. Életünk ünnepélyes szolgálatot jelentsen az Úrért. Az Ő szolgálai vagyunk. Krisztus egyházának tagjai mutassanak példát a szolgálatban és a nagy Példaképünk iránti engedelmességben. A ránk bízott képességeink szerint minden napra új feladatot kapunk. Odaadó szolgálat és ima által tökéletesítjük jellemünket mennyei képmásra, s olyan jellemet alakíthatunk ki, amely elnyeri Isten tetszését, és képessé tesz arra, hogy belépjünk Urunk, Jézus Krisztusunk örök országába. – *Sons and Daughters of God*, 265. o.

Isten szolgálainak minden forrást igénybe kell venniük országának növelésére. Pál apostol kijelenti, hogy „ez jó és kedves dolog megtartó Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson”, hogy „tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések és hálaadások minden emberért” (1Tim 2:3–4, 1)... Minden hívő elkötelezte magát, hogy egyesül testvéreivel a meghívás hangoztatásában: „Gyertek el, mert minden készen vár.” (Mk 14:17) Mindegyikünk buzdítsa egymást a teljes szívvel végzett munkára. Az élő, életerős gyülekezet komoly, ünnepélyes meghívásokat továbbít. Szomjas lelkeket vezet az élet vizére. – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 14. o.

Lelki erőtök és a kapott áldások olyan mértékűek lesznek, amilyen mértékű az általatok végzett szeretetszolgálat és a jó cselekedetek. Pál apostol ekképpen int: „Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.” Isten parancsolatainak a megtartása megköveteli részünkről a jó cselekedeteket, az önmegtagadást, a mások iránti áldozatkészséget, de nem azért, mert a jó cselekedetek mentenek meg bennünket, hiszen minden bizonnyal cselekedeteink nem szerezhetnek szabadulást. Miután megtettünk minden tőlünk telhetőt, a következőképpen kell szólunk: „Csupán a kötelességemet végeztem, és még a legjobb esetben is csak egy olyan szolga vagyok, aki Isten legparányibb jóindulata sem méltó.” Legyen Krisztus a mi igazságunk...

Körülöttünk sok éhező lélek vágyik a szavakban és tettekben kinyilvánított szeretetre. A baráti együttérzés és a mások iránti kedves, őszinte érzelmek olyan áldásokat hozhatnak a lelkünkbe, amelyeket sosem

tapasztaltunk még, és még közelebb vezetnek Megváltónkhoz, aki azért jött a földre, hogy jót cselekedjen az emberekkel. Az Ő életéből kell példát vennünk. Mit teszünk Krisztusért? – *That I May Know Him*, 334. o.

Szeptember 17., kedd – Nagylelkűség

A nagylelkűség és jótékonyság tetteivel Isten célja gyengédnek és szánakozónak tartani meg az emberek szívét, s bátorítani bennük az egymás szívükön viselését, az egymás iránti szeretetet. Mert ezzel Messterüket követik, aki szegény lett értünk, hogy nyomora által meggazdagodhassunk. A tizedfizetés tartós elven alapul, és az emberek áldása a célja.

Az Úr azért vezette be az adakozás rendszerét, hogy súlyos bűnt előzzön meg vele: irigységet és kapzsiságot. Krisztus látta, hogy dolgaink végzése közben a gazdagság szeretete lenne a legnyomósabb ok, mely gyökeresen kitépné szívünkéből az istenfélelmet. Látta, hogy a pénz szerelme mélyen és keményen megfagyasztaná az emberek lelkét, elrekesztve a nagylelkű hajlamokat, bezárva szívünket a szenvedők és elesettek szükségletei előtt. – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 547. o.

Az önzetlen bőkezűség az ösgyülekezetet örömmel árasztotta el; a hívők tudták, hogy fáradozásaikkal hozzájárulnak ahhoz, hogy az evangélium eljusson mindazokhoz, akik még a sötétségben élnek. Jótékonyságukkal bizonyították, hogy nem hiába nyerték el Isten kegyelmét, mert csakis a Lélek általi megszentelődés hozhatta létre ezt az áldozatkészséget! Mind a hívők, mind a hitetlenek előtt ez a kegyelem csodáját jelentette.

A lelki fejlődés és jólét szorosan összefügg a keresztyény bőkezűséggel. Krisztus követői örvendjenek annak a kiváltságnak, hogy életükben megnyilvánulhat Megváltójuk irgalmassága. Amiként áldozatot hoznak az Úrnak, úgy biztosak lehetnek afelől, hogy kincsük előttük jár a menyeyei kapuk felé vezető útjukon. Akarod biztosítani vagyonedat? Helyezd azokba a kezekbe, amelyeken megláthatod a szegek helyeit. Élvezni akarod vagyonedat? Használd fel a nyomorgók és szenvedők javára! Gyarapítani akarod tulajdonodat? Akkor figyelj Isten intelmére: „Tiszteld az

Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengejéből. Ekképpen meg-
telnek a te csüreid elégséggel és musttal áradnak el sajtód váluai.” (Péld
3:9–10) Ha azonban arra törekszünk, hogy vagyonunkat saját önző cél-
jainkra visszatartsuk, örök veszteségünk lesz. Ellenben attól a pillanattól
kezdve, hogy kincsünket odaadtuk Istennek, neve, változhatatlansága
pecsétjét viseli. – *Az apostolok története*, 344. o.

Mielőtt még Zákeus nézhette volna Krisztus arcát, már elkezdte
a munkát, mely igaz bűnbánónak mutatta be őt. Még az emberek vádo-
lása előtt megvallotta bűnét. Engedett a Szentlélek meggyőzésének, és
elkezdte megvalósítani a hajdani Izraelnek és egyben nekünk is megírt
igék tanítását. Az Úr régen megmondta: „Ha a te atyádfia elszegényedik,
és keze erőtlenné lesz melletted, segítsd meg őt, akár jövevény, akár zsel-
lér, hogy megélhessen melletted. Ne végy tőle kamatot vagy uzsorát, ha-
nem félj a te Istenedtől, hogy megélhessen melletted a te atyádfia. Pén-
zedet ne add néki kamatra, se uzsoráért ne add a te eleségedet. [...] Egy-
másért meg ne csaljátok, hanem félj a te Istenedtől.” (3Móz 25:35–37,
17) Ezeket az igéket maga Krisztus szólta, amikor felhőoszlopba burko-
lózott. Zákeus mindenekelőtt azzal válaszolt Jézus szeretetére, hogy ki-
nyilvánította együttérzését a szegények és szenvedők iránt. – *Jézus élete*,
555. o.

Szeptember 18., szerda – Törekedni a békességre

A bűn tönkretette békességünket. Amíg az énünk nem engedelmes-
kedik, addig nem lelünk nyugalomra. A szív legnagyobb szenvedélyei
semmilyen emberi erővel nem győzhetők le. Ilyen szempontból épp
olyan erőtlenek vagyunk, mint a tanítványok, amikor nem tudták le-
csendesíteni a dühöngő vihart. De aki szavával lecsendesítette a Galile-
ai-tenger hullámain, békét hozhat az ember szívébe is. Bármilyen heves
a vihar, megszabadul, aki Jézushoz kiált: „Uram, ments meg engemet!”
A lelket Istennel megbékéltető kegyelem lecsendesíti az emberi szenve-
délyek gyötrődéseit, és a szív az isteni szeretetben nyugalmat nyer...

Aki kész lemondani a bűnről és kitarja szívét Krisztus szeretete előtt,
a mennyei békesség részesévé lesz. Nincs is más igazi békesség. A szívbe

fogadott krisztusi kegyelem elúzi az ellenségeskedést, lecsendesíti a vívódást, és szeretettel tölti be a lelket. Aki békességben él Istennel és embertársaival, az nem lehet nyomorult ember. Szívében nincs irigység, kételyek sem férköznek elméjébe, és nem lakozik benne gyűlölet. Az Istennel összhangban levő szív mennyei békességben részesül, és áldásos befolyást terjeszt maga körül. A földi küzdelmekben megterhelt és megfáradt lelkekre harmatként száll a békesség lelkülete. – *In Heavenly Places*, 35. o.

Isten mindenkire árasztja áldásait. „Felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.” (Mt 5:45) „Ő jóltévő a háládatlanokkal és gonoszokkal.” (Lk 6:35) Megparancsolja, hogy hozzá hasonlóak legyünk. „Áldjátok azokat, akik titeket átkoznak – mondotta Jézus –, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, [...] hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai.” (Mt 5:44–45) Ezek a törvény alapelvei, ez az élet forrása. – *Jézus élete*, 311. o.

A győzedelmes evangéliumot, Isten üdvözítő szeretetének üzenetét kell elvinni az embereknek, és ez a szeretet mutatkozzon meg a munkások szívében is. A durva lelkület leghatékonyabb ellenszere az üdvözítő kegyelem témája. Krisztus szeretetének a jelenlétét a szívben a bűnösök megmentése érdekében végzett őszinte és kitartó munka bizonyítja...

Az evangéliumot úgy kell bemutatni, mint Isten szavát az életre és az üdvösségre... Az evangéliumot a szeretet által munkálkodó lelkület fogja kedvessé tenni az emberek előtt. „Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet!” – *This Day With God*, 297. o.

Szeptember 19., csütörtök – Szót emelni a magukért szólni nem tudókért

A maga védelmében egy szót sem ejtett ki. Végül is vádolói belekeveredtek ellentmondásaikba, összezavarodtak és dühbe jöttek. A kihallgatási eljárás nem jutott előbbre. Úgy látszott, hogy a papok és főemberek cselszövései kudarcot vallanak. Kajafás kétségbeesett és mindenre elszánt volt. Még egy utolsó lehetőség maradt számára: Krisztust arra

kell kényszeríteni, hogy Ő ítélje el saját magát. A főpap felkelt ítélő székéből. Arca eltorzult a szenvedélytől. Hangja és magatartása világosan elárulta, jelezte, hogyha hatalmában lett volna, akkor azonnal leütötte volna az előtte álló foglyot. „Semmit sem felelész-é? – kiáltotta – Micsoda tanúbizonyságot tesznek ezek ellened?” (Mt 26:62)

Jézus továbbra is megőrizte békességét és hallgatott. „Kínoztatott, pedig alázatos volt és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mézszárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg!” (Ésa 53:7)

Végül Kajafás jobb kezét az ég felé emelte, és ünnepélyes eskü formájában szólította meg Jézust: „Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-e a Krisztus, az Istennek fia?” (Mt 26:63)

Erre a felszólításra Krisztusnak feleletet kellett adnia; nem maradhatott csendben. Van idő, amikor hallgatni kell, de van idő, amikor meg kell szólalni. Eddig Jézus még nem felelt, nem szólalt meg, mert nem közvetlenül kérdezték meg. Jézus tudta, hogy az, amit most majd felelni fog a neki szegezett kérdésre, bizonyossá teszi számára a halált. A felszólítást azonban olyan valaki intézte hozzá a legfenségesebb Isten nevében, aki a nép legmagasabb rendű elismert hatásága volt. Krisztus nem akart mulasztást elkövetni a törvény iránti tisztelet megmutatása terén, még ennél többet is meg kellett mutatnia, hiszen az Atyához való kapcsolatát is ebben a kérdésben vonták kétségbe. – *Jézus élete*, 706. o.

Akit Krisztus szerelme szorongat, megkeresi embertársait, segít a rászorulóknak, bátorítja az elkeseredett lelkeket, így mutatja be a bűnösöknek azt a példaképet, amit Isten mutatott gyermekeinek, és így vezeti el őket ahhoz, aki egyedül segíthet, hogy elérjék ezt az eszményképet...

Soha ne legyünk barátságtalanok vagy közömbösek, főleg a szegények iránt. Körülöttünk mindenki iránt előzékenységet, kedvességet és együttérzést kell tanúsítanunk. Istennek nem tetszik, ha előnyben részesítjük a gazdagokat, hiszen Jézust vetjük meg, amikor a rászorulókat lekezeljük. Bár ők nem gazdagok e világ gazdagsága szerint, az Úr mégis nagyon szereti őket. – *In Heavenly Places*, 234. o.

Láttam, hogy Isten gondviselése helyezte gyülekezetünkbe, közeli keresztény közösségbe az özvegyeket, árvákat, vakokat, süketeket, sántákat és más nyomorékokat, hogy próbára tegye népét, s kimutassa jellemüket. Isten angyalai figyelik, hogyan bánunk a szánakozásunkra, szeretetünkre és önzetlen jótékonyságunkra szorulókkal. Ez Isten jellemünkkel kapcsolatos vizsgálja. Ha valóban a Biblia vallásával rendelkezünk, akkor szeretettel, kedvességgel, s a gondoskodás adósságával tartozunk Krisztusnak, a testvérei személyében. Mi sem tehetünk kevesebbet, mint kimutatni hálánkat az irántunk tanúsított mérhetetlen szeretetéért, amikor még bűnösök voltunk, méltatlanok a kegyelmére, mint hogy szívünkön viseljük, és önzetlenül szeretjük kevésbé szerencsés testvéreinket. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 511. o.

Szeptember 20., péntek – További tanulmányozásra

A nagy Orvos lábnyomán: „A menny előíze” című fejezet.

13. tanulmány

Isten szolgáinak közössége

Szeptember 21., szombat délután

Hitközösségünk tagjai sose hanyagolják el a gyülekezeti összejöveteleket, mivel ezek Isten által rendelt eszközök annak érdekében, hogy egységre vezesse gyermekeit, és keresztény szeretetközösségben segítsék, bátorítsák és erősítsék egymást...

Mint Urunk testvérei, arra hívtunk, hogy éljünk szent és boldog életet. Miután rálépünk az engedelmesség keskeny ösvényére, elménket üdítsük fel az egymással és Istennel ápoltság révén. Amint eljön Isten napja, gyűljünk össze az Ige tanulmányozására, és bátorítsuk egymást, hogy mindvégig kitarthassunk. Ezek a földi összejövetelek Isten által rendelt eszközök, melyek révén alkalmunk nyílik beszélgetni egymással, és segítségben részesülni, hogy kellőképpen felkészülhessünk a mennyei összejövetelekre, ahol majd elnyerjük az ígért örökséget. – *Our High Calling*, 166. o.

Isten felhívja azokat a férfiakat, akik készek mindent otthagyni, hogy misszionáriusai legyenek. Erre a hívásra válaszolni fognak. Krisztus földön járása óta az evangéliumi megbízatás férfiakat és nőket arra serkentett, hogy a világ minden tájára menve hirdessék az üzenetet a sötétségben levőknek. Krisztus szerelmétől és az elveszettek szükségétől szorongatva egyes férfiak elhagyták otthonukat, barátaik társaságát, feleségüket és gyermekeiket, hogy a távoli országok bálványimádóihoz menjenek, és a kegyelmi üzenetet hirdessék. Sokan életüket áldozták, azonban mások felébredtek, hogy Isten művét előbbre vigyék. Ily módon haladt előre Krisztus műve lépésről lépésre, és a könnyhullatással vetett mag bő termést hozott. Isten ismerete elterjedt, és a kereszt zászlaját kitűzték a pogány országokban is.

Nincs nagyobb öröm Isten számára, ha látja szolgálait kimenni a Föld kietlen részeire, hogy az igazság magvát elhínték. Krisztuson kívül senki sem érti szolgálóinak gondját, amikor az elveszetteket keresik. Lelkét adja nekik, hogy fáradozásaik által a lelkeket befolyásolják, és a bűntől az igazsághoz térjenek. – *Az evangélium szolgálói*, 464–465. o.

A tanítványok nem mozdultak meg, hogy szolgálják egymást. Jézus várt egy ideig, hogy lássa, mit akarnak tenni. Azután az isteni Tanító felkelt az asztaltól. Levetette a felső ruháját, amely akadályozta volna mozdulatait, fogta a törülközőt és körülkötötte magát... Jézusnak ez a tevékenysége kinyitotta a tanítványok szemét. Keserű szegény és megaláztatás töltötte be szívüket. Megértették a szavakkal ki nem mondott dorgálást, és teljesen új fényben látták meg magukat.

Krisztus így fejezte ki tanítványai iránt érzett szeretetét. Tanítványai önző lelkülete szomorúsággal töltötte el, de nem szállt velük vitába ez alkalommal. Ehelyett olyan példát adott nekik, amelyet sohasem felejtenek majd el... Földi életének egyik utolsó cselekedete volt az, hogy alázatosan körülkötötte magát egy kendővel, és betöltötte egy szolgáló szerepét. – *Jézus élete*, 644–645. o.

Szeptember 22., vasárnap – A változás eszközei

El kell sajátítanunk a krisztusi lelkületet. Krisztus munkálkodik bennünk. Fogunk-e munkálkodni Krisztusért? (...) Ápoljátok a türelmet, a hitet és a reménységet. Az Úr gyarapítsa az élő és örök Közbenjáróba vetett hitetek örömét. Ne hagyjatok elmúlni egyetlen napot sem úgy, hogy ne jusson eszetekbe adós voltotok Istenért, az Ő egyetlen Fiának áldozatáért. Jézus nem fogad el dicsőítést attól, aki vádolja atyjafiait. Ne múljon el egy nap sem, hogy ne vigasztaljunk, és ne gyógyítsunk be régi sebeket. Tanúsítsatok szeretetet, és ne hagyjátok, hogy akár egyetlen rosszindulatú szó is elhagyja az ajkatokat. Azonnal zárjátok be ezt az ajtót, és maradjon is zárva. Ott tárjátok ajtót, ahol Krisztus lakozik, és azt tartsátok nyitva, hiszen tudnotok kell, hogy mekkora értéke van áldozatának és változhatatlan szeretetének. Libánon forrásainak örökké friss vizét igyátok, és utasítsátok vissza a völgy zavaros vizeit – a sötét

érzelmeket és a kételyeket. Bár igazság iránti hűség tapasztalható a munkában, vajon meg kellene rontanunk lelkünk jó illatát csak azért, mert mások ellenérzéseket táplálnak irányunkban? Őrizzen ettől az Úr... Beszédünkben távolítsunk el minden durvaságot; a szavaink legyenek szelídek, kedvesek, és őrizzük meg töretlenül Jézusba vetett bizodalunkat. – *Lift Him Up*, 321. o.

Magasztos a hitvallásunk. Mint szombattartó adventisták, valljuk, hogy engedelmeskedünk Isten minden parancsának, és várva várjuk Üdvözítőnk eljövetelét. Isten a figyelmeztetés lehető legkomolyabb intelmét bízta maroknyi hűségeire. Szavainkkal és tetteinkkel kellene bizonyítanunk, hogy tudomásul vesszük a ránk hárított súlyos felelősséget. Oly tisztán fénylnek világosságunk, hogy az emberek észrevegyék, hogy a mindennapi életünkkel az Atyát dicsőítjük meg, kapcsolatban állunk a mennyyel, és Jézus Krisztus örökös társai vagyunk, hogy mikor megjelenik hatalommal és nagy dicsőséggel, olyanok leszünk, mint Ő.

Éljünk egyéni felelősségünk tudatában, hiszen a látható gyülekezet tagjai vagyunk, az Úr szőlőjének pedig munkásai. Ne várjuk, hogy testvéreink segítsenek az úton, mert ők is olyan esendők, mint mi magunk, hiszen drága Megváltónk meghívott, hogy Őhöz csatlakozzunk, egyesítsük gyöngeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat bölcsességével, érdemtelenységünket érdemeivel. Egyikünk sem foglalhat el semleges álláspontot; vagy Krisztus mellett esik latba jó hatásunk, vagy pedig ellene. Vagy a Krisztus tevékeny eszközei vagyunk, vagy az ellenségé. Vagy Jézussal gyűjtünk, vagy tékozunk. A valódi megtérés gyökeres változást jelent. Gondolkodásunk egész beállítottságát, szívünk hajlamát kell sarkon fordítanunk, életünknek pedig meg kell újulnia Krisztusban. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 16–17. o.

Ó, milyen kevesen látják közülünk a bűnös megváltását abban a világosságban, amelyben a menny Isten öröktől fogva elgondolt terve! Mily kevesen működnek együtt teljes szívvel Megváltójukkal ebben az ünnepléses befejező munkában! A szükséges szálanomnak alig egy tizede van meg a megmentendő lelkekért. Pedig sokakat kell még figyelmeztetni, s milyen kevesen értenek abban egyet Istennel, hogy magukat tel-

jesen háttérbe szorítsák, ha egy-egy Krisztusnak megmentendő lélekről van szó. – *Az evangélium szolgálói*, 116. o.

Szeptember 23., hétfő – Szolgáló maradék

A menny polgára mindig a láthatatlanokra tekint. Elméjét és jellemét már nem uralja e föld. Folyamatosan a mennyei Vendég jelenlétének örül, és az ígéretnek: „Én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” Istennel jár, és Énokhoz hasonlóan szüntelen kapcsolatban van vele...

Krisztust naponta kísértések érték, állandóan szembehelyezkedett az előljárókkal, de tudta, hogy imában kell megerősítenie emberi természetét. Ahhoz, hogy áldás lehessen az emberek számára, kapcsolatban kellett lennie Istennel, erőt, türelmet és elszántságot kellett kérnie. Így mutatta be a tanítványoknak, hogy honnan származik az ereje. Az Istennel ápolt naponkénti kapcsolat nélkül egyetlen ember sem nyerhet erőt a szolgálatra. Nagy előjog az ember számára, hogy mennyei Atyjára bízhatja összes megpróbáltatásait és kísértéseit, valamint a csüggedéseket és a csalódásokat. Senki sem fog az ellenség kezébe kerülni, aki ekképpen helyezi bizodalját Istensébe. – *In Heavenly Places*, 85. o.

[Mózes] ott maradt, mert nem bírt belenyugodni, hogy pusztulni hagyja a roppant sokaságot, ha jól tudta, hogy megérdemlik Isten büntetését, amiért egyre lázadoztak ellene. Mivel a nép nem tartotta szükségesnek megalázni magát, ő borult arcra Isten előtt, ő járt közben értük, mert a nép nem vélte szükségesnek közbenjárni magáért.

Mózes ezzel Krisztus előképévé vált. A válságos időpontban az igaz pásztor szíven viseli a gondjaira bízott nyáj sorsát. Könnyörgött, hogy a megbántott Isten haragja ne pusztítsa el teljesen választott népét. S e közbenjárással lefogta a bosszú karját, ezért nem lett teljesen vége az engedetlen, lázongó Izraelnek. Megmondta Áronnak, mit tegyen a borzalmas válságban, mikor Isten haragja útjára indult, mikor a pusztulás kezdetét vette. Áron közéjük futott füstölőjével, azt lóbálta az Úr előtt, és Mózes közbenjárása az illatos füsttel szállt az égre. Mózes nem merte abbagyni könnyörgését. Megragadta az angyal erejét, mint Jákob, mikor

vele küzdött, s akár Jákob, ő is győzelmet aratott. Áron az elevenek és a holtak közt állt, mikor megjött a kegyelmes válasz: „Hallottam imádat, nem pusztítom el őket teljesen.” Épp az a két férfi könyörgött a gyülekezetért, akit a gyülekezet elvetett és meg akart ölni, hogy Isten bosszúálló kardja nyugodjon meg, hagyja életben a bűnös Izráelt. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 358. o.

A föld történelmének rendkívüli korában élünk. Nagyon rövid idő alatt óriási munkát kell elvégeznünk, és minden kereszténynek meg kell tennie a magáét a mű eltartásáért. Isten embereket hív, akik a lélekmentés munkájára akarják szentelni magukat. Mikor kezdjük megérteni, hogy Krisztus mily nagy áldozatot hozott a pusztuló világ üdvözítéséért, akkor a lelkek megmentéséért végzett hatalmas igyekezet tanúi leszünk. Ó, bárcsak minden gyülekezet fölismerné és megértené Krisztus végtelen áldozatát! – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 125. o.

Szeptember 24., kedd – Embereket menteni

Az Úr azt kívánja, hogy népe más módszereket kövessen, mint a helytelenség megrovása, még ha igazságos is lenne az elítélés. Azt szeretné, ha többet tennénk, minthogy vádakot szórnánk ellenségeinkre, mert ez csak még távolabb űzi őket az igazságtól. Krisztus nem azért jött a földre, hogy sorompókat állítson fel világunkban, és szüntelen azt hánytorgassa az emberek előtt, hogy milyen gonoszok.

Aki szeretné felvilágosítani a félrevezetett embereket, kerüljön közel hozzájuk, és szeretettel fáradozzon értük. Váljon a szent légkör hatásának központjává. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 121–122. o.

A keresztény ember előjoga, hogy a világosság Forrásához kapcsolódhat, és ezen élő kapcsolat révén a világ világossága lehet. Krisztus igazi követői a világosságban járnak, miképpen Ő is a világosság, ezért sosem lépnek bizonytalan ösvényre, és nem fognak a sötétségben járóhoz hasonlóan botladozni... Amiképpen a napfény is világosságot, életet és áldást jelent az élőlények számára, úgy kellene a keresztényeknek is világítaniuk jó cselekedeteik, bátorságuk és vidámságuk által. Amint

a napfény elúzi az éj árnyait, és fénnel árasztja el a völgyeket meg a hegyeket, úgy fogják a keresztények visszatükrözni a rájuk áradó feddhetetlenség Napjának ragyogását.

Krisztus követőinek következetes élete elől úgy menekül majd a tudatlanság, a hiedelem és a sötétség, ahogyan a napfény elúzi az éjszaka sötétjét. Így fogják az igazságot terjesztve felkeresni Jézus tanítványai is a föld sötét zugait, hogy az igazság világossága megvilágíthassa a sötétségben járók előtt az utat. – *This Day With God*, 92. o.

Akik összegyűjtik Krisztus igazságának fénysugarait, de nem akarják mások életére árasztani, csakhamar elveszítik a mennyei kegyelem ragyogó fényét, amelyet önző módon visszatartottak, hogy csak néhány kiválasztottra sugározzák. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy semmit se adjunk azoknak, akiknek a legnagyobb szükségük van a segítségre. Ne korlátozzuk szeretetünket csupán néhány kiválasztott emberre! Törjük el az alabástromszelencét, hogy jó illata betöltse az egész házat! – *Az én életem ma*, 80. o.

Minden keresztény otthonból szent fény áradjon szét. A szeretet tettekben nyilvánuljon meg. Legyen láthatóvá az otthoni társalgásban, nyilatkozzon meg a figyelmes kedvességben, a szelíd, önzetlen előzékenységben! Vannak otthonok, ahol gyakorolják ez elveket: otthonok, ahol Istent imádják, és ahol a legőszintébb szeretet uralkodik. Ezen otthonokból jó illatú tömjénként reggeli és esti ima száll fel Istenhez, hogy majd áldása és kegyelme reggeli harmatként szálljon vissza az esdek-lőkre...

Mindenki láthatja, milyen befolyások uralják az otthont és a gyermekeket, hogy Ábrahám Istene velük van. Ha a magukat kereszténynek valló családok szem előtt tartanak a vallásra vonatkozó igazi példaképet, erőteljes befolyást gyakorolhatnak a jóra. Akkor valóban a „világ világossága” lehetnének.

Aki otthonában keresztényként viselkedik, az mindenütt ragyogó, fénylő világosságot terjeszt. – *The Faith I Live By*, 278. o.

Szeptember 25., szerda – Jóság az egyházon belül

Élő és örök Védőnk van, aki közbenjár érettünk. Ezért tehát legyünk mi is védelmezői a tévedőknek. „És lévén nagy papunk az Isten háza felett: Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől, és testük meg van mosva tiszta vízzel; tartsuk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett.” Ő „könyörülő és hív főpap az Isten előtt való dolgokban”.

Ezenképpen tehát, ahogyan Ő munkálkodik értünk, olyan lelkesedéssel és érdeklődéssel kell egységre buzdítanunk másokat. Krisztus azért imádkozott, hogy olyan egység legyen köztünk, amilyen egység van közötté és Atyja között. Igyekezzünk mindenben bizalmat és szeretetet kifejezni egymás iránt, s akkor magatartásunk választ képezhet Jézus Krisztus imájára... Nem helyénvaló minden feltételezések és gondolatotok a testvéreitekkel kapcsolatosan... Távolítsuk el ezeket az elképzeléseket, maradjunk Krisztus oldalán, gondolva a gazdag bátorításra, amelyet azért adott, hogy a magunk során továbbadjuk másoknak... Hagyjátok, hogy az isteni kútfőből áradó szeretet elűzze az irigységet és a féltékenységet. A veszendő lelkek kiáltásai hamar eljutnak Isten füléhez. „Mert megszabadítja a kiáltó szűkölködőt; a nyomorultat, akinek nincs segítője.” – *Lift Him Up*, 321. o.

Krisztus hitvalló követőinek milyen lelkiismeretesen kellene hát törekedniük, hogy életük megfeleljen imájának. Sokan nem érik fel ésszel a gyülekezeti összetartozás szentségét, és vonakodnak alávetni magukat a korlátozásnak és fegyelemnek. Viselkedésük bizonyítja, hogy többre becsülik nézetüket, mint az egyházét; és nem őrizkednek attól, hogy bátorítsák a közösség tekintélyét romboló lelkületet. A gyülekezetben felelős tisztséget betöltőknek, mint mindenki másnak, lehetnek hibáik, és döntéseikkel is melléfoghatnak; ennek ellenére Krisztus földi gyülekezete olyan tekintélyt ruházott rájuk, amelyet nem lehet félvállról venni. Krisztus feltámadása után gyülekezetére ruházta (de nem egyedül a vezetőkre) e hatalmat: „Akiknek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, akiknek pedig megtartjátok, az bűnben marad.” – *Bizonyosságtételek*, 4. köt., 17. o.

Az őskeresztyén gyülekezetekben fenntartott rend képesítette őket, hogy fegyelmezetten és szilárdan, Isten fegyverzetével felövezve haladjanak előre... Ily módon sikerült szembeszállniuk Sátán mesterkedéseivel; a messze fekvő gyülekezeteket megóvni, és egységes eljárásukkal az ellenség terveit megghiúsítani.

„Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében.” (1Kor 14:33) Azt kívánja, hogy mint akkor, úgy most is, a gyülekezeti ügyek intézésénél rend és rendszer uralkodjon. Művét alaposan és pontosan kell vezetni, hogy tetszésének pecsétjét rányomhassa. Keresztény kereszténnyel és gyülekezet gyülekezettel kapcsolódjon. Az emberi eszköznek együtt kell működni az istenivel. Minden erőt alá kell rendelni a Szentléleknek, hogy valamennyi együttesen hirdesse a világnak Isten kegyelmi üzenetét. – *Az apostolok története*, 95–96. o.

Szeptember 26., csütörtök – Jó cselekedetekre bátorítani egymást

Sokan állítják, hogy nincs abban semmi rossz, ha hangversenyre mennek, és közben elhanyagolják az imaórát, vagy nem jelennek meg az összejövetelen, ahol Isten szolgálja mennyei üzenetet hirdet. Csakhogy biztonságosabb ott tartózkodni, ahol Krisztus van... Jézus mondta: „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18:20) – *The Faith I Live By*, 246. o.

Ne engedjétek, hogy akár csak egyetlen durva, ingerült, vagy szenvedélyes szó is kicsússzon a szátokon! Krisztus kegyelme rendelkezésekre áll. Ha ti is akarjátok, Lelke befolyásolja majd szíveteket és lelketeket, és képes uralni szavaitokat és tetteiteket. Soha ne játsszátok el tekintélyeteket hirtelen, meggondolatlan szavakkal! Figyeljétek, hogy minden szavatok tiszta, beszélgetésetek szent legyen! Olyan példát mutassatok gyermekeiteknek, amilyennek szeretnétek őket látni... Legyen az otthonban béke, szeretet, derűs szó és vidám arckifejezés. – *Gyermekek nevelés*, 219. o.

Egyetlen szóval se okozz nagyobb fájdalmat annak, aki belefáradt a bűnös életbe, de nem tudja, hol találjon enyhülést! Hívd fel figyelmét az irgalmas Megváltóra! Fogd meg a kezét, emeld fel, bátorítsd, ébressz benne reményt! Segíts neki megfogni Isten kezét!

Nagyon könnyen elcsüggedünk, ha valaki nem azonnal figyel fel a fáradozásunkra. Addig ne szűnjünk meg munkálkodni valakiért, amíg a remény egyetlen sugarát is látjuk. A drága lelkek túl sokba kerültek önfeláldozó Megváltónknak ahhoz, hogy könnyedén átengedjük őket a kísértő hatalmának.

Képzeljük magunkat a megkísértettek helyébe! Vegyük tekintetbe az átöröklés hatalmát, a gonosz társaság és környezet befolyását, a rossz szokások erejét! Csodálkozhatunk-e azon, hogy ilyen hatásokra sokan fokozatosan elgyengülnek? Csodálkozhatunk-e azon, hogy csak lassan fogadják el a felemelkedésükért való fáradozásunkat?

Sokszor azok lesznek az evangélium leghívebb követői és szószólói, akiket a legrosszabbaknak és legkevésbé ígéreteseknek láttunk. Ők nem teljesen romlottak. A visszataszító külső jó érzéseket takarhat, amellyel van mit kezdeni. Segítő kéz nélkül sokan – önmaguktól – sohasem fognak helyreállni, de türelemmel, kitartással a helyes útra lehet őket vezetni. Szükségük van olyan tanácsra, amely nem oltja ki azt a kis bátorságot a lelkükben. A munkások, akik kapcsolatba kerülnek velük, figyeljenek oda erre. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 168–169. o.

Szeptember 27., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története: „Hű tanúbizonyság” című fejezet.